ion pribeagu

mic
și al dracului

antologia unui rege al umorului

editura TEȘU

ION PRIBEAGU

MIC ŞI-AL DRACULUI

Antologia unui „Rege al Umorului“

Editura TEŞU

Redactor de carte: Marta Solon
Tehnoredactare: Violeta Mihulin

Caricaturi şi desene de:

Iser	**Dragoş M.**
Victor Brauner	**Gruia**
Marcel Iancu	**Grad**
Reuven Rubin	**Godell**
Perahim	**Ioanid**
M.H. Maxy	**Luigi**
Bazil	**Neagu Rădulescu**
Biju	**Petrescu A.**
Murnu Ary	**Petrescu Găină**
Ross	**Philips**
Arion S	**Sell**
Drăgulescu	**Tudor Sandu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRIBEAGU, ION
Mic şi-al dracului : antologia unui Rege al umorului / Ion Pribeagu ; pref.: Teşu Solomovici. – Bucureşti : Editura Teşu, 2005
ISBN 973-86917-3-7

I. Solomovici, Teşu (pref.)

821.135.1-17

PREFAŢA EDITORULUI

Cel care s-a născut Isac Lazarovici la 27 octombrie 1887, în Sulița Modovei, într-o familie de evrei săraci, avea să schimbe multe nume ca să ajungă la semnificativul Ion Pribeagu. Avea umorul în sânge. Spiritul său prolifera gluma cu o asemenea teribilă forță încât de foarte tânăr îl întâlnim fandând, cu spada umorului în ziarele şi teatrele prestigioase ale Bucureştiului. Isac şi-a anagramat prenumele în Sachi, „Sachi Disperatu" – a bătut la uşa acelui entuziast al scriesului românesc care a fost N.D. Cocea şi o nouă şi strălucită pagină a umorului românesc începea a fi scrisă. Începând din anul 1907, în nenumărate ziare şi reviste româneşti şi evreieşti puteai întâlni cronici şi parodii umoristice semnate Sachi Disperatu, Ion Palavra, Ioniță Mititelu, Ivan Turbincă, Ion Vraişte, Vasile Ispravă, Ion Lazaro, Vasile Găină, Bardu Desnădejde, Brebenel de la Strehaia, Ion Pribeagu etc. – toate ascunzând adevăratul nume al lui Isac Lazarovici. Îi plăcea când i se spunea „*Mic şi-al dracului*".

Dacă comicul e o probă de sensibilitate, atunci Ion Pribeagu a ştiut să fie mereu proaspăt, aducând în lumea noastră cotidiană, standardizată, neurastenizată de plictis, banalitate şi aburi de benzină, bucuriile zâmbetului.

Definiţia umorului se face şi prin trubadurii săi. Opera lui Ion Pribeagu, maestrul vesel şi sentimental al câtorva generaţii, defineşte un anume tip de energie sufletească care posibil, va fi apreciat de istoricii literari de mâine ca umorul „a la Ion Pribeagu".

Generoasă profesie – umoristul! Dumnezeiască dăruire – a cultiva poante, calambururi, rime vesele. Pentru orice vârstă şi orice anotimp.

Vine Ion Pribeagu, vine de departe sau de aici, de lângă inima oricui, şi învârteşte manivela lui cu versuri sprinţare la fereastra mea şi a dumitale:

„Cor de îngeri intonează
Cântece şi psalmi din Tora
Care îmbrăţişează cele
Şapte braţe de menora.
Ruga ce-o înălţăm spre ceruri
Către Domnul se preface
Într-un imn de preamărire
Şi de slavă pentru pace...

Iar mie ajută-mi Doamne
Prea smeritului profan,
Să văd țara fericită
Fără urmă de dușman.
Să-nchin muzei mele blonde
Versuri tandre până-n zori,
Şi femeilor frumoase
Şi grădinilor cu flori
Să mă îmbăt de vis şi zâmbet
Cât mă arde flăcăruia
Că pe urmă, vorba aia…
Aleluia, Aleluia!"

Această formidabilă maşină de creat umor care a fost Ion Pribeagu, vreme de 60 ani ne-a înveselit viața. Şi petrecerea continuă.

Ne-a lăsat glumele sale, mărturie a nevoii noastre de râs şi veselie.

Cartea aceasta a selectat umoristicile scrise de Ion Pribeagu în România şi Israel. Cuprinde şi aşa zisele „Impertinente" cum le-a spus Pribeagu. Nu le-a publicat în timpul vieții sale, din pudoare. Versuri poznaşe, fără perdea.

Mi-a fost dat să-l întâlnesc la Tel Aviv, făptură micuță şi delicată, foarte tânăr pentru cei 80 de ani ai săi, înconjurat întotdeauna de fete frumoase şi oameni bucuroşi să-i audă vorba. Ca dintr-un corn al

abundenței, se revărsau, în paginile publicațiilor de limbă română din Israel, rimele sale vesele. Pasul nu-i mai era atât de sigur, uneori simțea nevoia să găsească un braț de sprijin, dar când zâmbetul îi lumina fața era din nou Sachi Disperatu şi Brebenel din Strechia şi Vasile Găină şi Ion Pribeagu adică la un loc Isac Lazarovici, omulețul inteligent şi spiritual care s-a născut la Sulița şi s-a mutat, la bătrânețe, în Israel, unde spre tristețea copiilor şi cititorilor săi, a murit puțin.

TEŞU SOLOMOVICI

BINE V-AM GĂSIT

Fraţilor din toată ţara
Din Arad, din Hunedoara,
Din Constanţa şi Sascut
Vă salut!
Vă salut, amici şi fraţi,
Cuscri, neamuri şi cumnaţi
Din Galaţi şi din Ghimpaţi
Din Urlaţi şi Afumaţi
Şi vă spun la toţi cinstit
Iarăşi: – Bine v-am găsit!
Mi-a fost dor de voi dudui
Din Abrud, din Călmăţui,
Şi prieteni din Vaslui,
Mi-a fost dor ca să vă spui
De amarul dorului
Şi de jalea ofului,
Că de câţiva ani şi un pic
N-am mai publicat nimic,
Snoave nu v-am povestit,
Nici la Radio n-am vorbit,
N-am venit la sarabande
Nici cu trupe în ghirlande,
Conferinţe, şezători,
Cum au fost de-atâtea ori
La Focşani, la Roşiori,
Să vă-nseninez viaţa
Seara şi dimineaţa,
N-am mai fost nici cu artiste
Baletiste,
Cu actori şi cu reviste,
Cu cuplete şi cu soacre,
„Treanca-fleanca, mere acre”
Să vă torn glume şuvoi
Şi să hohotesc cu voi.

N-aveam voie eu, Pribeagu,
Cunoscut pe tot meleagu,
Pe tot plaiul românesc
Tocmai ca şi tata Noe
N-aveam voie
Eu să vă înveselesc!
Dar aveau voe calicii,
Toţi piticii, inamici,
Veneticii mari şi mici
Să vă-ndoape cu reviste
Lozincarde, comuniste.

Ei, dar Dumnezeu e mare,
Bun şi drept,
Şi Românul înţelept,
A-înţeles a sa chemare.

Fraţilor, cum ştiţi de-un veac
Eu politică nu fac.
Şi pe tot întinsul zării
Crezul meu e crezul Ţării.

Tot ce am făcut şi fac,
Am strâns glumele-într-un sac
Şi poveşti şi cânţonete
Calambururi şi şuete
Şi-am să le răstorn în carte
Chiar aici nu-în altă parte,
Ca pe-a hazului aripă
Să vă-nveselesc o clipă
Şi să-nţep cu o pilulă
Păi cu musca pe căciulă.

*

* *

Salutare
Mic şi mare
Dela munte, dela mare
Cuconiţe şi fecioare,
Cutărică şi Cutare,
Salutare!
Am venit din depărtare,
Pe un ducipal călare
Şi-am o tolbă la spinare
Plină cu migdale-amare,
Spirite şi glume rare
Anecdote-ncântătoare
Ghiduşii hohotitoare,
Snoave pentru fiecare
Şi săgeţi usturătoare,
Salutare!

Mi-a fost dor de voi amici
Fete mari şi fete mici,
Şi nepoate şi bunici,
Snobi şi granguri şi calici
Şi chiaburi şi venetici
Şi de-acolo şi de-aici
Nicolici, Zbonghici, Drăghici,
Să vă spun cu-nflăcărare,
Câte-n lună câte-n soare
Salutare, Salutare!

Mi-a fost dor de voi, coniţe
Nostime mironosiţe
Miţe, Fiţe şi Fifiţe
Cu surâsuri pe guriţe
Şi în ochi cu atâtea fiţe
Cu comori şi cu rochiţe
Şi priviri răscolitoare
Salutare!

Mi-a fost dor de toți, de toți
De deștepți și de netoți
De-atâți unchi, de-atâți nepoți
Democrați și patrioți
Strângători de lei și zloți
Foști martiri și foști iloți
(Doamne, rabdă-i dacă poți!)
Și coțcari și cărturari
Și miniștri și plugari
Și primari mămăligari
De pe la Stabilizare
De pe la Naționalizare
De pe la Privatizare
Salutare!

AUTOBIOGRAFIE

Prea distinse cititoare
Şi conițe apetisante
Duduițe din Beer Sheva
Botoşani şi Alicante,

Curtezani din Țara Sfântă
Şi din strada Labirint,
Dați-mi voie, domni şi doamne
Mai întâi să mă prezint:

Numele: Ion Pribeagu
Ocupația scriitor,
Peste un metru înălțime
De la cap pân-la picior.

Data naşterii: octombrie
Locul naşterii: în pat,
Semnele particulare:
Mărunțel şi inspirat.

Ochi deştepți ascunşi sub lupe,
Nas copoi şi barba rade,
După stil şi comportare
Par a fi om cumsecade.

Sunt îndrăgostit de artă
Şi frumos – poate de-aceea,
Iubesc Cântecul şi Vinul
Şi îndeosebi Femeia.

Sunt milionar de rime
Şi ador şampania
Şi bogat nevoie mare
Am castele în Spania.

Locuința cuib de visuri,
Precum vrut-a Cel de-a Pururi,
Plină-vârf cu anecdote,
Vin și flori și calambururi.

Pânze și picturi celebre
De valori nebănuite,
Pe-autori nu-i știu însă
Toate au ramele aurite.

Nu mai spun că frigideru-i
Plin cu vinuri excelente,
Pescării și-aperitive
Și păstrămuri suculente.

Telefon am pân-și-n baie
Și de sună vreo iubită,
Îi trimit liftul – din casă –
Și se urcă într-o clipită.

Toate glastrele sunt pline
Cu-albăstrele și cu nalbe
Dalii și hortensii roșii
Maci și garoafe albe.

Sunt un om cu socoteală
Și adevărat vă spun
Împărțesc și scad întruna
Însă nu știu să adun.

Am și haine și cravate
Și cămăși cu monogram,
Am și bani, dar niciodată
Nu-mi ajunge-atât cât am.

Am o specialitate
Din Iordan și pân-la Nistru
Și o semnătură parcă-i
Semnătură de ministru.

Însă, nu pot cu ministrul
Pe acelaşi plan să stau,
El ia fără să semneze
Eu semnez fără să iau.

„Mic şi-al dracului", spun unii,
Dar v-asigur dragii mei,
Că eu sunt doar mic – atâta,
Dar ai dracului sunt ei.

Deşi mic de stat şi-adesea
Mulţi cu spirite mă-împung,
Niciodată n-am pus scara
Unde trebuia s-ajung.

Şi acum când mă cunoaşteţi
Şi sunteţi edificaţi,
Încă două sau trei puncte
Vă mai rog să-mi acordaţi.

Dacă n-am celebritatea
Lui Picasso sau Chagal,
Am însă o calitate
Totdeauna-s punctual.

N-am râvnit să fiu vedetă,
Nici ministru nici adjunct,
Şi pe adversari c-o poantă
Rând pe rând i-am pus la punct.

Dacă n-am fost punct de reazăm,
Cum e foarte greu să fii,
Reuşeam câteodată
Ca să pun punctul pe I.

Uneori am râs cu hohot,
Alte ori am fost integru,
N-am lăsat să se-ntrevadă
Niciodată punctul negru.

Foarte multe Mesaline
Mi-au pus laurii pe frunte,
Şi ca omul câteodată
Mă gândeam… la puncte puncte

Dar mi-am încrustat cu aur
Numele pe-un piedestal,
Plin cu cronici şi de snoave
Şi-asta-i punctul principal.

Chiar de întâmpin spin în cale
Cu răbdare îi suport,
Şi-i înlătur, fulger, fiindcă
N-am ajuns la punctul mort.

Nu mă laud că-s maestru,
Sau că-aş fi atotputinte,
Dar am dat la alţi mai tineri
Multe puncte înainte.

Astfel sunt şi voi rămâne
Până când voi fi defunct,
Şi fiindcă vorbim de puncte,
Daţi-mi voie să pun punct.

DOINA SĂRBĂTORILOR

Foaie verde caltaboşi
Mă suntem nişte scârboşi
Şi îngrăşaţi şi păcătoşi
Mincinoşi nevoe mare
Ahtiaţi după mâncare
Grandomani şi sclivisiţi
Şi groaznic de ipocriţi
Mă, cu cât mai mult avem
Cu atât mai multe vrem.

N-ai dat mă, nici un pitac
Unui cerşetor sărac
N-ai dat nici un singur ban
Unui amărât sărman
Şi cumva de ţi-a cerut
Cineva vre-un împrumut,
Te-ai jurat pe sfinţi, pe zei
Că n-ai douăzeci de lei
Şi ca să-l convingi, parol
Ai scos buzunarul gol.

De Crăciun, de Revellion
În bordei sau în salon
N-a fost casă, mică, mare
Să nu fie sărbătoare
N-a fost crâşmă, n-a fost bar
Fără jazz şi lăutar
Te-împingeai ca şi un clovn
Nu găseai un singur scaun
Nu găseai un singur loc
Peste tot prăpăd şi foc
Şi căldură şi necaz
Şi ţopăituri şi jazz
Peste tot ţipa Pericle:

– Să mai vie zece sticle!
Peste tot urla Vasile
– Să mai meargă zece chile!
Peste tot se bea cu sete
Şi-şi vorbeau pe îndelete:
– Grea e viaţa măi băiete!

Mă, şi s-a mâncat agale
Milioane de sarmale
Mii de porci, mii de juncani
Şunci, răţuşte şi curcani
Şi costiţe şi ficaţi
Mii de metri de cârnaţi
Muşchi, momiţe şi fripturi,
Fudulii şi garnituri,
Mititei şi frigărele
Rotogoale de purcele
Şi piftii şi picioruşe
Măruntai de găinuşe
Pipote şi piept de pui
Ţârtiţe şi frigărui,
Tuslamale şi cotlete
Şi plăcintă cu bilete.

Din Răcoasa şi Săcele
Dedea lumea din măsele
Din Floreasca şi Panduri
Lepcăia lumea din guri
Şi spuneau muşcând din fleică
– Grea e sărăcia, neică!

Şi s-a înghiţit mă Nae
Vin din sute de butoaie
Turburel şi Tămăioasă
Otonel, Vârtos şi Grasă
Şi Fetească şi Cotnare
Şi pelin din Dealu-Mare
Şi cocktailuri pe alese
Numai chefuri, numai mese

Vin în fiecare cană
Şi-în clondir şi-în damigene
Şi şampanii şi sifoane
Şi tartine şi jamboane
Dar pe-ori cine apucai
Se bocea şi te jeleai:
– Ce ne facem, mă bădie
Cu atâta sărăcie?

Nu găseai un scaun gol
La Modern sau Metropol
Nici un strampotin măcar
Nici la Hilton, nici la bar
Pretutindeni numai flori
Cuconet şi pocnitori
Fleici, cointreauri şi şampanii
Şi oftaturi şi jelanii
Plânsete din cale-afară:
– Sărăcia ne omoară!

Te uitai la ei, burtoşi
Lacomi şi libidinoşi
Parc-aveau în ei burete
Şi cu ochii după fete
Cu neveste albe roze
Late ca nişte batoze
Şapte mii de kilograme
Şi cu ochii după dame
Clămpăne şi gura-şi linge
Bea săracul, bea de stinge
Scrâşne dinţii ca o stâncă
Şi mănâncă şi mănâncă
Şi se jură, foc şi sânge
Şi suspină şi se plânge
Tuturor cu mare jale:
– Criză mare! Nu-s parale!

D-aia zic bade Timofte
Că ne ia dracii de pofte
Ori şi cât ai nu-ţi ajunge
Parcă cineva te-mpunge
Ai nevastă dulce-naltă
Dar fug ochii dup-o altă
Ai parale, mii de lei
Dar ori cât ai, tot mai vrei
Bei, plesneşti, de lăcomie
Şi te plângi că-i sărăcie
Creşti în burţi ca o saltea
Şi te plângi că-i viaţa grea!

AUTOPORTRET

Ca un savant din vremuri vechi
Îmi plimb prin cafenele mutra
Am păr pe nas şi în urechi
Şi-aduc puţin cu Brahmaputra.
Mi-e capul bleg şi lătăreţ,
Picioarele: două prăjine,
Şi-un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Deşi sunt tont şi fonf şi slut
Şi am o mască incoloră
De cimpanzeu sau de mamut,
Toate femeile m-adoră.
De sunt urât şi nătăfleţ
Şi n-am nici muşchi, nici intestine,
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Sunt mare cât un năpârstoc
Şi poţi să mă măsori cu cotul
Din lojă, nu mă văd de loc
Şi în tramvai, mă pierd cu totul.
Şi-aşa cum sunt de fleculeţ
Încât mă poţi în palmă ţine,
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Sunt ştirb şi tâmp şi am pistrui
Şi o alură imbecilă.
În loc de nas, am un cucui
Şi-s cocârjat ca o gorilă.
N-am simpatii şi n-am dispreţ
Şi n-am nici maniere fine:
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Am trupul plin de vânătăi
Şi pe chelie, fire creţe
N-am luat vreodată premiu-ntâi
La un concurs de frumuseţe.
Şi dacă n-am profil semeţ,
Nici umeri laţi, nici şolduri pline,
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

Când intru-în baie, voluptos,
Urmat de membrele-mi confuze,
Mă simt atât de frumos
De parc-aş fi ales de muze.
Mă oglindesc şi-în mod glumeţ
Mă felicit şi-mi zic în mine:
Un singur lucru am măreţ
Şi-mi pare foarte bine!

În fine, sunt un specimen
Cum nu-i al doilea sub soare,
Port pijama şi port joben
Şi bătături am la picioare.
De n-am la-Academie jeţ
Şi n-am smaralde sau rubine,
Un singur lucru am de preţ
Şi-mi pare foarte bine!

1925

BALADA INVITAŢILOR CARE NU MAI PLEACĂ

Mulţumescu-Ţi Ţie Doamne
Slava-Ţi cânt de mii de ori
Că m-ai scos basma curată
Pentru toţi, de sărbători.
Astăzi, vreau să-închin o cupă
Cu prieteni şi cu fraţi
Şi îţi cer un lucru doamne:
– Nu-mi trimite invitaţi!

Invitatul tip, de normă
E un individ ciudat
Bea, mănâncă, nu plăteşte
Şi când pleacă-i supărat
Ba friptura nu e bună
Ba că vinul are apă
Şi mereu, cu icre negre
Şi şampanie se îndoapă.

E pretenţios la culme
Nu iubeşte tuslamaua
Şi ca bivolul răstoarnă
Peste tot râzând cafeaua
Încrezut peste măsură
El atacă mii de chestii
Şi sub masă cu piciorul
Face câte-un semn nevestii.

Chiar de-i nobil, de neam mare
Să plesnesc dacă vă mint –
Şterpeleşte furculiţa
Numai dacă-i de argint
Are şi talente varii
Face şi pe melomanul
Vrea morţiş să zdrăngănească
Strică clapele, pianul.

Pune mâna pe-ori ce lucru
Din bufet sau de pe masă
Şi îşi umple buzunarul
Ca să aibă şi acasă
Zvârle prăjituri sub scaun
Face şi pe dansatorul
Şi strivindu-le cu talpă
Năclăieşte-întreg covorul.

Poartă geam la ochi şi zice
Că-are creştere aleasă
Şi de sos îşi şterge mâna
Murdărind faţa de masă
Sparge un pahar ciocnindu-l
Zvârle pe parchet ţigarea
Trece-apoi spre toaletă
Şi ciupeşte servitoarea.

La şampanie e primul
Se pricepe la urări
Bea de stinge şi întruna
Te tapează de ţigări.
Şi când pleacă dimineaţa
După ce-au cântat cocoşii
Are grijă ca să-şi schimbe
Ori şoşonii ori galoşii…

Ia tartine câte şapte
Cu omar, jambon, chefal
Şi le'nghite-n grabă, parcă
A ieşit dela spital.
Critică apoi guvernul
De borţoşi şi preşedinţi
Şi tot timpul cât vorbeşte
Ţine-o scobitoare-n dinţi.

Dar cu neamurile, n-avem
Tot aceleaşi neplăceri
Nu-ţi sosește o mătuşe

Și un unchi și patru veri?
Mătușica e din Giurgiu
Unchiul de prin alte părți
Joacă stos, e surd ca lemnul
Și-i măsluitor la cărți.

Verii sunt dela Craiova
Neam cu cealaltă mătușe
Te-njurau o viață-ntreagă
Și-astăzi toți te pupă-n gușe
Chair și Fifi ce fugise
Cu un grec la Babadag
Ți-umple cu văcsea obrazul
Să-ți arate că-i ești drag.

Pacoste ce n-are seamăn
Fă mâncare, băutură
Fă-le patul, dă-le dulciuri,
Și când pleacă tot te-njură
Fă-le cald, cu cocs, cu lemne
Scoate cuverturi din gros
Pune-i oală-n noptieră
Și tu culcă-te pe jos.

Fă-le ceai, cafea, cacao
Cu fursecuri și tartine
Și întreabă-te amice: –
Dracul i-a adus la mine?
Roagă-te apoi lui Domnul
Chiar și Sfântului Sisoe
Ca să plece mai degrabă
Să respiri și tu în voie!

DOINA PĂCĂTOSULUI

Eu, de felul meu, măi bade,
Sunt aproape cumsecade.
N-am jucat nici când, arşice
Nu ştiu cărţi, nu ştiu popice,
Nu joc remi, nu joc pocker
Nu ştiu ce e aia jocker
Nu ştiu bridge, nici golf, nici look
Şi la curse nu mă duc.
Foot-ball nu ştiu şi nici hockey
Şi cross-country, nici ce-i
Nu ştiu zaruri, nu ştiu ruletă
Nici să merg pe bicicletă,
Tenis, hand-ball, canotaj
Nici ping-pong, nici patinaj.

Nu-s colecţionar de vase
Mărci poştale, lănci, cuirase
Suliţi, paloşe sau scuturi
Nu strâng nici aripi de fluturi
Nici monede vechi, zapise
De pe vremea lui Ulise
Nici letopiseţi sau plante
De pe vremea lui Pazvante
Şi nici stampe-n foi de nuc
De pe vremea lui Papuc.

Aşa dar, în mod corect
Cred că n-am nici un defect
N-am manie religioasă
Nu strâng „sateliţi" acasă
Nu răvnesc la vre-un favor
Nu-s beţiv, nici cartofor
Nu zvârl bani pe zaiafeturi
Cu artiste-n cabareturi
Şi n-am nici o fărâmiţă
De scrânteală la scufiţă.

Tot ce am eu mai de preţ
E că sunt cam iubăreţ
Mă aprind ca o scânteie
După-un zâmbet de femeie.
Mor de drag când văd vreodată
Un trupşor gingaş de fată
Şi m-aş duce rob mereu
Pe-un sărut, al cui ştiu eu.
Când iubeşti o cuconiţă
Lăcrimioară, garofiţă
Chip de nea un păr buclat
Şi ochi galeşi, e păcat?
Superi Domnul sau pe zei
Când te pierzi în ochii ei
Şi de-i furi un sărutat
Eu socot că nu-i păcat!

Nu-i păcat, de ce să fie?
E miraj, e poezie
E al dorului îndemn
Fiindcă omul nu-i de lemn
Fie-n Londra, fie-n Bălţi
Nu mi-e sufletul din călţi
Nu mi-e inima făcută
Din carton, vată sau plută.

De-aia, firicel de rouă
Sunt îndrăgostit de două
Că-a scris Domnul cu a Sa vlagă
Ca să am inima largă
Amândouă subţirele
Cu codiţe în inele
Ochi de foc şi peruzele
Buze moi şi subţirele
Dulci ca nişte acadele
Mâncale-ar tata pe ele!

Că sunt chipeşe, focoase
Au mănuţe mătăsoase
Liniile armonioase
Cari îmi toarnă foc prin oase
Şi-mi sunt dragi ca soarele
Şi de ele şi de mine
Şi-mi sunt dragi ca florile
Când le văd comorile.

Fie veche, fie nouă
Ori că ninge ori că plouă
Adevărul grăesc vouă
Le iubesc pe amândouă
Cum să nu le îndrăgeşti
Când au ochii plini de poveşti
Braţe albe de păpuşe
Şi superbe picioruşe
Şi ca culme, măi nepoate
Amândouă-s măritate.

Uneia-i zice Mariana
Când clipeşte ea cu geana
Vindecă din suflet rana
Te transportă în Nirvana
Şi cu vrăji ţi-ncântă pana
Celeilalte-i spune Ţiţa
Are vorba ca alviţa
Zveltă e ca porumbiţa
Şi-un poem îi e guriţa!
Şi uite aşa boem de Malta
Râd cu una, plâng cu alta.

Dumnezeule prea Sfinte
Tu ce stăpâneşti Părinte
Lumea veche şi cea nouă
Ţine-mi-le pe amândouă
Ţine-mi-le sănătoase
Că-amândouă-s delicioase
Şi bărbaţii lor, o, Tată,
Să nu afle niciodată
Să nu afle-în clipa grea
Nici ei, nici nevastă mea!

CHESTIUNI FAMILIARE

După cum ştiţi – mari şi mici –
Prea distinşii mei amici,
Eu în viaţa pământească
Trei cumnaţi am. Să-mi trăiască!
Toţi căliţi pe baricade,
Oameni foarte cumsecade
Cari ţin – din proprii chestii –
Câte-o soră de-a nevestii.
Unul şade la Bacău,
Unu-n Blaj, altu-n Buzău
Ş-astăzi am primit de zor
Un răvaş din partea lor:

„Dragul nostru Ion pribeag,
Ştii doar cât ne eşti de drag,
Şi că pentru tine-n bloc
Ori şi când sărim în foc,
Dar de-un şir de ani încoace
Ţi-ai luat-o-n cap şi pace
Crezi că n-ai pe lume soţ
Şi că tu eşti mai cu moţ!

Oi fi, domn, la literaţi
Cel mai mare-ntre cumnaţi
Om cu faimă mondială
Umorist sau şef de şcoală
Însă prea treci între castre
Peste drepturile noastre
Prea-ţi baţi joc de neam şi lege
Şi îţi râzi de noi, Pribege!
Domnule, de ani în şir
Te-ai constituit martir
Şi cu pana ta măiastră
Îţi baţi joc de soacra *noastră,*

Din Bacău la Caliacra
Nu vorbeşti decât de soacra
Ba că-i rea, că-i certăreaţă
Că e cutră cu musteaţă
C-are plisc de coţofană
Că-i flaşnetă, darabană,
Urlătoare ce ţicneşte
Toate vremea bocăneşte
Zi şi noapte cicăleşte
Când vrei carne ea-ţi dă peşte
Hoaşcă, şarpe, lipitoare,
Japiţă, sperietoare,
Cimpanzeu, moară stricată
Corb cu limba-nveninată,
Codobatură, hienă,
Caracatiţă, balenă,
Bufniţă, piton, rechin,
Farfara, otravă, chin,
Cucuvea ce croncăneşte,
Tot ce-ai scris de dumneaei
Te priveşte!
Eşti major şi faci ce vrei!
Fă-o gramofon, şacal
Te priveşte personal!

Dar un lucru nu uita
Soacra, nu-i numai a ta!
Nu ne face ea bădie
Zile fripte ca şi ţie?
Cu ce drept te enervezi
Şi o monopolizezi?
Când cu dânsa vezi matale
Dumneata câştigi parale!

La „Gazetă" în sfârşit
Tu scrii cronici gratuit?
Când vorbeşti la festivale
Dumneata nu iei parale?
În reviste de-o plasezi

Dumneata, nu încasezi?
Şi o faci într-un cuplet
Şi cu ou şi cu oţet.
Ia ne spune, scump odor
Nu iei drepturi de autor?
Când scrii glume câte vrei
Spirite pe contul ei
Şi-o descrii ca în poveste
Nu iei bani pe toate aceste?
Pe la Radio când vorbeşti
Şi pe unde o-ncolţeşti
Şi-o faci cutră şi bătrână
Nu-ţi dă ăia bani în mână?
În turneu când pleci cu-o scenă
Cu un comic şi-o duenă
Şi joci „Soacra-i balamuc"
Nu te-ntorci cu bani buluc?

Aşa dar de bună seamă
Tu îţi faci cu ea reclamă
Ba în plus – jurăm pe cruce –
Ţie soacra îţi produce
Bani şi laude, procente
Mulţumiri şi complimente
Invitaţii la banchete
Informaţii la gazete
Pe când noi, o ştii prea bine,
Suferim la fel ca tine
Şi-în al vieţii alambic
Nu ne-alegem cu nimic!

E adevărat, Ionel
C-o descrii în chip şi fel
Cu pricepere măiastră
Însă ea-i şi soacra noastră
Şi-în această calitate
Noi pretindem cu dreptate
Fără nici un ţipirig
Partea noastră de câştig!
Suntem patru gineri? Cert?

Tu ai dreptul la un sfert
Fie bine, fie rău
Faci cum vrei cu sfertul tău!
Eşti stăpân necontestat.
Taie-l, pune-l la murat
Fă-l pilaf cu-n fierăstrău
Insă numai sfertul tău
Fă ce vrei cu el şi pace
Strânge-l, pupă-l unde-ţi place
Fă-l portret, pune-l în ramă
Fă-l poşircă, fă-l pastramă,
Fă-l cu sos, sau cu şalău
Te priveşte! E al tău!
Dar să n-atingi oricât vrei
Celelalte sferturi trei
Nu pui mâna-întradevăr
Nici măcar pe-un fir de păr
Ori şi cât te-ai revolta
Nu e numai soacra ta
Şi oricât noi suferim
E şi-a noastră, şi-o iubim!
Şi aşteptăm cu înfrigurare
Cu vădită nerăbdare
Ziua ceia din poveşti
Să venim la Bucureşti
Ţoc în poc, ca la Teatru
Şi s-o împărţim în patru
Ca să-şi ia precis şi cert
Fiecare câte-un sfert,
Te îmbrăţişăm toţi trei
Cu mult dor
Cumnaţii tăi.

ALOO, TELEFOANELE!

Fraților din Cilibia
Și din toată România,
Cred probabil, c-ați aflat
Cazul ce mi s-a întâmplat
Vine-un ordin ca ciclonul
Și-mi blochează telefonul.
Trece o lună, o suport,
Dar fără telefon sunt mort!
Mi-e tot neamu-ntr-un canon
Și mi se prăvale steagu!
– I'auzi Domnule! – Pribeagu
Să nu aibe telefon?
Dar se-întorc în oseminte
Toți strămoșii din morminte
Iar răzeșii din cortegiu
Strigă-ntruna: Sacrilegiu!

Dar cum sunt băiat deștept,
Nici o clipă nu aștept
Scrisul meu de-o săptămână
Îl îndrept direct în mână
Lui Maioru' Căpățână
Care-i șef și de bonton
Comandant la Telefon,
Și cu multă-nfrigurare
Îi scriu oful ce mă doare:
„Prea distins amfitrion,
Nu sunt „Von"
Nu port spadă, nici cordon,
Nu port cioc, nici barbișon,
Nu beau vin fără sifon,
Nu sunt rudă cu pardon,
Spiridon,
Nici cu Doctorul Parhon,

Nici cu Gala Galaction,
Sunt un simplu Nea Ion
Umorist autohton
Cunoscut din Raion
În Gramont şi-n Malmizon
Şi-n acest cumplit sezon
Am un strașnic ghinion
Căci pe-al Țării-ntregi, fronton,
Numai eu n-am telefon!

Am de toate; am palton,
Am plastron, am baston,
Am veston, am piston,
Murături într-un castron,
Am şi țuică într-un bidon,
Am în curte-un lampion,
Am bomboane întrun-un carton,
Trei găini şi un clapon,
Cinci cutii de bulion,
Zece plăci de gramofon,
Anecdote un vagon,
Spirite un poligon,
Calamburi un pogon,
Şi volume-un camion,
Doar un lucru nu am: Ton!
Nu am ton la telefon!
De aceea, cer pardon
Prea distins amfitrion
Că lansez acest balon,
Dar cum ştiu din lume – un zvon
Că eşti pururi de bonton
Şi mai eşti la telefon
Cel mai important pilon
Şi țivil,
Şi cazon,
Fă-mi şi mie-un mic plocon,
Înțelege-al meu canon,
Haide, ajută-l pe nea Ion,

Pune mâna pe buton
Şi repune-mi la maison,
Telefon!

Te-oi slăvi după dicton,
Ca într-un symposion
Şi ţi-oi incrusta-n beton
Versuri ca Francois Villon,
Ode un batalion
Şi sonete-un milion!
Voi bea vin, voi bea cruşon,
Vin de Rhin şi Sauvignon,
Şi-oi da sfoară din balcon,
Să se ducă-n lume zvon
Şi-în Paris şi-în Washington
Şi-în Saigon,
Şi-în Dijon
Şi-în Hebron,
Că de ziua mea plocon
Mi-ai pus ton, la telefon.
Te salut cu mult rezon
Respectos:

Pribeagu Ion

BALADA CHIRIAŞULUI

Fraţilor din lung şi lat
Din Mizil şi Calafat
Din Obor până-n Cernat
Din Vitan şi Vadu Lat
Voi amici de prin Banat
Din Pomârla de pe sat
Dela Râmnicul-Sărat
Voi Varlam, şi Stratulat
Belizarie şi Ignat
Şi tu Buţă şi tu Strat
Tot cenaclul consacrat
Vă anunţ că s-a-ntâmplat
Lucrul cel mai minunat
Din acest sfârşit de leat:
M-am mutat!

Şi treceau pe străzi rebele
Şapte camioane grele
Cu bulendre şi boccele
Şi borcane şi saltele
Garderoabe şi perdele
Cratiţi, oale, canapele,
Pantaloni fără bretele
Şi pantofi fără pingele
Şi ciorapi cu găurele
Rochi cu copci şi horboţele
Şi oglinzi cu pătrăţele
Şi ibrice de cafele
Gogoşari în borcănele
Cu ardei şi gogonele
Rame, scaune, umbrele,
Somiere şi curele

Plăci de gramofon, undrele
Note şi bocanci de piele
Şi reviste şi modele
Şi carnete şi franzele
Cărţi de joc şi bidinele
Pipe, lanţuri, tinichele
Vaselină, scândurele
Trei căţei şi trei lulele
Cinci covoare mititele
Becuri arse şi vergele
Geamuri fără cercevele
Farfurii şi lopăţele
O cutie cu sardele
Ţevi, găleţi şi scăunele
Cutioare de mărgele
Leandrii, toporaşi, surcele
Noptiere şi ulcele
Şi tablouri şi pastele
Şi danturi fără măsele
Suveniruri din şrapnele
Iar deasupra cocoţat
Agitat şi transpirat
Fericit şi afectat
Parc-aş spune inspirat
Tuturor în lung şi-n lat
M-am mutat!

Multe-am tras şi-am îndurat
Cât în Sfântu-Gheorghe am stat
Şapte poliţe am semnat
Una nu mi-a achitat
Cu Tănase m-am certat
Mary Lou m-a înşelat
Fotino a lichidat
Iancovescu s-angajat
Max a stat şi s-a uitat
La cenzură m-au tăiat

Proprietarul m-a pisat
Cu bilet de-nchiriat
Judecăți și avocat
Cu sechestru asigurat
Perceptoru' m-a-nhățat
Și cu toba m-a distrat
Toți ai mei s-au speriat
Soața mea a leșinat
Numai soacra a scăpat
În sfârșit, am fost forțat
Să mă mut!
Și m-am mutat!

DOINA OMULUI ÎNSURAT

Foaie verde ca gulia
Grea e nene, căsnicia,
Fiindcă n-ai un ceas măi Stroe
Să respiri și tu în voie.
N-ai o clipă, pentru tine,
Ca să zici: – Îmi pare bine!
Să sorbi visului dulceața,
Și să zici: – Frumoasă-i viața!

N-ai tu chinurile tale
Șapte mii de angarale?
În politică te sapă;
La birou, rivalii crapă:
În oraș, alt chin te-apasă;
Și când vii și tu acasă
Soața-ntoarce filele,
Și-ți mănâncă zilele.

Parcă-i pusă-așa-ntr-o doară,
Zi și noapte să-ți tot ceară,
Toată vremea. Vrei nu vrei,
Să stai la cheremul ei,
Cu o vorbă să te-mpungă,
Cât îi dai să nu-i ajungă,
Și un singur țel să ai
„Ea să ceară, tu să dai”

Nici n-apuci ca să te scoli,
Și s-au dus vreo zece poli,
Lapte, pâine, zarzvat,
Și apoi cât te-ai sculat,
Îți pretinde pe-ndelete,
De salată, de cotlete
Tocătură, foi de viță,
Carne de purcel, costiță,
Untdelemn, zahăr și sare,

Şi untură şi cicoare,
Şi măsline şi cafea,
Dar-ar dracii-n ea să dea.
Pătlăgele şi ardei,
Dar-ar strechea-n capul ei.

Şi făină, şi cârnaţi,
Să mă sece la ficaţi,
Şi păstrăvi de la Bolboci,
Să-mi mănânce din bojoci,
Şi homari şi mandarine,
Ca să crape fierea-n mine,
Icre negre, din Rusia,
Să m-apuce-apoplexia.

Şi la masă, Doamne iartă,
Cum să nu se isce ceartă;
Când blestemi de la-nceput
Ceasu-n care te-ai născut.
Marinata e sărată,
Tocăniţa-i afumată,
Ciorba n-are nici un gust,
Carnea-i cu miros de must,
Fripturica parcă-i arsă,
Varza-i râncedă şi stoarsă,
Peştele cu solzii moi,
Şi miroase a butoi.
Pipota-i de gelatină,
Şi miroase a creolină,
Şi un piept şi ficăţelul
Le-a furat din raft căţelul.

Nici măcar noaptea în somn,
N-ai noroc, stimate domn!
Cum să-ţi pară viaţa roză,
Când alături e-o batoză,
Ce-n răstimpuri, de-un capriţ,
Mai trânteşte şi-un sughiţ…

Foaie verde, foaie lată,
Se întâmplă câteodată…
Vii târziu, şi din senin,
Simte că miroşi a vin…
Geaba-ţi este tot talentul,
Fă-ţi degrabă testamentul.
Că nu-ţi iartă,
Şi te ceartă:
„– Tu petreci şi nici nu-ţi pasă,
Şi mă ţi închisă-n casă,
D-aia am bărbat, Antoane,
Numai să-ţi prepar jamboane,
Să-ţi cos nasturi la halat,
Şi să-ţi dau dulceaţă-n pat?

Mocofan, fără ruşine,
Ce se alegea de tine,
Mai flămând decât toţi lupii,
Să te las, să-mi dau un „pupi”-!
Azi mergi singur la şantan,
Mitocan, tot mitocan!
Patru inşi m-au vrut soţie,
Şi eu proasta, m-am dat ţie,
Că spunea-i că eşti titrat,
Că ai rudă deputat,
Cică-i deputat… Rahat!
Un pârlit de avocat,
Neam de cioflingar, zevzec,
Sor-ta n-a fugit c-un grec?
Iar vărul tău, Ilie
Nu-i şi-acum în puşcărie?
Ce familie, ce sculă,
Aşa cap, aşa căciulă!“

Dacă vii-ntr-o noapte-acasă,
Şi nevastă-ta, duioasă,
De pe haina-ţi, nu ştiu cum,
Simte-o dâră de parfum,
Se ridică, despletită,
Şi c-o mască găurită
Ce şi-a pus-o pe obraz,

Te întreabă cu necaz:
– Pui de ou cu cap de curcă
Iar ai fost la o mazurcă!
Şi-mi ridică frăţioare,
Toată casa în picioare,
Pe Lenuţa, pe Bibică,
Pe Ţulucă, pe Ţibică,
Şi pe Iulis de pe vatră,
Şi pe Hector care latră.

Şi să-mi facă viaţa acră
Scoală şi pe mama soacră,
Şi-amândouă încep, Ioane.
„– Mi-ai mâncat zestrea, golane
Şi căsuţa din Olari
Locul din Cărămidari,
A lui unchiu Măcăcuţu!
Mor şi tot îmi fac ambăţu!
Arde-te-ar un foc de viu,
Şi te-neci în Cişmigiu!
Mi-ai nenorocit copilu,
I-ai făcut praf sexapilu,
Şi-acum vii acasă beat,
Eşti bărbat sau eşti rahat?
Popândău cu cap de linte,
Toţi ţi-au luat-o înainte,
Şi tu stai ca un nărod,
Şi scrii cărţi, să zacă-n pod,
Ptiu! Să n-am parte atâta,
Nici de tine, nici de măta!“

D-aia zic că n-ai măi Stroe
Clipă să respiri în voie,
Că nevasta stă ca scaiul,
Şi-ţi învenineză traiul,
Cum de-abia deschide ochii,
Cere bani şi cere rochii,
Cere sufletul din tine,
Că n-ai timp să zici, în fine,
Nici la prânz, nici dimineaţa
Fraţilor! Frumoasă-i viaţa!

ÎNTOARCEREA DIN VILEGIATURĂ

Fraţilor, e jale mare
E bucluc şi disperare
De când terminai cu cura
Şi-am sfârşit vilegiatura
Şi am revenit cu fală
În frumoasa Capitală
De atunci, v-o spun loial
Am doar ceartă şi scandal.

Nu e zi şi oră nu e
Ca nevasta să nu-mi spuie:
„– Dacă m-ascultai pe mine
Şi mergeam la Breaza, în fine
Era tot aşa de bine
Şi parale mai puţine
Făceam baia pe terasă
Şi la prânz mâncam acasă
Mai un pui, mai la tigaie
Şi nu stam să ne jupoaie
Dar tu nu! Dădeai cu clanţa
Că-i mai bine la Constanţa
Lume bună, Guţă, Savu
Ca să faci tu pe grozavu
Cu monoclu-n ochi proţap
Vai de capul tău de cap!

Eu ţi-am spus că vreau mişcare
Tu că nu, că vrei la mare
Mare-ai vrut, poftim la mare
C-ai rămas fără sutare…
Fără-un ban în buzunare
Şi dator la Nea Cutare
Şi c-o boială oarecare
Ioi-te Mare! N-ai vrut mare?
Freacă-te la cap, că-i mare.

Nu-ţi mai ajungeau parale
Pentru chefurile tale
C-ai luat şi la Tăticu
Şi-ai luat la Unchiu Nicu
Şi ai luat sute şi mii,
De la morţi şi de la vii.
Şi-ţi găseam mereu în taină
Câte-un fir de păr pe haină
Unul blond c-ai fost la Nina
Altul brun cu paţachina
Unul roş c-ai fost odată
La rusoaica a roşcată
Şi acum pe urmă-n grabă
C-un fir lung şi alb de babă.

Începuşi şi cu bătrâne
Arde-te-ar un foc de câne
Ce, eu sunt de lepădat,
Sunt ciupită de vărsat
Sunt manta de vreme rea
Eu nu ştiu ce ştie ea?
Nu-s iubeaţă, nu-s focoasă
Nu-s şi eu sexapilosă
N-am şi eu ca şi sfrijita
Nemerite-ar aortita!

Toată ziua du-te vino
Toată noaptea la Cazino
Când să-mi sting şi eu văpaia
Domnul, plaje la Mamaia
Nu să îşi caute de boale
Ci să vadă dame goale
Şi mă mir, că mai rezişti
Că n-ai fost pe la nudişti
Să le vezi în toată poza
Stinge-te-ar tuberculoza.

Eu băi calde şi sudaţii
Domnul curte şi trataţii
Face goange, face graţii
Rendez-vous-uri şi relaţii

Fără alte explicaţii
Eu în pat şi cu tensiune
Domnul pleacă-n escursiune
Eu cu doctori, cu frisoane
El la bridge cu trei cucoane
Eu cu plastur şi cu moaşe
Dumnealui să se îngraşe
Eu cu hapuri de slăbire
Domnul are-o întâlnire
Eu la corp cu pungi de gheaţă
Şi cu crampe şi cu greaţă
El cu dama la verdeaţă
Şi pe plaje şi în piaţă
Ca un grof se izmeneşte
Ştie numai franţuzeşte
Parcă n-ar fi os cu os
Fiul Tincăi lui Botgros.

Parcă tat-tu Stan Topor
N-a fost parlagiu-n Obor
Ş-alde Stoica şi cu Petru
Nu cărau cu barometru
Peste gârlă la Lemetru?
Numai tu boboc plocon
Ai ieşit gata baron!

D-aia n-ai vrut la Zizin
Ca să-mi faci mie venin,
La Constanţa ai zis iei casa
Fiindcă vine şi-ofticoasa,
Cât ţinură cura toată
Nu m-ai scos decât o dată,
Mi-am făcut rochi de mătase
Pălării simandicoase
Şi toalete, o grămadă
Ca să stau cu ele-n ladă?
D-aia-mi dau cu crem pe faţă
Să mă ţii în cotineaţă?
Ce, taioru nu-mi stă bine
Şi te compromiţi cu mine?

Ce? Sunt grasă-n sertăreaţă
Am lingoare, am mătreaţă
Sunt peltică, am pistrui
Am în frunte un cucui?
N-am desou-uri, n-am costume
N-am ce arăta la lume?
Slavă cerului, la mine
E şi pentru cinci ca tine
Că n-aveai când m-ai luat
Decât un palton purtat
Trei cămăşi şi jumătate
Şi un gramofon în rate
Şase plăci şi-un geamantan
Mitocan!

Ce adică, crezi că-s toantă?
Nu ştiu eu că ai amantă
Că ai cameră-n Lupeasca
Şi te ţii cu Priscupeasca?
Porcule! Mă-ntreb în mine
Ce-a putut găsi la tine
Când eşti chel şi numai oase
Când ai braţele păroase
Ai picioare noduroase
Şi-umbli teleleu Tănase
Şi-n momentul fericit
Caşti, ş-adormi ca un tâmpit."

Asta dragi prieteni, ţine
De 8 zile şi mai bine
Şi eu cred c-o să mai ţie
Că-i vionică şi jolie
Are şolduri emisferici
Şi-a jurat şi la biserici
Că mă ţine-aşa muierea,
Pân-o să-mi plesnească fierea.

CURCANII LUI CADÂR

La Stambul unde Galata
Şi cu Pera se bifurc,
Locuia Cadâr Efendi
Cel mai cumsecade turc.
Avea fes, şalvari şi barbă
Narghilea, cipici şi bani
Şi avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.

Specii rare şi moţate
Cloncănari cu creste scurte
Şapte sute în cotețe
Şi vre-o patru sute-n curte
Trimitea şi-n ţări străine
La francezi şi africani
Căci avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.

Chiar Iussuf de-avea vreodată
Vreun zaiafet ghiuzel
Trimitea peşkeş să-i vie
Mustafa Cadâr la el.
Şi-i spunea: – Cadâr Efendi
Azi fac chef cu gogomani
Ca să-i fac pilaf, trimite-mi
O duzină de curcani!

Şi îţi dau ghelir şi lire
Ca să-ţi fac alişveriş
Şi-ţi mai dau turban de Paşă
Şi un meremet bacşiş!
...Şi el trimitea săracul
Geanabeţilor pe rând
Că Vizirii şi Califii
Se lingeau pe bot mâncând.

Dar o groaznică năpastă
Îi fusese scrisă-n sorți
Că-ntr-o noapte vre-o trei sute
De curcani căzură morți.
Disperat mușcă pământul
Se lovea în piept răpus
Și apoi s-a dus la Hogea
Plin de lacrimi și i-a spus:

– Viu să-mi dai un sfat, prea sfinte
Ce vorbești cu sori și aștri…
– Dăm la tine bre, dar asta
Costă o sută de piaștrii!
– Uite banii, zise turcul,
Ben Cadâr sacăs iaşmac, –
Mi-au murit curcani trei sute
Spune-mi Hoge ce să fac?
Dă-mi un leac să nu-mi mai moară
Din curcani Ali Mehmet
Și-o să te slăvească-n ceruri
Și Allah și Mahomet!

– Ai să faci după tipic
Zice Hogea cam peltic –
Iei trei fire de-arpagic
Le-nveleşti într-un fişic
Iei fistic și mezelic
Le stropești cu țipirig
Tragi trei aşi şi un birlic
Scoți din foc un irmilic
Păr din coada de pisic
Un belciug de la caic
Teșitură de popic
Pui praf galben dintr-un plic
O felie de șoric
Măduvă de mort calic
Coamă de vițel pitic
Două copci dela ilic
Le pui toate-ntr-un ibric

Le strecori prin alambic
Spui de trei ori „Ciocu' Mic"
Te-nvârteşti într-un cipic
Şi cu degetul cel mic
Ungi curcanul pe buric
Şi-i legi creasta cu aspic
Asta şi altceva nimic.
….Dacă faci precum îţi zic
Să n-ai grijă nici un pic.
Că de-acum până-ntr-un an
N-ai să pierzi nici un curcan.

Au trecut trei luni sau patru
Vremea trece aşa curând..
Şi-ntr-o Sâmbătă la Hoge
Intră iar Cadâr plângând:
– Hoge sfinte, sunt nevrednic
Şi sunt greu năpăstuit
Fiindcă iarăşi şase sute
De curcani, ieri mi-au murit!

– Dă-mi un sfat ce-i scris cu sânge-n
Viaţa sfinţilor sihaştrii
– Dăm bre sfat, dar asta costă
Două sute de piaştrii!
– Două sute! Na! Prea Sfinte
Spune-mi-l – aman – aman!
Ca să nu-mi mai moară iarăşi
Din grămadă vreun curcan.

– Mergi acasă Mustafa
Şi apoi să faci aşa:
Iei cinci boabe de cafea
Le pisezi într-o giubea
Pui deasupra scordolea
Scrum, uitat într-o lulea
Bragă trasă pe curea
Păr ciupit, din bidinea
Chihlimbar dintr-o ulcea

Nouă paie din saltea
Faci din toate o peltea
O amesteci cu halva
O strecori prin catifea
O întinzi pe duşumea
Mai dansezi o giambara
O răstorni în tinichea
Şi-o dai la curcani să bea.
Ori că vrea ori că nu vrea
Dacă faci taman aşa
Ai scăpat de angară!

Şapte zile mai trecură
Şi când soarele a apus
În iatac la Hoge intră
Mustafa Cadâr distrus:
– Vai, nenorocire mie –
Se jeleşte el smerit –
Dă-mi un sfat, fiindcă aseară
Toţi curcanii mi-au murit.
– Eu îţi dau răspunse Hogea
Sfaturi am pe zeci de ani,
Însă ce-ţi mai trebuie sfaturi
Dacă nu mai ai curcani?

O AVENTURĂ GALANTĂ

Într-o seară, pe la zece,
N-a fost cald, dar nici prea rece,
Am avut o aventură,
Nici cu Mimi nici cu Sură,
O coniță delicioasă,
Nici urâtă, nici frumoasă,
Ş-am intrat cu ea în vorbă,
Nici de Cosmos, nici de ciorbă.

Avea ochii ca doi aştri,
Nici căprui, dar nici albaştri,
Gura dulce, zâmbitoare,
Nici prea mică, nici prea mare,
Sânii, două rândunele,
Nici prea mari, nici mititele,
Şi vorbind cu ea în şoaptă
Nici prostuță, nici deşteaptă.

Ne-am plimbat vreo cinci minute,
Nici încet, dar nici prea iute,
Discutând ca la Geneva,
Nici de-Adam şi nici de Eva.
Ş-am ajuns la ea acasă,
Nici prea-naltă, nici prea joasă,
Locuință minunată,
Nici murdară, nici curată.

Mi-a dat o cafea uşoară,
Nici prea dulce, nici amară,
Ş-a început să se dezbrace,
Nici încolo, nici încoace,
I-am sorbit formele toate,
Nici din față, nici din spate,
Pielea-i cu miros de nalbă,
Nici prea neagră, nici prea albă.

Avea talia subțirică,
Nici prea mare, nici prea mică,
Brațe albe, voluptoase,
Nici subțiri, dar nici prea groase,
Niște-îmbrățișări divine,
Nici prea multe, nici puține,
Și-o sofa cu dungi banale,
Nici prea tare, nici prea moale.

Cum o sărutam prin beznă,
Nici pe nas și nici pe gleznă,
Bate cineva la uşe,
Nu-i nici unchi, dar nici mătuşe,
Ci bărbat-su, Ion din piață,
Nici cu cioc, nici cu mustață,
Dar cu un baston de mire,
Nici prea gros, dar nici subțire.

Și când mă rugam – Prea Sfinte,
N-am fost prost, dar nici cuminte,
Doamne, scoate-mă din ladă,
Nici în curte, nici în stradă,
Deodată uşa scapă,
Nici se sparge, nici se crapă,
Și stă Ion ca un sihastru,
Văd nici verde, nici albastru.
– Ce cauți aici? – Mă întreabă,
Nici în pripă, nici în grabă,
I-am spus, fără să-mi dau seama:
– Nici pe tata, nici pe mama!
Ci aștept, cu tot alaiul,
Nici maşina, nici tramvaiul ...
...Și au curs bastoane în mine,
Nici prea multe, nici puține!

Restul n-are importanță,
Nici spital, nici ambulanță,
Știu c-am stat trei luni jumate,
Nici pe burtă, nici pe spate,
De atunci mi-e viața roză,
Nici în versuri, nici în proză,
Și aștept o aventură,
Ori cu Mimi ori cu Sură.

ÎNDRĂZNEŞTE!...

Sami, funcţionar de bancă
Şi cu creştere aleasă,
A fost invitat de Natan
Şi nevastă-sa, la masă

Tânăr, c-o înfăţişare
Ce te bagă în răcori,
N-a venit cu mâna goală,
Ci cu un buchet de flori.

Doamna, foarte încântată,
După-un an de măritiş,
A servit coniac, salată
Şi apoi ghefilte fiş*.

Sami a mâncat cu poftă,
Şi c-un sentiment firesc,
A-ntrebat-o pe Şoşana:
– Doamnă, pot să îndrăznesc?

– Vai de mine, Domnu' Sami –
Zise ea, înviorată –
Ca la dumneata acasă.
...Şi i-a dat înc-o bucată.

A urmat fripturi şi kighel,
Vin de la Ieruşalaim,
Şi-ntr-o caldă atmosferă,
Au ciocnit cu toţi „Lehaim!".

Cum petrecerea se-ntinse,
Natan l-a rugat, apoi:
– Ce să te mai duci acasă,
E departe, dormi la noi!

---

* peşte umplut (mâncare evreiască)

Tocmai când erau mai veseli,
A venit un amploiat,
Şi pe Natan, de urgenţă,
La direcţie, l-a chemat.

– Nu-i nimic, mă-ntorc îndată,
Maximum o oră-două.
Voi, mai staţi, fiindcă în casă
Nici nu ninge, nici nu plouă.

Şi-a plecat, şi vremea trece,
Când nici n-ai băgat de seamă,
Îmbrăcând întreg oraşul
Într-o magică năframă.

După ce-au vorbit de toate,
Într-o ambianţă dulce,
I s-a năzărit Şoşanei
C-ar fi timpul să se culce.

I-a făcut, în grabă, patul
Pe sapaua de atlas,
A făcut „lampa mai mică”
Şi sub glass-wand s-a retras.

* *
*

Prin lumina roz, discretă,
Care dincolo apare,
Sami vede-o siluetă
Scumpă şi turburătoare.

A-nceput să se dezbrace,
A pus rochia de-o parte.
Ce frumoasă-i în dessou-uri,
Numai glass-wandu-i desparte.

Când alături e-o femeie
Şi bărbat-su e plecat,
Fără vrere-ţi trec prin minte,
Numai gânduri de păcat.

Şi-a mai scos şi cămăşuţa,
Rămânând ca o statuie
Capo d'operă celebră,
Cum în lume alta nu e.

Părul, despletit pe umeri,
Sânii ca ai Sulamitei,
Chiar de-ai fi mai sfânt ca Papa,
Nu poţi rezista ispitei.

Sami, năucit de farmec,
Şi c-un sentiment firesc,
A-ntrebat, discret, prin glass-wand:
– Doamnă, pot să îndrăznesc?

– Vai de mine, Domnu' Sami –
A răspuns ea, strengăreşte –
Ca la dumneata acasă!
Îndrăzneşte! Îndrăzneşte!

Şi, deodată, Domnul Sami,
Din fotel s-a smuls, furiş
Şi şi-a luat înc-o bucată
Din bufet, ghefilte fiş!

ASCULTĂ ISRAEL!

Zefiri şi zvon de libelule
Îmbracă zarea în mistere
Când bietul Rosenknop Naftule
Abia trăieşte de durere.

Întreg oraşul simte jarul
Ce arde în sufletu-i mâhnit
Şi să-i mai potolească amarul
Bătrânii toţi l-au sfătuit:

– La rabin! La reb Mendel Maier,
Se îndreaptă plâns ca un ilot,
Să-şi astâmpere al ranei vaer
Care-l apasă rău de tot.

– Prea Sfinte! jalea fără nume
Îmi frânge viaţa, dă-mi un sfat:
Un singur fiu aveam pe lume
Ş-alaltăieri s-a botezat!

Ce să mă fac? mi-e slabă fiinţa
Şi-aştept cu ochii duşi în vid
Să-mi curme Domnul suferinţa
Că-mi vine în gând să mă ucid!

– Taci, nu păcătui! pe-a vieţei poartă
Sunt griji şi-amărăciuni destule
Şi trebuie că-i scris în soartă
Ca să te resemnezi Naftule!

Şi mie rabin şi părinte
Tot astfel legea m-a încercat,
Avui şi eu un fiu cuminte
Şi într-o zi s-a botezat.

– Şi nu te-ai plâns lui Domnul Sfântul?
Stând în genunchi în osanale,
Nu îi te-ai prosternat în cale,
Să se cutremure pământul
De jalea plânsetelor tale?

– Ba, da! dar el Cerescul Tată
Mi-a spus: – ascultă Israel!
Avui şi eu un fiu odată
Însă s-a botezat şi el!

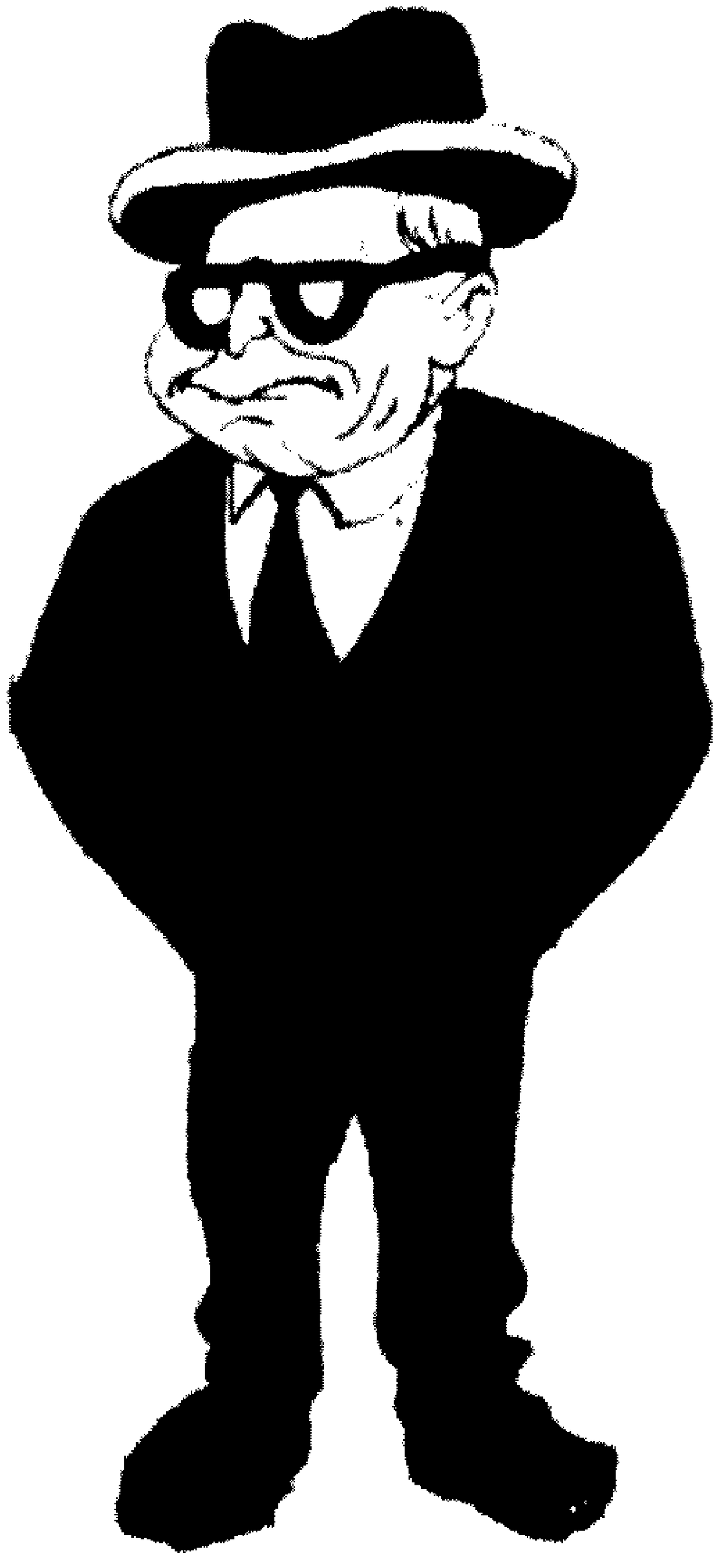

VERIŞOARA

Prin anul nouă sute nouă,
Nu mai eram un oarecare,
Veneam la clubul „Lumea Nouă”,
Şi alte cercuri literare.

Îl cunoscusem pe Gârleanu,
Pe Cincinat, pe Eftimiu,
Îmi oferise Minulescu,
„Romanţe pentru mai târziu”.

Visam să cuceresc o lume,
Să schimb Humorului tiparul,
Că publicasem nişte versuri,
Într-un săptămânal, „Ţânţarul”.

Văzând – directorul revistei –
Că am talent de pamfletar,
Fără să steie mult pe gânduri,
M-a angajat ca secretar.

Redacţia era în centru,
O cameră – unde-încăpea,
Biroul, scaune, dulapul,
Maculaturi şi-o canapea.

De joi, când apărea revista,
Şi până Lunea care vine,
Redacţia era închisă,
Şi cheile erau la mine.

Directorul – un om politic,
Cu redingotă şi cu cioc –
Venea în timpul săptămânii,
Însă Duminica, deloc.

Aşa că, tânăr, cu speranţe,
Plutind în sferele senine,
Mi-închipuiam că-n toată ţara.
Nu-i altul mai grozav ca mine.

Şi într-o Sâmbătă, pe seară,
Plimbându-mi visul pe Lipscani,
M-am cunoscut cu o fetiţă,
Cam de vreo douăzeci de ani.

De parcă Dumnezeu din ceruri,
Vrând dorurile a-mi înfrâna,
O nimfă mi-a trimis în cale,
Şi mi-a şoptit: – Ionică, na!

Nici nu-mi mai încăpeam în piele,
De-acest potop de fericiri,
Avea cosiţa în inele,
Şi-în sâni ascunşi doi trandafiri.

Guriţa roşie şi mică,
Şi ochii negri, plini de foc,
Că tot privindu-i mi-era frică
Să nu pleznesc de atât noroc!

Ne-am dus la cinema, la „Clasic" –
Un film cu Eva şi Adam –
O vorbă n-am scos pe-ntuneric,
Că doar prin mâini ne-nţelegeam.

Târziu, cam după miezul nopţii,
Ca un autentic amorez,
Am invitat-o ca să vadă,
Redacţia unde lucrez.

În cameră, printre săruturi,
Înghirlandate în rondele,
Am proclamat-o, într-o poemă,
Prinţesa visurilor mele.

Şi dimineaţa, pe la zece,
Când vream să-i mai dedic o strofă,
Deodată a bătut la uşă
Directorul! O catastrofă!

În clipe de-astea, turbulente,
Tu nu ştii singur ce să faci,
S-ascunzi după birou fetiţa,
Sau cât mai grabnic să te-mbraci?

Şi s-a-ntâmplat cum se întâmplă,
Când n-ai un pic de prevedere;
Eu numa-în pantalon şi guler,
Şi ea cu nudul la vedere.

Directorul, galant din fire,
Privind-o a şoptit: – Scuzaţi!
Iar eu am spus: – Mi-e verişoară,
Venită-aseară din Galaţi...

A scotocit printre sertare,
A scos grăbit un manuscris,
Şi când fu gata de plecare,
M-a tras de-o parte şi mi-a zis:

– Să nu fii supărat, Ionică,
Însă aş vrea să-ţi spun ceva:
Acum trei luni fetiţa asta,
A fost şi verişoara mea!

POVESTE SPANIOLĂ

Povestirea ce urmează

S-a-ntâmplat în Guandolpina,
Unde soarele brodează
Cu arnici de-argint lumina,

Unde zarea aurie
Împletește-un vis feeric,
Și unde-i fuse scris să fie
Și amicul Natan Beric.

Beric e din Lunca Lată,
Don Gonzalv, din Alcantara,
Și-amândoi iubesc o fată
Minunată: Dona Clara.

După legea catalană,
Judecata e sumară:
„Dintre amândoi rivalii,
Unul trebuie să moară".

Nu poți merge contra firii
Și discuții nu încap:
Ori el își face hara-kiri,
Ori tu îți tragi-un glonț-în cap!

Trag la sorți cu două bile,
După cum scrie la carte.
Scoți cea albă, scapi cu zile,
Scoți cea neagră, scapi prin moarte.

Au pus bilele-într-o urnă,
Și-amândoi, pe întuneric,
Don Gonzalv, cea albă a scos-o;
Bila neagră, Natan Beric.

Galben, stors ca o păstaie
Şi cu-o jalnică figură,
Natan trece în odaie
Ca să-şi tragă-o-mpuşcătură.

În tăcerea de cenuşe,
Nimeni un cuvânt nu-ngaimă –
Martorii privesc spre uşe,
Muţi de zbucium, muţi de spaimă.

Nici o şoaptă... când, deodată,
Prin văzduhul de caşmir,
Liniştea e spintecată
De trei gloanţe trase-în şir!

Martorii-nlemnesc de groază
Şi împinşi ca de-un resort,
Se îndeasă, trişti, să-l vază
Pe sărmanul Beric, mort ...

Nici un mort! Plin de orgoliu,
Natan Beric, în persoană,
Şade vesel în fotoliu
Şi fumează o havană...

Nici o zgârietură n-are
Şi de sânge nu-i umplut,
Toţi îl pipăie cu-ardoare,
Şi-l întreabă: – Ce-ai făcut?

– Ce să fac? Vedeţi prea bine! –
Zice Beric liniştit –
Trei cartuşe-am tras în mine,
Însă, nu m-am nimerit!

REVERII DE ALTĂ DATĂ

Printre revuiştii noştrii,
Care cântăreau mai greu,
Erau Kiriţescu, Durma,
Stoicovici, De Herz şi eu.

Ei scriau pentru Tănase,
„Marafet bucluc" şi „Plici",
Eu pentru Tomescu Iorgu,
Şi alţi actoraşi mai mici.

Ei la „Cărăbuş" cu-ntregul
Demimond din Bucureşti,
Eu la „Teatrul Nou" cu plebea,
De pe Calea Văcăreşti.

Ei montau cu lux „di-granda"
Fastului să se consacre,
Eu jucam un an de-a rândul,
„Treanca fleanca mere acre".

Mă ştiau mai toţi artiştii,
Ca pe un autor en-vogue,
Fiindcă le scriam adese,
Câte-un sketch sau monolog.

Într-o zi, fac cunoştinţă –
După cum cere uzanţa –
C-o artistă în devenire,
Mică, dulce, blondă, Tanţa!

O fetiţă, o păpuşe,
Preţioasă cum e ambra,
Care îşi făcea debutul,
Într-un varieteu: Alhambra.

Care m-a rugat fierbinte,
Cu glăscioru-i îngeresc:
– Maestre, fă-mi şi mie-un şlagăr,
Un cuplet! Şi ţi-l plătesc!

– Cât îmi ceri? – Păi, deh, frumoaso,
Zic – cum eşti la început,
Ai să-mi dai numai o mie!
Şi-a zis Tanţa: – S-a făcut!

Mi-l aduci la „Grand" joi seara,
Pe la opt şi jumătate,
Că la zece o să vie,
Domnu'... amicul meu Socrate.

E un bătrânel simpatic,
Te aştept, şi mai ales,
Vreau să-mi dai şi indicaţii,
Cum să-l spun să am succes!

I-am adus chiar joi cupletul,
„Vino dor la badea-n crâng",
Pe o melodie veche,
Cu refrenul: „Hai zdrâng-zdrâng".

M-a tratat cu chartreuză,
Dulce, cum e cantalupul,
N-o prea ajuta talentul,
Dar se complecta cu trupul.

Ca să repetăm în voie,
Şi-ntr-un mod inteligent,
Ea şi-a pus un robe de chambre,
Puţintel cam indecent.

Pe sofa şi decoltată,
Proaspătă şi frăgezime,
Cum făcea un gest cu braţul,
Dezvelea o rotunjime.

Să-mi arate că pronunţă
Poanta, c-o dicţiune clară,
Când îşi întorcea faţada,
Dezvelea altă comoară.

Ce puteam să fac ispitei,
Cu trupşor imaculat?
Şi când dracul te momeşte,
Dornic m-am sacrificat!...

M-am lăsat sedus de chipul
Şi de farmecele ei,
Şi simţeam printre suspine,
Cum s-a dus mia de lei.

După ce sfârşisem jertfa,
Cu o patimă spontană,
Cine bate-n hol şi intră?
Domn Socrate în persoană!

A urmat recomandaţii:
– Maestrul Ion Filifiştic!
– Domn Socrate Spirilidis,
Cu artiştii bun amic!

Eu, timid, scot iar cupletul,
Emoţionat, nătâng,
Şi încep să-i cânt refrenul:
Hai zdrâng-zdrâng şi iar zdrâng-zdrâng.

– Minunat! – a spus Socrate –
Şi privind în ochii ei,
Îşi deschide portmoneul,
Şi îmi dă mia de lei.

– Uite ce te rog – adaugă –
Fiindcă Tanţei mele-i placi,
Când o să mai vrea cuplete,
Tot mata să i le faci!

Şi să stabilim de-acum,
Ca-ntre doi prieteni buni:
Preţul să rămână acelaşi,
Şi-n aceleaşi condiţiuni!

I-am strâns mâna cu tărie,
Şi-mi venea de râs, să plâng,
Şi-am plecat cântându-mi mie:
Hai zdrâng-zdrâng şi iar zdrâng-zdrâng!

AM DEJA

Nu ştiu dacă-această mansă
E sau nu adevărată,
Dar s-a întâmplat, probabil,
Într-o ţară îndepărtată,

Cu-un potop de oameni paşnici,
Rege şi boieri de neam,
Şi-unde se trăia întocmai
Ca în sânul lui Avram.

Aşa dar, la Piatra Neamţu,
Printre vile ogivale,
Unde, jos cum treci de Cozla,
Curge Bistriţa în vale –

Locuia domnul Năstase,
'Nalt şi zdravăn cât un munte,
Respectat de toată urbea.
Drept un gospodar de frunte,

Şi avea domnu' Năstase,
Curte, vie pe araci,
Şi livadă, şi-n cireadă
Miei şi oi şi boi şi vaci.

Şi se petrecea, că nu poţi
Nici cu vorba, nici cu slova,
Să descrii entuziasmul
Chefurilor din Moldova.

Că, de atâta băutură
Şi mâncare, negreşit,
Dă-i cu fleici, momiţe, muşchiuri,
Omul s-a îmbolnăvit.

Nu simțea dureri, nici greață
Când mânca şi nici când bea,
Dar se subția la față,
Şi necontenit slăbea.

Că din ditai mai bărbatul,
Gras şi gros şi lat în spate,
Din ce-a fost odinioară
Rămăsese jumătate.

Singurul remediu, care
Boala i-ar putea înfrânge,
Este să găsească-un tânăr
Care-ar vrea să-i deie sânge.

După ce-au dat sfoară-n țară,
A venit, dintr-o comună,
Un ovrei cu chipul roşu,
Şi voinic, pe nume Hună.

Doctorul – pe vremea ceea,
Cu siringi voluminoase,
A luat sânge de la Hună,
Transfuzându-l lui Năstase.

Pentru această faptă bună,
Dovedită pe deplin,
Purățul i-a dat lui Hună,
Cinci sute de lei, peşin.

Dup-un timp domnul Năstase
Zdrăvenindu-se nițel,
L-a poftit din nou pe Hună,
Se ia sânge de la el.

Terminând operaţiunea,
A luat altă ţinută:
Nu i-a mai plătit cinci sute,
Ci i-a dat numai o sută.

Hună stă, priveşte banii,
Totuşi, observând în grabă,
Că ceva nu este cuşer,
Îndrăzneşte şi întreabă:

– Nu cumva, domnul Năstase,
Mai din vorbă-n vorbă, iute,
Mi-a dat, poate, din greşeală,
Mai puţin cu patru sute?

– N-am greşit deloc! – răspunse,
Dar am socotit mai bine,
Fiindcă am deja de-o lună,
Sânge evreesc în mine!

SUNT PĂCĂTOS, PĂRINTE!

La părintele Vintilă

Vine-Arvinte, cam sfios
Şi îi spune: – Fie-ţi milă
De un suflet păcătos.

Chiar în săptămâna mare
Când tot omul e smerit –
Şi posteşte cu'ndurare,
Uite – am păcătuit!

– Ai furat? întreabă popa
– Nu, prea sfinte! Fără vrere
M-am dat diavolului, hopa
Cu-o mândreţe de muiere!

– Vai de mine, vai de mine...
Greu păcat ai săvârşit...
Însă dacă-mi spui cu cine,
Poate fi-vei mântuit.

– Nu pot! A răspuns Arvinte, –
Să-mi fac chinul şi mai greu, –
Nu pot s-o divulg, Părinte,
Că mă bate Dumnezeu!

...Era-naltă şi frumoasă,
Părul blond şi ochi de jar,
Gura dulce, voluptoasă,
Dinţii de mărgăritar ...

– Nu cumva ai fost cu Tanţi
Din Smârdan, de peste drum?
– Nu pot s-o divulg, că Domnul
Mă trăzneşte chiar acum!

...Ş-avea flori la cingătoare,
Trup de crin îmbobocit,
Mijlocel de fată mare,
Numai bună de iubit...

– Poate-ai fost cu Mița Creața,
Cea ușoară ca un fulg?
Din Buzești? – Cere-mi și viața
Însă nu pot s-o divulg!...

...Durdulie, îmbujorată,
Numai cântec, numai joc,
Când te-a strâns în brațe odată,
Ai simțit în vine foc!

– Măi, Arvinte-ai fost cu Leana
Care șade pe Neptun?
– Sfinte, geaba-mi zgândări rana,
Fiindcă tot nu pot să spun ...

...O comoară tăinuită,
Fruct în dragoste scăldat,
Toată plină de ispită,
Toată plină de păcat ...

– Bine, du-te meditează
Și vii mâine, mai dispus.
Domnul să te aibă-n pază.
– Sărut dreapta! Și s-a dus.

Ajungând în colț, ca vântul
S-a-ntâlnit cu Calistrat
Care l-a-ntrebat: – Prea Sfântul
De păcat te-a dezlegat?

– Încă nu! Răspunse Arvinte
Foarte vesel și vioi,
Dar aflai de la Părinte
Încă trei adrese noi!

FASOLE

La un Market din Holon
A intrat domnul Manole
Şi pe vânzător l-întreabă:
– Boker Tov![*] Aveţi fasole?

– Da, avem şi-i foarte bună,
Avem mazăre şi bame.
– Eu doresc numai fasole
Pune-mi patru kilograme!

I-a pus marfa într-o pungă
Şi Manole luminat
După ce-a plătit la casă
A luat marfa şi-a plecat.

Chiar a doua dimineaţă
Iarăşi a venit Manole:
– Bună ziua! Daţi-mi patru
Kilograme de fasole.

Iar i s-a făcut pachetul
Iar Manole l-a plătit
Şi-a plecat acasă foarte
Încântat şi mulţumit.

Peste două zile iarăşi
A venit domnul Manole
– Bună ziua! Daţi-mi patru
Kilograme de fasole!

Vânzătorul cunoscându-l
După chip şi banderole
Că acesta-i domnul care
Cumpără mereu fasole.

---

[*] **Bună dimineaţa (în ebraică)**

– Nu vă supărați, – îi spuse –
Că-mi permit două parole
Dar ce faceți cu atâtea
Kilograme de fasole?

– O usuc – a spus Manole –
Două ceasuri în ogradă
O strecor apoi prin sită
Şi din ea fac marmeladă.

– Marmeladă din fasole? –
Şi-un surâs îşi reținu: –
– Din fasole!
– Şi e bună?
Şi-a răspuns Manole: – Nu!

SCANDAL ÎN FAMILIE

În oraşul – nu spun care –
Nu departe de aici,
Locuia un om cu stare,
Domnul Natan Şmilovici.

Şi, pe lângă prăvălie
Şi o casă cu balcon,
Natan mai avea soţie
Şi un singur fiu, Aron.

Tânăr, cu purtări alese,
Elegant şi studiat,
El era mândria casei,
O podoabă de băiat.

Despre tatăl său – de Natan –
Fabricant de jaluzele,
Se spunea că-n tinereţe
A fost mare pui de lele!

A făcut el multe pozne
Când era mai tinerel.
Dar cum vârsta potoleşte,
S-a cam potolit şi el.

Într-o după amiază vagă,
Vine Aron îmbietor,
Şi îi spune: – Tată dragă,
Vreau cu Ester să mă-nsor!

– Care Ester? – sare Natan,
Parcă prins de-o amintire –
– Fata Blimei de pe Carmel,
Una blondă şi subţire.

– Nu se poate! E o taină
Și mi-e greu a-ți relata
Că... de mult... adică Ester,
Ester este sora ta!

A plecat Aron, da-în suflet
Clocotea ca un vulcan.
Și încet, încet, de-atuncea
S-a mai scurs aproape-un an.

Și-ntr-o seară, Aron aduse
Tatălui, o veste proastă:
– Tată, o iubesc pe Leia
Și-am s-o iau chiar de nevastă!

– Vai de mine! – exclamă Natan,
Iartă-mă de-ți stau în cale –
Însă, și de data asta,
Fi-voi contra vrerei tale!

Fiindc'odată, mama Leiei –
Crede și nu cerceta –
M-a convins, până la urmă,
Că... și Leia-i sora ta!

Turburat de cele-aflate,
Bietu-Aron s-a dus distrus
La mămica lui iubită,
Și i-a spus:

– Mamă, îmi vine să-mi iau viața
Toată lumea s-o împac.
Dă-mi, mămico, o povață
Și mă-nvață ce să fac?

Când am vrut s-o iau pe Ester –
Floare, fir de micșunea,
Tata m-a oprit, spunându-mi
Că-ar fi Ester sora mea.

Azi, când o-ndrăgesc pe Leia,
Stea scăldată de auroră –
Tata iarăşi se opune,
Că şi Leia-mi este soră.

Mama a rămas furată
Parcă de un gând ascuns,
Şi-apoi, după o clipă,
Foarte veselă-a răspuns:

– Ia pe care vrei din ele!
Şi nici n-o să-ţi pară rău,
Fiindcă am să-ţi spun o taină:
Natan nu e tatăl tău!

GARDA ÎMPĂRATULUI

PARTEA ÎNTÂIA

În palatul
Cu trei steme de granit,
Neclintit stă împăratul,
Şi cu ochiu-i neclintit,
Taie-n două depărtarea
Şi pustiul de oţel.
Lângă el, împărăteasa,
Veşmântată-n foi de laur,
Şi un paj cu straie albe,
Cu ochi mari şi păr de aur,
Blând privesc, tăcuţi, la el.

Sprijinindu-şi dreapta-n sceptru,
Şi cu ghioaga-n mâna stângă,
Şi-aminteşte că duşmanul,
Cearcă ţara să-i înfrângă,
Şi îi sapă împărăţia,
Moştenită din bătrâni.
Şi, cum sta privind întinsul
Plin de flori şi de rubine,
Vede garda lângă dânsul,
Şi măreţ întreabă: – Cine
O să-mi apere hotarul,
De ghiauri şi de păgâni?

Şi-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Şase lăncieri cu scuturi,
Opt arcaşi cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci şi-un vistavoi,
Au răspuns cu toţii: – Noi!

PARTEA DOUA

Diademe
Strălucesc pe sub portaluri,
Iar prostimea se strecoară
Prin cerdacuri, valuri-valuri.
Toţi beau vin, căci împăratul,
A scăpat de-o boală grea.
Muzicanţii cântă-n prispe,
Şi se-ntinde hora-n grabă,
Când, deodată, împăratul
Ia o cupă şi întreabă:
– Cine-i răsplătit cu aur,
Şi bea vin din cupa mea?
Şi-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Şase lăncieri cu scuturi,
Opt arcaşi cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci şi-un vistavoi,
Au răspuns deodată: – Noi!

PARTEA TREIA

Jale mare
E la curte şi furtună.
Plânge Doamna împărăteasă
Şi curtenii toţi se-adună,
Când, deodată, împăratul,
Intră-n sală tremurând,
Şi întreabă plin de ură,
Că se-ncinge toată casa:
– Care câine a fost azi noapte,
În alcov la împărăteasă?
Cine e? Să-l trag în ţeapă!
Haideţi, spuneţi mai curând!

Şi-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Şase lăncieri cu scuturi,
Opt arcaşi cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci şi-un vistavoi,
Au răspuns cu toţi deodată: – Noi!

NICI ACUM NU ŞTIU MISTERUL!

Privea pe Ben Iehuda-într-o vitrină
Şi eu eram cu-un pas în urma ei ...
Avea un trup superb, de Messalină
Şi-un picioruş sculptat parcă de zei.

Să-mi depărtez din gând melancolia,
Setos de noutăţi ca orice om,
Mi-am scos, cu politeţă, pălăria
Şi i-am şoptit surâzător: Şalom!

M-a măsurat din cap până-n picioare
Cu-o nonşolanţă ce mă-ncătuşa
Şi parcă a zâmbit sau mi se pare
Că mi-a şoptit candid: Bevakaşa![*]

Cum flerul niciodată nu mâ-nşală
Ştiam precis că o să-mi cadă în laţ,
Şi am plecat cu ea la-nvălmăşeală,
Ca Julieta şi Romeo, braţ la braţ.

Simţind că din priviri am înţeles-o,
Şi fericit de-această aventură
Ne-am aşezat la masă-ntr-un Espresso
Eu, o cafea şi ea, o prăjitură.

La tot ce-i îndrugam: – Mamzel, duduie!
C-o frază mai de ici, mai de colo,
Guriţa-i dulce nu ştia să spuie
Decât o vorbuliţă, una: Lo![**]

Şi cum sălta din umeri, ştrengăreşte
Şi îmi zâmbea, pe loc m-am lămurit:
Ea nu ştia o boabă românește,
Eu nu ştiam nici un cuvânt ivrit.

---

[*] Poftim! în ebraică
[**] Nu! în ebraică

Pe masă, şervețele-mpăturite
Şi ea, ca eu să nu stau ca un bleg
Îşi însoțea cuvintele rostite
Cu câte-un mic desen, s-o înțeleg...

Mi-a desenat cuțit, farfurioară
Şi cum m-ardeau privirile-i adânce,
Am înțeles, că dulcea mea comoară
Ar fi dorit să mergem să mănânce.

În restaurant intrarăm şi îndată
Un chelner ne-a servit, ca din senin,
Un forşpaiz, o friptură şi-o salată
Şi am ciocnit şi un pahar de vin.

Mânca cu mlădieri de porumbiță
Cu dințişori de-un alb mărgăritar,
A mai cerut ficat şi o costiță,
Şi-am mai ciocnit cu ea înc-un pahar!

Apoi a început să deseneze
O tobă, saxofon şi-un clarinet
Şi-am înțeles că vrea să se distreze
Şi am intrat cu ea la cabaret.

Program, femei, orchestră mexicană,
Parfum de mosc, velour şi ametist
Şi drăgălaşa mea, pe nume Brană,
Mi-a acordat o porție de twist.

După aceea, foarte-nfierbântată
De dans, de coca-cola şi cafea,
Iubita mea cuminte şi-adorată,
Mi-a desenat frumos, o canapea.

De-atunci îmi chinui, mintea să-mi
pleznească,
Şi nu pot dezlega acest mister:
De unde a putut ea să ghicească
Că sunt de meserie tapițer?

CU BANII MEI?

De la domnul Katz bancherul
Cerşetorul Moişe Floi,
Căpăta – ca o ofrandă
Zece lire în orice joi.

Cum intra numai pe uşe
Casieru-în mod intim
Îi da zece lire în mână
Şi-i spunea discret: poftim!

Da-ntr-o joi, venind la bancă
Casierul supărat
Nu i-a spus nimic şi-n grabă
Numai cinci lire i-a dat.

Floi îi numără şi rece
A întrebat ca un milog:
– Totdeauna mi-a dat zece
De ce astăzi cinci mă rog?

– Pentru că-şi mărită fata,
Domnul Katz cu socoteală,
A dat ordin să reducem
Orice fel de cheltuială.

– Îşi mărită fata?
Domnul verse-şi haru-asupra ei!
Înţeleg să şi-o mărite
Dar de ce cu banii mei?

SĂ MĂ-NSOR?...
SĂ NU MĂ-NSOR?...

Iţic Faifer, cam în vârstă
Şi cu-o faimă oarecare,
Nici bigot, nici apicoirăs,
Şi-a pus gând să se însoare.

Şi fiind om cu angarale,
Nici puţine şi nici multe,
S-a gândit c-ar fi cu cale
Pe un rabin să consulte.

Şi s-a dus la rabi Şloimke,
Ţadicul din Sărărie,
Venerat de toţi evreii
Din întreaga Românie.

– Rabi dragă, viu la tine
Că la un învăţător,
Ca să-mi spui, la vârsta asta
Mai se cade să mă-nsor?

Mi-am găsit o văduvioară,
Şeină-Beilă, care-ar vrea,
De aceea, spune-mi, rabi,
Pot să mă însor cu ea?

Rabinu-a deschis o carte
Ş-a citit plin de fiori:
„Dacă Cel Înalt ţi-arată
Drumul presărat cu flori,

Trebuie să-i faci pe voie,
Fiindcă-n Thora-i toată seva
Şi să te uneşti cu Şeina,
Cum făcu Adam şi Eva".

– Mulțumesc, dar spune-mi, rabi,
Ce să fac dacă muierea
Vrea să se mărite, numai
Pentru a-mi moșteni averea?

– De socoți că gându-acesta
Viața-îți va tulbura –
Zise prea-înțeleptul Șloimke –
Atunci, nu te însura!

– Da, dar nici un trai de pustnic –
Zice Ițic – nu-i kidai,
Nimeni nu-ți dă bună ziua,
Nimeni nu-ți prepară un ceai.

Ești bolnav și n-ai un doctor,
Până vine, poți să mori ...
– Ai dreptate! – aprobă rabi –
Atunci, musai să te-nsori!

– Da, dar dacă femeiușca –
Mult mai tânără ca mine –
Are-un văr cu care nu știu
Nici când pleacă, nici când vine.

– Fiule, – a spus rabinul,
Neștiind ce să mai creadă –
Nu poți da o condamnare
Până nu ai o dovadă!

Dacă presupui de-acuma
C-o să-ți facă viața grea,
Calea cea mai bună este
Ca să nu te-nsori cu ea!

– Ți-e ușor matale, rabi,
Fiindcă nu știi ce văpaie
Te cuprinde când ești singur
Părăsit într-o odaie,

Când visezi femei şi chefuri,
Iar în faptul dimineţii
Te trezeşti vorbind cu perna,
Că te râd pân' şi pereţii...

– Bine, ca să-nvingi pustiul,
Care sufletu-ţi doboară,
Dacă nu ai altă breiră,
Atunci du-te şi te-nsoară!

– Da, dar vezi c-aici e buba:
Nu pot vrerea să-mi împac,
Să mă-nsor? Poate mă-înşeală...
Să rămân din nou burlac?

Va putea ea să mă-mbie?
Voi avea eu vreun succes?
Din dilema asta, rabi,
Spune-mi, dragă, cum să ies?

– Dacă vrei să ai scăpare
Şi în mine te încrezi,
Cât mai grabnic – zice rabi –
Trebuie să te botezi!

– Eu, să mă botez, reb Şoimke
Nici nu pot să cred, prea sfinte,
Că din gura dumitale
Ies asemenea cuvinte!

– Da! botează-te, chiar mâine,
Şi cum scrie-n Pericopă,
Nu-mi vei cere mie sfaturi,
Ci ai să te duci la popă.

În acest fel, dragă Iţic
Devenind creştin fidel,
Ai să mă scuteşti pe mine
Şi-ai să-l plictiseşti pe el!

EFECT NEAŞTEPTAT

Sami Buhăr cu Popescu
În voiaj s-au întâlnit.
Şi în tren, din vorbă-n vorbă,
S-au şi împrietenit.

Ca să le mai treacă vremea,
Şi-au spus snoave, şi-au spus glume.
Voiajoru-i totdeauna,
Cel mai vesel om din lume.

– Domnu' Samy, – a spus Popescu –
Noi, deşi lui Christ adepţi,
Totuşi, v-admirăm poporul,
Că sunteţi oameni deştepţi!

Biblică să fie taina!
Că mă-ntreb, adeseori:
Cum se face, că în multe
Ne sunteţi superiori?

– Dragul meu, – răspunse Samy –
Este un secret, firește!
Noi, să fim la minte ageri,
Ne hrănim numai cu pește!

În alimentarea noastră
Nu numai la restaurant,
Peştele prăjit deţine
Locul cel mai important.

– Pește? Asta-i culmea! Pește?
Am umblat din ţară-n ţară
Şi-am văzut minuni, dar asta
O aud întâia oară!

– Totuşi, m-am convins! De pildă,
Să am gândul limpezit,
În voiaj îmi iau provizii
Şi puţin peşte prăjit!

Nu că-aş fi un ipohondric,
Dar, pe cât îmi amintesc,
Când mănânc peşte, e sigur
Că-n afaceri reuşesc!

Ca să-ţi dovedesc că nu mint,
Şi să nu ai vreo surpriză,
Vezi şi dumneata, cât peşte
Am cu mine în valiză.

– Dacă e, cum zici matale,
Că-are o astfel de tărie,
Fii amabil, domnu' Samy
Şi oferă-mi o felie!

– Cu plăcere! Îţi dau şi două,
Şi de vrei, îţi dau şi trei,
Dar, te fac atent, că una
Costă douăzeci de lei.

Las' să coste, că şi face! –
Zise el, cu veselie –
Şi, cum am proces chiar mâine,
Taie-mi încă o felie!

Şi, în trenul care zboară,
Şi mai stă, şi mai porneşte,
Samy povesteşte snoave,
Iar Popescu gustă peşte.

După ce-a mâncat vreo patru,
Şi-a plătit şi una-n plus,
Nu ştiu cum, însă Popescu
A rămas pe gânduri dus.

– Ia ascultă, domnu' Samy,
Îţi vorbesc prieteneşte:
Ce afacere făcut-am?
Dar, cât costă un kil de peşte?

Mi-ai luat o sută-n grabă
Pentru nişte felioare...
Ce? E peşte cu briliante?
Are solzi, mărgăritare?

– Ai văzut? – exclamă Samy –
Eu ţi-o spun cu tot respectul,
C-a şi început să-şi facă
Peştele prăjit, efectul!

TESTAMENT

Stă să moară, bietul Lazăr,
Din moment în alt moment,
Și nevestei îi dictează,
Punct cu punct, un testament:

– Las lui Sandu, casa noastră...
Dar femeia îi replică:
– Pentru ce tocmai lui Sandu?
Casa i-o lăsăm lui Lică!

– Bine! – zice muribundul –
Însă, ceasul și-un inel,
Cel cu monogram cu aur,
Îi las lui Aurel!

– Aurel? E prea obraznic,
Plin de ifos și ambiții.
Juvaerurile astea,
Toate, le lăsăm lui Mitzy!

– Fie! – spuse bietul Lazăr –
Dar covoarele și banii
Le lăsăm, să aibe zestre,
Nepoticăi noastre, Fanny!

– Toanta aia? – sare soața –
Nu admit și nu dau voie,
Partea asta de avere,
O prescriem pentru Zoie!

– Pentru ea! –suspină Lazăr –
Cum zici tu, așa să fie,
Însă, marfa din dughiană,
O va moșteni Oișie!

– Lui Oişie, marfa noastră?
Asta nu admit deloc
Decât el s-o irosească,
Eu, mai bine, îi dau foc!

– Vechea noastră prăvălie...?
Imposibil! Soaţa plânge –
Asta i-o lăsăm lui Victor,
Care mi-e nepot de sânge.

Muribundul, scos din fire,
Ţipă la nevastă: – Nu!
Vreau să ştiu, în casa asta,
Cine moare: Eu sau tu??

PUTEA SĂ FIE ŞI MAI RĂU!

În Iaffo, printre străzile asfaltate,
Într-un şicun luxos cum altul nu-i,
Şedea de-aproape-un an şi jumătate,
Naftule From cu nevestica lui.

El, voiajor la fabrica de aţă,
Pleca la Sdom, la Ţfat şi la Herzlia
Iar Fina, nevestica lui frumoasă,
Stătea acasă, cu gospodăria.

Avea un păr de aur, frunte'naltă,
Doi ochi de-azur, albaştri şi adânci,
Trupşorul de hortensie invoaltă
Şi gura, dulce fragă, s-o mănânci.

Deşi avea televizor pe masă,
Dar cum Naftule-al ei mereu lipsea,
Frumoasa Fina, singură în casă,
Se plictisea, grozav se plictisea.

O vizitau arare nişte tineri.
Cu neamuri, verişoare şi cumetre,
Şi mai ales câte-odată, Vineri,
Se adunau la ea să joace pietre

Dar lumea-i rea şi-i place să vorbească.
Şi astfel, după vechiul obicei,
Vecinii-au început să cleveteaască
Diverse născociri pe seama ei.

Ba, că-au văzut-o noaptea la un bar
Dansând Sirtaki-n sunet de mandule
Cu-un domn turist din Ciad sau Zanzibar
Care, desigur, nu era Naftule.

C-a fost în monokini la Eilat
În barcă cu-un francez, să prindă peşte.
Dacă o fi sau nu adevărat,
Chestiunea asta chiar nu ne priveşte.

Şi cum vă spun:
Sub cerul înstelat,
Ce scaldă tot oraşul în safire,
La Şloime vine Oişie, disperat,
Şi povesteşte:
– Vai, nenorocire!

Aseară, pe la şapte, pe-înserat,
Venind Naftule-acasă, cu maşina,
Găseşte pe nevastă-sa, pe Fina,
Cu Avramică Goldenşpronţ, în pat

Şi furios că scumpa lui soţie
Îi terfeleşte numele-n noroi,
Fără să-şi deie seama ce-o să fie,
A tras cu revolveru-n amândoi.

– Tu ce zici de această tragedie,
Care-a produs atâta tămbălău?
– Eu, ce să zic? Răspunse, grav, Oişie,
Eu zic: putea să fie şi mai rău!

Pe Fina au dus-o la spital, degrabă,
Să-i scoată-un glonţ-nfipt în sânul drept.
Iar bietu-Avram e-n stare foarte gravă,
Cu-o rană-n cap şi-o gaură în piept!

Stă Şloime rezemat, cu fruntea-n palmă,
Absent la cele spuse şi molău.
Apoi a îngânat, cu voce calmă:
– Ar fi putut să fie şi mai rău!

– Eu nu-nţeleg deloc, cum se explică
Cinismul tău? – a ripostat Oişie –
Dacă l-a împuşcat pe Avramică,
Cum ar putea ca şi mai rău să fie?

– Putea! Precis – răspunse Şloime-n şoapte,
Cu vorbele-necate în suspine –
Dacă venea alaltăieri, la şapte,
Era mai rău, că mă-mpuşca pe mine!

UNDE DAI ŞI UNDE CRAPĂ

Tare amărât e Moişe
– Moişe Flomplotz din Vaslui –
Numai jale şi necazuri
Are cu băiatul lui.

Şcoala n-a vrut s-o urmeze,
La birou n-a vrut să steie,
Şi-a-nvăţat cele mai grave
Şi urâte obiceie.

Fură tot ce-i cade-n mână,
Fără nici un şiretlic,
O brăţară sau o broşe,
Şi le vinde pe nimic.

Se-nhăitează-n cafenele,
Cu suspecţi, de orice fel,
Şi la joc adesea pierde
Şi cămaşa de pe el.

Moişe l-a mustrat amarnic,
L-a bătut, l-a blestemat,
A-încercat cu rău, cu bine,
Însă, fără rezultat.

Când se-ntoarce, acasă, Harry
Mama-l spală, îl îmbracă,
Nimeni nu ştie când vine,
Nimeni nu ştie când pleacă

Însă, mai întotdeauna,
După ce a stat niţel,
Se constată că lipseşte,
Ori un ceas, ori un inel.

Într-o zi, venind, probabil,
Săturat de hoinăreală,
Bietul Moişe, cu blândeţe,
I-a vorbit despre morală

– Harry, jalea fără margini,
Mă distruge, fiul meu,
Că mă-ntreb: – De ce sunt, oare,
Pedepsit de Dumnezeu?

Sunt şi alţi părinţi, aceia,
Care au băieţi, ca tine,
Însă, dintre ei, nici unul
Nu-i nefericit ca mine.

Uite, Sami al lui Flaişberg,
Are note frumuşele,
Şi-a-nvăţat şi-o meserie,
Numai tu te ţii de rele.

Ai furat blana lui mama,
Blană nouă de-astrahan,
Ce i-am cumpărat-o-în Viena,
Nici n-a împlinit un an.

Nu-i frumos, îmi crapă-obrazul,
Mă cunoaşte ori şi cine,
Că sunt negustor cu vază,
Şi-mi faci neamul de ruşine.

Vrei să joci în cărţi? Beseider!
Joci cu mine, numai noi,
De câştigi, îţi ei toţi banii,
Pierzi? Ţi-i dau toţi înapoi!

Vrei să furi ceva din casă?
Vinde-mi mie, şi susţin
Că-am să-ţi dau şi eu atâta,
Cât îţi dă un om străin!“

Harry se gândeşte-o clipă
La această chestiune,
Şi, săltând de bucurie,
Lui tăticul său îi spune:

„– Tată, zău că eşti mai nobil
Ca un conte sau un grof,
Nici n-am ştiut că am un tată,
Aşa mare filosof.

Şi să-ţi dovedesc, acuma,
Ce fecior de treabă ei,
Pe cerceii cu briliante,
Ai lui mama, cât îmi dai?“

EVOCĂRI DESPRE MAMA

Deşi-s născut în Paraguay,
Eu sunt român de viţă veche,
Sunt demn urmaş al lui Mihai,
Şi mă-nrudesc cu Karkaleke.

Îmi trag din Ghica şi Ştirbei
Blazonul ca şi filigrama,
Dar dintre toţi strămoşii mei,
Cea mai celebră a fost mama!

Era cântată de poeţi,
Şi toţi o ridicau în slavă,
Şi pârcălabi şi logofeţi,
Îi sărutau mâna suavă.

La Curtea lui Lixandru Ban,
Mergea la braţ cu Dalay-Lama,
Şi din istoricul Divan,
Cea mai celebră a fost mama!

Umblând de-apururea pribeag,
Şi străbătând întreaga lume,
Adesea mă gândeam cu drag.
La fericirea ţării-mume.

La neamul nostru de Iloţi,
Ce-n luptă nu ştiau ce-i teama,
Şi-mi aminteam că dintre toţi
Cea mai celebră a fost mama!

Intrat în ţară, m-am dus drept
La minister, la-Agricultură,

Şi-un şef ursuz mi-a spus s-aştept
Şi mi-a trântit şi-o-njurătură.

L-am ascultat cu interes,
Şi-abia atuncea mi-am dat seama,
Că sunt român şi mai ales,
Cât de celebră a fost mama!

Cum lemnele s-au terminat,
M-am dus să spun la primărie,
Dar domnu' primar mi-a închinat
Un Dumnezeu şi-o liturghie.

Văzându-l că-i bisericos,
Şi în familie-îmi dă iama,
Am priceput, cu mult folos,
Cât de celebră a fost mama!

La domn' prefect m-am dus grăbit
Să-i spun durerea ce mă paşte
Dar domn' prefect mi-a pomenit
Ceva de mamă şi de Paşte!

L-am ascultat până-am văzut,
Că m-a amenințat cu lama,
Şi-atunci abia am priceput,
Cât de celebră a fost mama!

Pluteam în ceru-al şaptelea
Ferice, cum n-aş fi crezut-o,
Şi mândru că pe mama mea,
Atâți boieri au cunoscut-o!

Şi bucuros de-acest succes,
Care de mult trecuse vama,
Cu frenezie-am înțeles,

Cât de celebră a fost mama!

Proprietarul Gusti Buss,
A vrut să mă evacueze,
Şi la ministrul meu m-am dus,
Rugându-l să mă protejeze.

Dar Excelenţa s-a încins,
Şi m-a trecut prin toată gama,
De zei şi sfinţi, că m-am convins,
Cât de celebră a fost mama!

L-am întrebat pe-un poliţist
– Pe unde e stradela Cramei?
Dar el văzând că eu insist,
Mi-a pomenit de maica mamei!

Eu l-am privit, naiv şi prost,
Şi neputând să-i spun nimica,
Văzui cât de celebre-au fost,
Şi mama mea, dar şi bunica!

NOI DOI

Şmil Papuc şi cu Menaşe,
Se iubesc de parcă-s fraţi,
Ambii-s voiajori de seamă,
Şi tot ambii-s însuraţi.

Dar cum amândoi curtează
Chiar de-aici, de peste drum,
Pe drăcoasa văduvioară,
Raşelica lui Avrum,

Într-o zi, băgând de seamă
Cum că gluma se îngroaşe,
Şmil, – mai filozof probabil –
Îi propuse lui Menaşe:

– Măi, Raşela-i tare dulce,
Când o vezi cu umeri goi,
Are atâta şarm că poate,
Să ne dea la amândoi.

Dar ca să putem să facem
Şi puţină-economie:
Tu îi cumperi o poşetă,
Eu îi dau o pălărie.

Tu îi iei pantofi, rochiţă,
Eu o masă, o plimbare.
Pentru noi, chestiunea asta,
Nu-i un lucru atât de mare!

Şi-apoi, c-o zicătoare,
Care se adevereşte:
Când e vorba de-o iubită,
„Unde-s doi puterea creşte!”

Şi aşa trecut-a anul,
Iar Raşela drăgălaşe,
Petrecerea cu Şmil o lună.
Şi o lună cu Menaşe.

Însă, cum ades' se-ntâmplă,
Soarta e neîndurată,
Că deodată, Raşelica,
A rămas însărcinată.

Şi-ntr-o noapte, – tocma-n luna
Când ea petrecea cu Şmil, –
I-a venit să nască. Gata!
Şi-a născut chiar un copil.

Ce să facă Şmil, sărmanul,
Cum să se descurce acuşi?
Cum s-anunţe pe Menaşe,
Care e plecat la Huşi?

Şi îi scrie o scrisoare,
Plină de amar şi foc:
„...Totdeauna, tu, Menaşe,
Ai avut mai mult noroc!

Îţi trimit această veste,
De-aicea, de la Iaşi,
Ca să ştii: Raşela noastră,
A născut doi copilaşi!

Tu eşti norocos, Menaşe,
Iară eu, nefericit,
Căci copilul tău trăieşte,
Iar al meu, bietu', a murit!"

PENTRU CE SĂ TE-OMORI?

Bietu' Avram! Să-i plângi de milă!
E schimbat la-nfăţişare
Şi de două luni de zile
Vrea, morţiş, să se omoare.

I-a intrat în cap, deodată,
Într-o bună dimineaţă,
Că e inutil pe lume
Şi s-a săturat de viaţă.

După noi, sinucigaşul,
Unde-ar fi, în orice loc,
Este un tâmpit sinistru,
Care omoară un dobitoc.

Dar, Avram nu vrea să ştie,
Nici nu vrea să mai gândească.
Dacă tot îi e-mpotrivă,
Pentru ce să mai trăiască?

Unde intră, n-are priză,
Tot ce face-i de prisos,
Nu-i bolnav, dar cum se vede,
Nu e nici prea sănătos.

S-a-însurat, dar după o vreme,
Nu ştiu cum s-a întâmplat,
Că Şoşana lui frumoasă,
Tam-nesam, l-a înşelat.

S-a-încurcat cu una, Any,
O vădană drăgălaşe,
Care i-a furat toţi banii,
Că-a rămas numa-în cămaşe!

A avut fabrici de schiuri,
De şoşoni şi de ciment,
Pân'la urmă a dat, la toate,
Dar, la toate, faliment.

Umblă teleleu şi nu e
Nimănui de vreun folos
Şi pe tot ce pune mâna,
Toate i-au ieşit pe dos.

L-au surprins pe malul mării,
Când a vrut să se înece,
Sau pe un balcon, când vruse,
Chipurile, să se aplece.

Ba, văzând odată rufe,
Pe-o frânghie, într-un gang,
S-a-nodat cu ea să vadă,
Dacă-i stă bine în ştreang.

Geaba îl sfătuiesc amicii
Şi cu drag îl înconjoară.
El un singur gând nutreşte:
Cât mai grabnic vrea să moară!

Şi-a plecat, decis, să moară,
Într-o gară-nvecinată,
S-a întins de-a curmezişul
Peste linia ferată,

Şi s-a întâmplat să treacă,
Un amic, Naftule Schor:
– Eşti nebun, Avrame? Ce faci?
– Mersi, bine! Mă omor!

– Şi de ce ai luat valiza?
Şi-a-nceput el să reclame:
– Până trece un tren pe-aicea
Poţi, parol, să mori de foame!

AGENTUL DE ASIGURARE

Mai jos descrisa întâmplare,
Chiar dacă nu prea e în notă
Or să mă ierte cititorii,
Dar, merge ca o anecdotă.

Din Berlin, o telegramă
A sosit în grabă mare,
Şi în Bucureşti produs-a
O vădită consternare.

„CONCEDIAŢI PE TOŢI EVREII
DE LA NOI DIN SUCURSALĂ.
ANCORA – ASIGURARE,
DIRECŢIUNEA GENERALĂ".

Marele director Nae,
Om subţire şi supus,
Când primi această veste,
A rămas pe gânduri dus.

Parcă soarta c-o măciucă
L-a lovit în cap, sărmanu'
Ce-o să facă el cu Moişe,
Alias Mircea Negreanu?

Moişe e un om de treabă,
A muncit la noi o viaţă,
Şi mai are-un merit, fiindcă-i
Cel mai bun agent de piaţă.

L-a chemat la dânsul: – Dragă,
Am să-ţi dau o tristă veste!
...Şi i-a arătat depeşa,
Adăugându-i: – Asta este!

Nici nu ştii ce rău îmi pare,
Te-aş opri dar nu am cum,
Trebuie – deşi mă doare –
Să te concediez acum.

Dar să vezi că ţiu la tine,
Am găsit şi poţi să crezi –
Că soluţia cea mai bună,
Este ca să te botezi.

– Vai de mine! – exclamă Moişe
E-un păcat de neiertat,
Dacă află-n târg că Moişe,
Moişe Schwartz s-a botezat?

Am să fiu hulit de lume,
Toţi de la comunitate,
O să dea cu pietre-n mine!
Nu se poate! Nu se poate!

– Moişe! N-o să afle nimeni! –
Zice el. – Totu-i secret.
Eu trimet să vie popa,
La etaj e-un cabinet,

Nu durează nici o oră
Poate chiar şi mai puţin.
Intri idiş înăuntru,
Şi vii înapoi creştin.

Nici eu nu sunt prea cucernic
Nici ateu din cale-afară,
Şi religia pentru mine,
E o chestie secundară.

Nu e timp de chibzuială,
Şi deosebit de asta,
Ce te faci rămas pe drumuri,
Cu copiii şi nevasta?

Ce să facă bietul Moişe?
Lupta-n mreaja-i greu l-a prins ...
S-a gândit, a plâns, şi-n urmă,
Uluit, s-a dat învins.

Popa a venit degrabă,
Şi cu robul cel propus,
Au urcat să-l creştineze
Pe evreu Moişe, sus.

După trei sferturi de oră,
De pe scara ca o punte,
Coborât-au popa şi cu
Moişe pocăitu-n frunte.

„– Hai noroc – a spus Nae –
Tu creştin de-acum vei fii,
Dar ia spune, «Tatăl nostru»
Şi canoanele le ştii?“

„– «Tatăl nostru» încă nu-l ştiu,
Însă până la canoane,
L-am asigurat pe popă
Pentru două milioane!“

DOUĂ RESTAURANTE CUȘER

Nici nu se putea concepe,
Ca asemenea poveşti
Să se-ntâmple-n altă parte,
Ci în Calea Văcăreşti.

Şi s-a potrivit să fie –
Că aşa a vrut prea-Înaltul –
Două restaurante cuşer
Unul vis-a-vis de altul.

Unu-l ține Madam Betty,
Pentru seară şi dejun,
Iară celălalt aparține
Domnului Avram Cel Bun.

Ambele-au ficat de gâscă,
Creplăh, gât umplut cu griş,
Dar specialitatea casei,
E la ei ghefilte fiş.

Nu găseai în tot oraşul
La Viena sau la Amsterdam,
Ştrudel ca la madam Betty,
Sau pițea ca la Avram.

Murături şi dămblagele
Nicăieri nu se găseşte,
Pepenaşi şi gogonele,
Că mâncând, te lingi pe deş'te.

Nu găseai un loc la mese,
Fiindcă printre citadini,
Mai veneau să se-ospăteze,
Foarte mulți clienți creştini.

Că-şi spuneau ades gurmanzii
În diverse conversaţii:
– Mă, fripturi cum fac evreii,
Nu găseşti la alte naţii.

Şi-ntr-o zi, un domn s-aşează,
Ia o supă, o friptură,
Un rasol şi sărmăluţe,
Vin, sifon, o murătură.

Ia budincă cu stafide
Şi apoi dintr-o cutie,
Scoate un gândac şi-l pune,
În budincă în farfurie.

– Ce fel de local e ăsta? –
Ţipă el în gura mare –
E-o ruşine! Cum se poate,
Cu gândacii în mâncare?

Am să vă reclam chiar astăzi,
La serviciul sanitar!
Cine e patron aicea?
E birtaş sau e tâlhar?

Vine-Avram: – „Eu sunt stăpânul.
Un gândac? Am auzit!
Nu poţi să vorbeşti matale,
Puţintel mai răguşit?

Se întâmplă! Hai mai bine,
Ca să discutăm un pic:
Mai întâi, pe toată masa,
Nu plăteşti nimic, nimic!

Plus că ai şi avantaje:
Iei gândacu-într-o hârtie,
Şi te duci la madam Betty,
Vis-a-vis, în prăvălie.

Îşi mai dau şi-un pol în mână,
Numai să-mi faci şi mie placul.
Te-aşezi la ea frumos la masă,
Şi faci chestia cu gândacul!

– Imposibil! – zice domnul –
Şi te rog nu insista,
C-adineauri, madam Betty,
M-a trimis la dumneata!

3 + 3 + 3

Domnul Strul din Merkazit,
Tare e nenorocit:
I-a murit soţia şi
L-a lăsat cu trei copii.

Unul stă la o cumnată,
Altu-l ţine o nepoată,
Că el ziua, are treabă
Cu parnusa, la tarabă.

Vineri însă, după masă,
I se-aduc copiii-acasă,
Ca de Şabat să-i îmbrace,
Şi cu tata să se joace.

Casa-i goală, sumbră, tristă,
Nimeni nu-ţi spală-o batistă,
Nimenea nu-ţi pune masa,
Vraişte este toată casa.

Trudnic se urneşte treaba.
Ţipă plozii: Aba! Aba!
Ce-ar putea el să le deie,
Când lipseşte o femeie?

Toţi vor să-i găsească-o soaţă,
Să-şi refacă drumu-n viaţă.
Şi ca să-i câştige stima,
I-au propus s-o ia pe Blima.

Blima încă nostimioară,
Văduvă de-un an şi-o vară,
Însă nu se pot uni:
Şi ea are trei copii.

Se gândește Strul o leacă,
Însă n-are ce să facă...
Trei ai ei – păpuși frumoase –
Și cu trei ai lui, fac șase.

„– Ai să vezi că-or să se-mpace,
Or să zburde-or să se joace –
Îl îndeamnă madam Hună –
Și-or să crească împreună!

Nu-ți mai fă necazuri, lasă,
Un copil e-o floare-n casă,
Chiar și zece, tot nu-i greu;
Are grije Dumnezeu!“

Azi așa și mâine iară ...
Strul cu Blima se însoară
Și la rabin într-o clipă,
Au făcut o „știlă hipă”.

Viața lor e plină iară,
De-ndrăgiri și primăvară.
Anii trec, și-n timp util,
Le mai dăruie-un copil...

Cine poate să răspundă,
De ce Blima e fecundă,
Și de ce căminul ei,
S-a mai înmulțit cu trei?

Trei copii din rodul firii.
Care cresc ca trandafirii
Și cu ceilalți frați în cor,
Fac un rai din casa lor!

Merg în vizită la neamuri,
Mai petrec pe la bairamuri,
Iar copiii – parcă-s sfinți,
Stau acasă, toți, cuminți.

Da-ntr-o zi, cam pe la patru,
Cum veneau de la teatru,
Auziră din odaie,
Țipete, scandal, bătaie ...

El s-a dus degrabă sus,
A venit jos, şi i-a spus:
„Nu-i nimica! Ce să fie?
Doar o cruntă bătălie.

Scumpii tăi copii – cei trei,
Şi cu trei copii ai mei,
Se cotonogesc ca proştii,
Cu cei trei copii ai noştri!“

NU MAI SFORĂIE DELOC

Mery, draga nevestică,
A lui Avramel din Iaşi,
Are-un copil şi-o vilă
Cea mai mândră din oraş.

Are freulein şi maşină
Şi o grădină de gutui
Însă e nefericită,
Şi-asta din pricina lui.

El, chiar n-are nici un viciu,
Fără ea nu face-un pas,
Însă are-un mic capriciu:
Sforăie şi-i tare gras.

Când îi vezi la ştrand, pe stradă,
Sau la teatru pe-amândoi,
Ea e ca o floare-nvoaltă
Şi-Avramel ca un butoi.

De-aia Mery cea frumoasă,
Cu trupuşoru-n farmec strâns,
La un specialist acasă,
S-a dus tristă şi s-a plâns:

„– Doctore, mi-e viaţa-amară,
Dă-mi un leac, că Avramel,
Sforăie din cale-afară,
Că nu pot să dorm de fel!

Am cercat buline, raze,
Însă totul mi-e împotrivă.
N-am să dorm o viaţă-ntreagă,
Lângă o locomotivă...

Scapă-l de această boală
Şi pe mine de calvar,
Fiindcă altfel, tinereţea
Mi se trece în zadar!

– Uite ce-ai să faci gheveret,
(I-a vorbit doctorul Schor),
Noaptea, când l-auzi că-ncepe,
Te ridici încetişor,

Şi acum doarme-ntins pe spate,
Lat şi sforăie în draci,
Brusc, picioarele-amândouă,
Delicat, i le desfaci.

Prin mişcarea asta iute,
Inima-i produce-un şoc.
Şi eliberat, deodată,
Nu mai sforăie deloc.

A trecut un an aproape –
Vremea trece-ntr-o clipită –
Nimeni, ca frumoasa Mery,
Nu-i atât de fericită.

Cum începe el „concertul”,
Mery, cu metoda-i nouă,
Trage-ncet şi îi desface,
Brusc, picioarele-amândouă.

Ca magnetul îi s-opreşte
„Muzica" fără habar,
Se mai mişcă, se sucește,
Şi apoi adoarme iar.

★

Da-ntr-o noapte, dulcea Mery,
S-a trezit şi-a constatat,
Că-Avramel al ei, iubitul,
Nu e lângă ea în pat.

Unde-i? Că era aicea!
Nu-i nici în bucătărie,
Nici în hall nu-i, nici în baie.
Unde ar putea să fie?

Nu e nici în toaletă,
Poate că s-a dus pe-afară ...
Şi deodată îl zăreşte,
Răvăşit, venind pe scară.

– Unde-ai fost? – întreabă Mery
Plină de îngrijorare.
– Sus, că biata freulein, Mitzy,
Sforăia atât de tare! ...

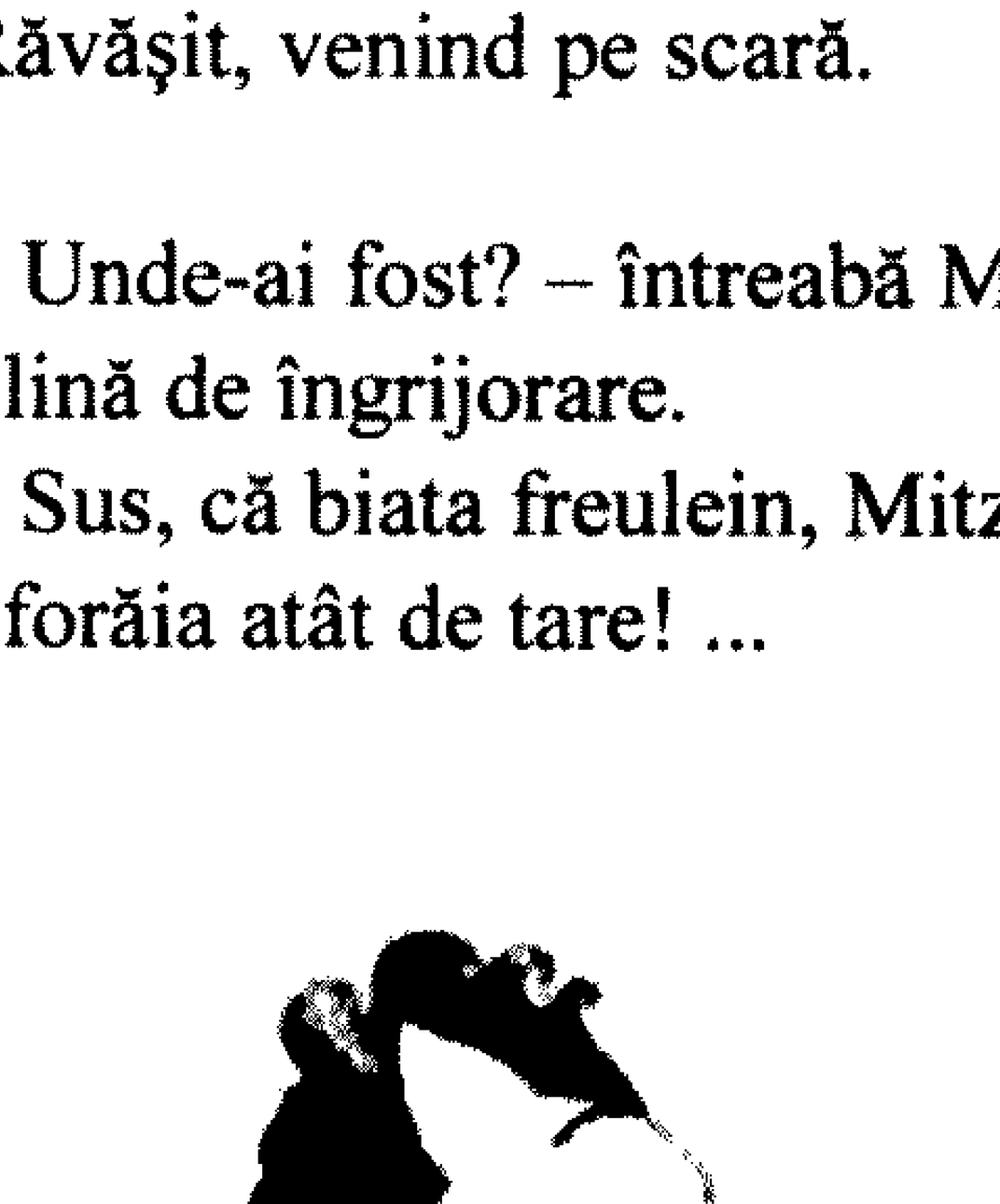

CE PĂRERE AI DE EL?

Căsnicia lui Avrami
Cu Rifcuţa cea roşcată
Era dată ca exemplu
Şi de mulţi invidiată.

Dar de două luni încoace,
Cu sau fără de temei,
Parcă a intrat deodată
O dihanie în ei.

Din senin începe-o ceartă
Care nu se mai termină
Ea pe dânsul îl acuză
El, că dânsa e de vină.

Cum el toată săptămâna
Voiajează şi-i pe drum,
Ea, săraca, se distrează...
Numai dracu ştie cum...!

Lumea, foarte curioasă,
Răspândeşte-aluzii, ci-că...
E întra-adevăr cam grasă,
Însă e şi uşurică ...

Ceea ce a făcut ca ambii –
Cum le-a fost înscris în soartă –
Să se ducă la reb Şaike
Hotărâţi să se despartă.

Rabi, răsfoind Tanahul
Şi apoi şi codicilul,
Spuse: – Bine, dau divorţul
Dar ce faceţi cu copilul?

– Ce să facem? Ţipă Rifca –
Eu sunt mama lui, se ştie!
L-am născut în chinuri grele!
Şi mi se cuvine mie!

Am să mă jertfesc să aibe
Educaţie de seamă!
Poate el să-l îngrijească
Cum îl îngrijeşte-o mamă?

Iar Avram – ca orice tată –
Susţinea – precum vă spui –
Că-i băiat şi-atunci copilul
I se cuvine lui.

Rabi, plin de duioşie
Şi-a-ndreptat privirea-n sus
Şi şoptind o rugăciune
Amândurora le-a spus:

– Nu există nici o lege
Nici o procedură nouă ...
Şi eu nu sunt Solomon
Ca să tai copilu-n două!

Mergeţi liniştit acasă,
Nu vă mai certaţi în van
Şi-mpăcaţi... cu trup şi suflet
Reveniţi peste un an.

Tu, Avram, eşti încă tânăr,
Rifca-i hein şi sexapil
Şi-ntr-un an, dacă vrea Domnul
Poate aveţi încă un copil.

Şi atunci, cum hotărî-va
Prea'Nţeleptul şi Prea Bunul,
O să-şi ieie – după lege –
Fiecare câte unul.

– Da, dar ce se-ntâmplă, Rabi –
Zice Avram – ca orice tată –
Cum e Rifca-ambiţioasă,
Naşte doi copii deodată?

– Uite-te la el! Vrea gemeni? –
Zice soaţa lui Avram –
De-mi puneam în el nădejdea
Nici pe ăsta nu-l aveam!

METODA LUI ŞMIL

Doi prieteni, Şmil şi Leibu
Amândoi din Botoşani,
Nu s-au mai văzut de-aproape
Vreo opt sau nouă ani.

Vremea rupe prin vâltoare
Orice stavilă-i ridici:
– Leibule! Ce bine-mi pare
Că ne-am întâlnit aici!

– Slavă Domnului că-ajuns-am
Azi, ca să ne mai vedem!
– Ce mai faci şi cum îţi merge?
– Mulţumesc! Baruh Haşem* !

Uite, casa asta mare
Din plafon în duşumea,
Cu etaje de-o splendoare
Este proprietatea mea.

– Eh, mă bucur! Să dea Domnul
Sănătos s-o stăpâneşti!
Dar, ia spune-mi Şmil, iubite,
Ce afaceri învârteşti?

– Vând terenuri! Marfă aur!
Niciodată n-am fost lump,
Sunt în ţară un balaur:
Cumpăr ieftin şi vând scump!

Am birou şi clientelă
Şi lansez afaceri mari.
Am maşină, câine pudel
Şi vreo şase funcţionari.

---

* Slavă Domnului (în ebraică)

La etaj stau eu cu Rifca,
Cum cobori în mijloc treapta,
Dormitorul meu e în stânga,
Dormitorul ei, în dreapta!

– Tu aici şi ea acolo?
Soţ şi soaţă separaţi?
Cum se poate? 'ntreabă Leibu –
Poate că sunteţi certaţi?

– Nu suntem certaţi! Din contră!
Dar, cum sunt menahel** ...
Pentru ce să ştie Rifca
Câţi bani am în portofel?

Cât va fi terenul mâine?
Şi cât am pierdut la stos?
Cu cât ştie mai puţine
Este mult mai sănătos!

– Bine, bine, lasă asta.
Dar când vrei ca om gentil,
Să-ţi îmbrăţişezi nevasta,
Spune-mi cum faci, dragă Şmil?

– Foarte simplu! Când sunt dornic
Şi stau, şmecher, pe divan,
Eu, încep discret să fluier
Şi ea vine momentan!

– Dar când Rifca ta cea dulce
Vrea şi ea, cu orice preţ,
Lângă pieptul tău să-şi culce
Capul blond-platin şi creţ?

– Când vrea ea e altă treabă –
Zice Şmil – imediat,
Vine, şi zâmbind mă-ntreabă:
– Dragă Şmil, ai fluierat?

** Director (în ebraică)

INOCENTA PERSONIFICATĂ

În oraşul – nu importă
Dacă-n Haifa sau în Ciuc –
Trebuia să se mărite,
Fata lui Ifrim Bursuc.

'Naltă, nostimă, zglobie,
Ochii albaştri şi-un năsuc
Cam impertinent, şi toată
S-o mănânci ca pe-un coltuc.

Tatăl ei, sărac cu duhul,
Caracter de cauciuc,
Cunoscând bine proverbul
„Cum vin banii, – aşa se duc".

I-ai găsit un ginerică,
Junele Avram Flaimuc,
Cărui i-a promis ca zestre,
Lire, zece mii buluc.

– Însă cu o condiţiune,
Ca să n-avem balamuc,
Banii-a doua zi de nuntă,
În persoană ţi-i aduc.

S-a făcut o nuntă mare,
Cu şampanie şi fruştuk,
Şi pe miri i-a dus agale,
Rabi Meir Goldenşmuk.

Chiar a doua zi la zece,
Tata socru', tăvăluc,
I-a adus în dinţi toţi banii;
C-a rămas Avram năuc.

Fata, foarte fericită,
I-a spus: – Scumpul meu tătuc,
N-aş vrea nici o supărare,
C-o-ntrebare, să-ţi produc:

Cum ai reuşit matale –
Eu te ştiu sărac din fire –
Chiar a doua zi de nuntă,
Să-i dai zece mii de lire?

– Păi să vezi, fetiţa tatei,
Cum sunt om cu socoteală,
Am făcut la uşa voastră,
Din odaia nupţială,

Zece găuri potrivite,
Şi-am chemat ca un oracol,
Zece-amici dornici să vadă,
Un asemenea spectacol.

Fiecare dintre dânşii,
Au plătit o mie vamă,
Să se uite înăuntru,
Tocmai ca la panoramă.

– Vai, cum te-ai pretat tăticu'
La asemenea desfrâuri?
Dar de ce – adaugă fata –
N-ai făcut mai multe găuri?

DE ZIUA MEA

Aş fi dorit iubiţi prieteni,
De ziua mea – care a fost ieri –
Să mi se împlinească una
Din mult râvnitele plăceri.
Să fac o masă ca-n poveste,
Să vă invit pe toţi la mine
Dar n-am saloane atât de multe
Şi scaune am prea puţine.

Aveam în teatru o pleiadă
De talentaţi actori şi-artiste,
Cărora le-am scris cuplete, skeciuri
Şi roluri prime în reviste,
Am împărţit cu ei succese
Şi flori, şi-aplauze, fericit,
Dar nimeni n-a trimis o floare
Şi nici-o vampă n-a venit ...

Aveam şi-o dragă, o blondină,
In braţe c-un mănunchi de vise
Căreia i-am închinat poeme
Ce nici în vise n-au fost scrise,
Speram să vie să-i văd ochii
Şi obrajii puf de nea,
Să-mi dăruiască înc-un zâmbet
Din prag, dar n-a venit nici ea.

Speram să vie Budişteanu,
Cu-a lui vioară fermecată
Ca să-mi mai cânte o „ciocârlie”
Cum mi-a cântat şi altă dată,
Sau Angelica Moldovan
Să mă vrăjească cu „Bundiţa”
Cu vocea-i de privighetoare
Şi tot ansamblul „Miorița”.

Guvernul n-a bătut medalii
Sau mărci poştale să-mi consacre,
Cu „Treanca fleanca mere acre”
Şi nimenea din toată lumea
Nici din Paris sau Botoşani
Nu mi-au trimis o telegramă
Cu trei cuvinte „La mulţi ani”!

Şi nu ştiu, cum târziu în noapte
Cum stam cu gândul dus spre stele...
Şi-mi povesteam de unul singur,
Despre campaniile mele,
Cum am învins în luptă cruntă
Cu mărăcinii şi scaieţii
Şi le-mpleteam cu haz şi patos
Că se strâmbau de râs... pereţii.

Deodată, fulger, mi-am dat seama
Că dintre toţi ce i-am dorit
De ziua mea să-mi spună o vorbă
De duh –
Nici unul n-a venit

Şi m-am trezit ciocnind c-o sticlă
Cu vin de la Ierusalaim
Urându-mi – „să trăieşti Ionică”!
Ad mea ve esrim! Lehaim![*]
Să nu fii supărat că astăzi
Nu ai cu cine să petreci
Că o să vie toţi la anul
Când ai să împlineşti optzeci

Că mi-au lipsit atâţi prieteni
De la al glumei tămbălău
Vă spun stimate cititoare
Parol, vă spun că-mi pare rău.
Pe de altă parte, să mă credeţi
Declar cinstit că-mi pare bine
Fiindcă saloane n-am prea multe
Şi lire-n pungă prea puţine.

---

[*] Urare ebraică: „Până la 120! Sănătate!“

MĂRTURISIRI RECIPROCE

Ca un fulger trece trenul
Cu viteza cunoscută
Şi înghite kilometri,
Câte zece pe minută

Din Sătmar spre Valea Crucii,
Drumu-i presărat cu flori
Şi-n vagon-bar stau de vorbă
Doi simpatici călători.

Unul are părul roşu,
Nu-i prea înalt nici mărunţel,
După vorbă se cunoaşte
Că-i din neamul Israel.

Celălalt, c-o frizură rară,
Că poţi firele să-i numeri,
Şade ca o mogâldeaţă
Şi cu capu-ascuns de umeri.

Şade adunat întrânsul
Ghemuit şi meditează
Şi cu atenţie ascultă
Cum roşcatul perorează:

– Singurul Ştefan cel Mare
A înţeles mirajul slovei
Şi a învins trufia turcă
Pe câmpiile Moldovei.

Şi de n-ar fi fost unirea
Să ne înfrăţim cu toţii,
Cine ştie dacă şi-astăzi
Nu domneau fanarioţii.

– Bravo domnule! Îmi place
Că vorbeşti c-o artă rară!
Precum văd, istoria ţării
O cunoşti pe dinafară!

– Asta nu-i nimic! – Adaugă
Roşcovanul elocvent –
Ştiu ce-a scris Banul Neculce,
Ştiu şi Noul Testament.

Ştiu Cazania găsită
De-un profan, sau Peregrino,
Şi psaltirea tipărită
De Şerban Cantacuzino

Ştiu ce-au spus evangheliştii
Marcu, Luca, Ioan, Matei,
Însă vreau să-ţi spun o taină
Poate nu crezi? Sunt ovrei!

– Fiindcă-ai fost atât de sincer –
Spune celălalt afectat –
Un secret şi eu ţi-oi spune ...
– Ce secret?
– Sunt cocoşat!

FISCUL

A venit la mine Theo
De la circumscripţie,
Să subscriu o sumă pe o
Listă de subscripţie,

– Uite dragă, viu la tine
Pentr-un foarte nobil scop:
Mi-a murit un bun prieten
Şi strâng bani ca să-l îngrop.

– Ce avea? – Era reumatic,
Avea ulcer la stomac
Şi asmatic, pân' la urmă,
Boala i-a venit de hac!

– Dumnezeu să-l ierte! Omul
Moare atâta de uşor.
Şi cam ce era în viaţă?
– Ce să fie? Perceptor!

– Perceptor era? Pe listă
Cât să scriu să am temei?
– Dacă vrei scrie o sută.
Dacă nu, scrie cât vrei!

– Perceptor? Sărmanul!...
Domnul ocrotească-ne pe noi!
Ştii ceva? Scriu două sute!
Dar te rog îngroapă doi!

AMINTIRI

Nu s-au mai văzut aproape
De vreo cincisprezece ani
De pe când umblau la școală,
Ambele la Botoșani.

Anii trec pe nesimțite
Trec și visele și ele
Și s-au întâlnit pe stradă
Amândouă tinerele.

– Nici nu știi ce bine-mi pare
Scumpo, că ne-am revăzut
Să ne povestim crâmpeie
Și-amintiri despre trecut.

Au vorbit de film, de beatles,
De artiștii consacrați,
Despre modă, despre blănuri,
Și apoi despre bărbați.

– Ia să-mi spui, iubită Cleo
Însă cu sinceritate,
Cum petreceți, tu cu soțul
Clipele de voluptate?

Spune-mi-o cu de-amănuntul
Pentru că, prin jocul firei
Știm deja ce înseamnă aia
Care-i baza omenirii.

– Draga mea, Ionel m-adoră.
Mă desmiardă ca pe-un miel
Și în ce privește amorul,

Nu pot să mă plâng de el!
Mă sărută cu pasiune
Şi să nu spun mai departe,
Dar îşi face datoria
După cum scrie la carte.

Dar tu, scumpă Ortansa,
Ce te-ai măritat devreme,
Cum te-mpaci cu-al tău în visul
Îndrăgirilor supreme?
– Drept vorbind – a spus Ortansa –
N-am ce spune despre mine:
Nu o duc rău cu iubirea,
Însă n-o duc nici prea bine.

Şi Vasile-al meu e tandru
Însă are-o apatie,
Parcă e şi parcă nu e
Cum ar trebui să fie.
Cum nu-s din mămăligă
Ca să rabd şi nopţi şi zile,
Eu m-am dus la doctor Staicu
Şi mi-a dat nişte pastile.

Îi pun Viagra în mâncare
Fără nici o emoţiune,
Şi de-atunce merge treaba
Admirabil, o minune!
Da-ntr-o zi, când stam la masă
Nu ştiu cum, dar lui Vasile
Ca să-i stimulez dorinţa
I-am pus două-trei pastile.

A mâncat şi deodată
Fără urme de ruşine,
A sărit în sus sălbatic
Şi s-a năpustit spre mine.

A smuls toată îmbrăcămintea,
Ce să-ţi spun, m-a făcut praf,
Nudă, ca pe Sofia Loren
De la cinematograf.

Mă strângea la piept cu sete
De credeam că-mi sparge coasta
Şi mă îmbrăţişa năprasnic ...
– Ei, şi ce vezi rău într-asta?
– Nu e rău! Din contră! Îmi place!
A răspuns Ortans senină,
Însă noi, funcţionarii,
Luăm masa la cantină!

EXAMEN DE ACAR

Sala de mişcare-i plină
Că nici n-ai loc să te mişti.
Revizori de la uzină,
Şefi de tren şi maşinişti
Şi mecanici şi fochişti
Şi casieri vreo duzină

În comisie-i un inspector
Şi-un înalt funcţionar
Şi-alte grade ceferiste,
Din Ploieşti şi din Sătmar,
Ce-au venit ca să asiste
La examenul de-acar.

Domnu' Şef, cu voie bună,
Trece, sobru, la tribună,
Apoi, până să înceapă,
Bea dintr-un pahar cu apă.
Mai tuşeşte
Şi degrabă
Pe Marin Păun l-întreabă
Părinteşte:

– Ia să-mi spui ce faci, Marine.
Când la halta din Sătmar,
Pe aceeaşi linie vine,
Pufăind grozav pe şine,
Şi expresul
Şi-un mărfar?
Ce faci, fără-a-ţi pierde firea,
Să zădărniceşti ciocnirea?

– Apăi, domnule inspector,
Dacă acul se smuceşte
Şi m-anunţă că sosește,
Săr ca un turbat peronul,
Ce mai vorbă, tura-vura,
Fac semnal ca fanionul
Şi mecanicu-l zăreşte
Şi deodată, brusc, opreşte
Garnitura.
– Pân-aici e foarte bine! –
Zice şeful, monoton –
Însă, ce te faci, Marine,
Că se-ntâmplă un ghinion,
Şi în timp ce trenul vine,
Ca un fulger pe coline,
N-ai la tine fanion?

– Domn' inspector, bune-s toate,
Dar aiasta nu se poate!
Fără fanion, apoi,
Sunt ca mortu-n păpuşoi.
Păi, mai stau eu la canton,
Dar să nu am fanion?
Pentru asta iau simbrie?
...Mama ei de meserie!

– Măi Marine, unde eşti,
Nu mai ai timp să gândeşti
Ce unelte să-ţi ajute,
Că vin două trenuri, iute,
Pe aceiaşi linie puse,
Dar din direcţiuni opuse.
Vine-ncet mărfarul, unul,
Dar expresu-i ca nebunul,
Varsă foc şi fum, colaci,
Tu atunci, Marin, ce faci?

– Iau gazolnița, grăbit,
Îi dau foc cu un chibrit
Sau aprind c-o lumânare
Nişte paie, nişte ziare,
Scot țignalu', fluier, sun,
Trag de clopot, ca nebun.
Fiindcă-aicea în cătun,
Unul e Marin Păun.

– Măi, tu nu-înțelegi ce-ți zic,
N-ai nici clopot, n-ai nimic,
Nici chibrit, nici lumânare,
Nici ziare,
Nici gazolniță cu foc
Şi nici fluier n-ai deloc.
Ce te faci, ne spune nouă,
Cu aceste trenuri – două??

– Ce să fac, domnu' inspector?
Mă reped, netam-nesam,
Fără nici un fel de vină,
Şi nevesti-i strig prin geam:

– Fă, Gherghină!
Dulce floare de sulfină,
Scoală fă, că-mi ies din fire,
Dă-te jos din aşternut,
Şi-ai să vezi, fă, o ciocnire,
E-le-lei, cum n-ai văzut
De când mă-ta te-a făcut!

CÂND CLĂRUŢA-I INDISPUSĂ

Când – de la spitalul „Colţea”
Cu tramvaiul de pornești –
Maximul în cinci minute
Eşti la pompa din Dudeşti

Traversezi „Crucea de piatră”,
Care-i lângă farmacie,
Ceainăria Grün şi gata,
Intri în hanul lui Oişie.

Hanu-i plin cu case joase
Şi cu rufe pe uluci, –
Care-n Cantemir începe
Şi termină-n Campoduci.

Dacă treci spre fundătură,
Trebuie neapărat,
Ca să guşti la „Madam Betty”
Knişes cu ficat tocat

Şi-n această ambianţă –
Cum au hotărât edilii –
Stau cu anii, laolaltă
Cam vreo sută de familii

Chelneri, boccegii, vădane,
Covrigari, văscuitori,
Foşti atleţi la circ, vandeuze,
Ambulanţi şi cerşetori.

Madam Braun cu panorama
Ce se plimbă cu maimuţa
Şi mai stă şi Sami Pişke
Cu nevastă-sa, Claruţa.

Sami-i gospodar de treabă,
Nu-i samsar, nici peţitor.
N-are nici o meserie,
Dar o duce binişor.

Cu Claruţa-o duce bine –
Bine, însă, nu prea-prea –
Dintr-o singură pricină:
Când vrea Sami, nu vrea ea!

Chestia asta se întâmplă
Şi în clasa mai sus-pusă,
El să vrea şi ea să nu vrea
Pe motiv că-i indispusă...

Dar Claruţa, înţeleaptă,
I-a spus: – ce să mai discut?
Du-te-n centru şi găseşte-ţi
Vreo iubită din trecut ...

Ba, main vort, că nu mă supăr
Şi petrece cât îţi place
Cu oricine, numai, dragă,
Să mă laşi pe mine-n pace!

Bietul Sami, cum să scape
De încurcătura asta?
A făcut tot ce-i posibil,
Să nu-şi supere nevasta.

A lipsit vreo patru ore
Şi apoi bine dispus,
A venit frumos acasă,
Ca un mieluşel supus.

După ce-au vorbit de fleacuri,
Care nu au nici un rost,
Scumpa lui Claruța-ntreabă:
– Ei, și spune-mi, unde-ai fost?

– Unde vrei să fiu? – exclamă
Sami Pișke șugubăț –
Când să ies din han, m-oprește
Aia blondă: Liza Băț!

M-a poftit la ea acasă,
Mi-a vorbit de soțu-i Șmil,
Că-i incult, și-acum cu stămburi
E la bâlciul din Mizil.

Discutând apoi de criză,
M-a tratat c-o cafeluță,
A pus ivărul la ușe
Și a fost foarte drăguță.

– Nu te superi, dragă Sami,
Fiindc-ai petrecut cu ea –
A-ntrebat Claruța dulce –
Spune-mi drept, i-ai dat ceva?

– Sigur că i-am dat! Știi bine
Că-s galant, ca de-obicei!
– Și cam cât? – Nimica toată!
Numai-un milion de lei!

– Dar-ar dracii-n ea de hoantă! –
A țipat Claruța-n van –
Dar când Șmil mă vizitează
Parcă eu îi iau vreun ban?

ÎNŢELEPCIUNE RABINICĂ

În lăcaşurile sfinte,
Unde vin drept-credincioşi,
Totdeauna e-o cutie,
Moştenită din strămoşi.
Ca o pildă, că în viaţă
Nu uităm pe cei sărmani,
Ş-un îndemn, ca toţi să punem
Acolo, câţiva gologani.

Fie că e sinagogă,
Kirche sau Episcopie,
La o slujbă religioasă,
Sau botez sau cununie,
Unde oficiază-un rabin,
Sau un pastor sau Vlădică,
Din ofrande se adună,
Câte-o sumă frumuşică.

Într-o zi, din întâmplare,
La o masă – nu de mult –
Trei evlavioase feţe,
Fiecare-a altui cult:
Unul popă, altul pastor,
Celălalt rabin la evrei,
Discutau cu vehemenţă,
Şi cu-aprindere, toţi trei.

După ce-au vorbit de-anume
Triburi din străvechiul neam,
De profeţi, Isus şi Moise,
De Iosif, de Abraham,
De Moab, de Sulamita,

De Canon, de anatemă,
Au ajuns să comenteze
Cea mai importantă temă:
Cum să se-mpartă-ofranda
De comun cu înaltul Cler,
Ca să-mpace şi norodul
Şi pe Dumnezeu din Cer.

„– Eu – a spus cu glas cucernic
Popa Stancu din Ghergani –
Mai întâi, răstorn pe masă
Cea grămadă cu cei bani.
Şi cu ochii-închişi spre Ceruri,
Adevărul grăiesc vouă:
Îmi fac cruce şi cu dreapta
O despart direct în două!
Jumătatea, cea din stânga,
Dăruiesc lui Dumnezeu
Iar cea dreaptă, ca să aibe
Şi norodul, o iau eu!“

„– Dar cum o să ştie Domnul
Fie-n veci slăvit, Amin!
Dacă nu-i mai mult în dreapta,
Şi în stânga mai puţin?“

„O să ştie! – spune popa
Cu un aer majestuos –
Fiindcă Domnul nu se-ncrede,
Într-un preot mincinos!“

„– Eu am alt sistem, mai sigur –
Spuse pastorul, agale –
După ce îmi număr banii
Şi fac două părţi egale,
'Nalţ spre ceruri „Pater Noster”

Către Iezus cel Divin
Să nu fie-n nici o parte,
Nici un gulden mai puțin.“

„– Dar, matale, domnul rabin,
Spune, cum faci, dragul meu,
Ca să-mpaci și credincioșii
Și pe bunul Dumnezeu?“

„– Eu – răspunse Rebe Ioiliș
Predicând ca la amvon –
Îmi îndrept, umil, simțirea
Spre-Înțeleptul Solomon
Mai repet, în gând, din Psalmii
De înțelepciune pline,
Ca să nu supăr pe Domnul
Și nici obștea, nici pe mine.

Zvârl, apoi, în sus ca jertfă,
Între lumi să fie pace,
Toată suma:
Să-și ia Domnul
Cât vrea El
Și cât îi place!

Tot ce cade jos, din Ceruri,
Din a Lui filotimie,
Este semn că-așa vrea Dânsul
Și mi-o dăruiește mie!“

TATĂL ŞI FIII SĂI IUBIŢI

De mult – aşa spun unii doctori –
Pe lume nu era ivită,
O boală, care se numeşte,
„Letargica Encefalită”.

Şi oamenii mureau cu zile,
Lăsaţi în plata Domnului,
Că nu se inventase încă,
Un leac la boala somnului.

Târziu de tot, au dat savanţii,
O explicaţie excelentă:
„Că-această stare nu-i mortală,
Că-i numai moarte aparentă.

Că, dacă pulsul nu mai bate,
E doar căzut în letargie
Şi s-ar putea – în cazuri rare –
Ca mortul, după-o zi să-nvie!”

Şi s-a-ntâmplat ca într-o seară,
Când nimeni nici nu s-a gândit,
Ca Pincu Rozenthal să moară
Fără vreo pricină subit.

Durerea ce-a cuprins oraşul,
Pe foarte mulţi – a îndoliat,
Că domnu’ Pincu, bogătaşul,
Era iubit şi respectat

Şi-n ziua-doua, trişti, feciorii,
Chiar lângă mort se consultară,
În ce fel să se desfăşoare,
Ceremonia funerară.

Întâiul fiu a zis: – „Cum tata,
E cunoscut, și om cu stare,
Cortegiul trebuie să fie,
Cu fast și gardă de onoare.

Coroane, coruri și cocarde,
Așa cum rangul lui o cere,
Și pentru-averea ce ne lasă,
De ce să n-aibe o plăcere?“

Al doilea zise: – „Eu sunt contra!
Tăticu' a fost un om stimat,
Dar nu-i plăcea să știe lumea,
Câtă avere-a adunat.

De ce să ne afișăm cu muzici,
Cordoane, steaguri și paftale,
E-o cheltuială inutilă,
Și costă-o groază de parale.

Un dric modest, de mâna doua,
Eu cred că-i foarte potrivit,
Că n-o să-i fie, nici mai rece,
Și nici mai cald, dacă-a murit.“

„– Ce tot atâta vorbărie! –
A spus al treilea – și basta!
Avem o Societate Sacră,
Care-i creată pentru asta!

De n-o să ne convină prețul,
Pe care l-a statornicit,
Prin lege este obligată,
Ca să-l îngroape gratuit!“

.....

Ş-atunci, parcă-a venit din ceruri,
Miracolul neaşteptat,
Că „mortul" cu encefalita,
Din somnu-i, brusc, s-a deşteptat.

S-au speriat toţi trei feciorii,
Dar mortul, astfel le vorbi:
„– De ce să vă certaţi întruna,
Pentru nimic, iubiţi copii?

Averea mea, e toată-a voastră,
Nu iau cu mine, nici un fir,
Şi ca să nu vă coste nici-un piastru,
Mă duc pe jos la cimitir."

ȘMILICĂ

Mimy, avea păr blond și ochi ștrengari
Ș-avea gurița roșie și mică,
Și o iubeau pe Mimy doi școlari.
Adică eu, și-amicul meu Șmilică.
Și când, răpit de chipul ei frumos,
Îi sărutam mânuțele feline,
Sau când îi recitam un vers duios,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Șmilică, apucând un drum mai bun,
Bazar, mătăsuri, stofe și umbrele,
Iar eu rămas-am tot boem nebun,
Îndrăgostit de Mimy și de stele.
Și-adesea, când îi închinam discret,
Un stih țesut din lacrimi și suspine
Și-mpleteam iubirea-ntr-un sonet,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Dar într-o zi, Șmilică-mbogățit,
Cu-un norocos bilet de loterie,
Să nu scape prilejul fericit,
O cere pe Mimy-n căsătorie.
Și îmbătat de formele-i virgine,
Dansam cu ea, nevinovat, un twist,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Și-au luat mașină, o spendoare,
Cu cele mai moderne automate,
Și-ades' mă invitau la o plimbare,
Ea la volan, și eu cu el, în spate.
Când vântul se juca în părul ei,
De-i fâlfâiau șuvițele blondine,
Și-mi mângâiau cu drag, obrajii mei
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Ca om de-afaceri mari şi cu bănet,
În artă devenind cunoscător,
Şi-a comandat la pictor un portret,
Pe care şi l-a pus în dormitor.
Şi-i spuse: „draga mea cu flori în plete
Când eu voi fi plecat în ţări străine
Tu vei privi tabloul din perete,
Să vezi cum eu mă uit zâmbind la tine

Cum n-aveam de ascuns nimic, nimic,
Ce sufletul atâta vreme strâns-a.
Ţineam la el ca la un bun amic.
Dar cred că mult mai mult, ţineam la dânsa.
Mergeam la Cazino de obicei.
La baruri cu orchestre argentine.
Eu mă uitam zâmbind la gura ei,
Şmilică se uita zâmbind la mine.

Deapururi urmărit de ghinion,
Un ghinion ce nu poţi să-l înlături,
M-au invitat la ei de Revelion.
Şi soarta ne-a fixat din nou alături
Picioru-mi se-nfrăţise cu al ei,
Încât simţeam că-mi curge foc prin vine,
Şi cum vorbeam de dragoste tustrei,
Şmilică se uita zâmbind la mine.

Şi-ntr-un amurg cu aur poleit,
Pe când Şmilică-al ei, lipsea de-o lună,
Mimy-n buduaru-i m-a primit,
Convinsă de iubirea mea nebună.
Şi-acolo, într-un cadru parfumat,
Mi-a dăruit comorile-i divine,
Iar din tablou, deasupra atârnat,
Şmilică se uita zâmbind la mine.

GABE SE ÎMPOTRIVEŞTE!

Nu ştiu dacă scrie-n Biblii,
Că Rabinii – chiar să vreie –
Nu au voie să privească
Prea de-aproape, o femeie.

Ritual să fie? Taină
Pentru învăţaţi evrei?
Fiindcă nimeni nu explică
Dacă-i mit sau obicei.

D-aia, când un Rav c-o doamnă.
Stau schimbând vorbiri deşarte,
Ea la el se uită, însă,
El se uită-n altă parte.

La vestitul Rabi Mendel
Cunoscut în ţara toată,
A venit să ceară sfatul,
O femeie-ndurerată.

Gabe – care stă-n vestibul –
Secretarul lui intim,
A deschis uşa, femeii
Şi i-a spus frumos: – Poftim!

„– Rabi, aibi milă de Sarah,
Roagă-te lui Dumnezeu,
Ca să se întoarcă acasă
Şloime Blum, bărbatul meu.

Îl aştept cu masa pusă,
Că de trei luni şi mai bine,
Nici nu ştiu unde se află,
Nici nu scrie, nici nu vine!“

Rabi s-a uitat în carte,
Şi-a spus: „– Dumnezeu e mare,
Iar puterea Lui divină
Este fără-asemănare!

Du-te, Sarah, cu nădejdea
Că-a ta rugă e-nţeleasă,
Şi să ştii că-n scurtă vreme,
Şloime va veni acasă!“

„– Ce ţi-a spus Prea Înţeleptul?“
A-ntrebat-o, Gabe, blând –
„– Ah, mi-a spus, răspunde Sarah,
Că-o să vie în curând!“

„– Poate! Sunt minuni pe lume! –
Zise el, cu lenevie –
Dac-a zis Prea Sfântul, crede-l,
Dar eu cred că n-o să vie!“

Sarah a plecat cu gândul
Şi cu sufletul-mpăcat.
Şi-au trecut trei luni, dar Şloime
Încă nu s-a-înapoiat.

Tristă iar s-a dus la Rabin,
Plânsu-abia şi-l reţinu,
Rabi iar i-a spus că „vine!”
Gabe iar i-a spus că „nu”!

S-a mai dus şi-a treia oară,
Şi consultu-a fost penibil,
Rabi-a spus că Şloime vine,
Gabe-a spus că-i imposibil!

Şi atunci, sărmana Sarah,
Rabinului povesteşte,
Că la tot ce-i spune dânsul.
Gabe se împotriveşte.

„– Cum de îndrăznit-ai, Gabe,
Să-njoseşti cuvântul meu?
Pentru-această faptă, nu ştii
Că te bate Dumnezeu?“

„– Ştiu, Prea Sfinte, că mă bate,
Pentru cele ce spusei!
Însă, tu te uiţi în carte,
Nu te uiţi la faţa ei!

De-ai vedea cât de urâtă-i,
Şi de cârnă şi boccie,
I-ai fi spus şi tu, ca mine,
Că bărbat-su n-o să vie!“

INSULTE GRAVE

Moişe a venit acasă,
Într-o dispoziţie ardentă,
Ş-a găsit pe Blima, într-o
Situaţie indecentă.

Goală toată şi frumoasă,
O ispită, – ma parolo! –
Asta n-ar fi fost nimica,
Dar era şi Şmil acolo!

Ce a fost, nu ne priveşte.
Nici nu ştim a cui e vina,
Şi întocmai ca la teatru,
O să coborâm cortina.

E destul numai să spunem,
Cum că Moişe, de astă-dată,
Dovedind că-i ferm, a dat-o
Pe nevasta-în judecată.

S-a mutat în altă parte,
Şi cu sentimente brave,
A cerut urgent divorţul
Pe motiv: „Insulte grave".

Cazul a dus rumoare,
Mai ales printre limbuţi,
Fiindcă Moişe şi cu Blima
Erau foarte cunoscuţi.

A stârnit şi controverse
Şi atâta interes,
Că-a venit toată Constanţa
Să asiste la proces.

Sala de şedinţe-i plină
De bărbaţi şi de femei,
Mulţi de-ai lui, colegi de breaslă
Şi prietene-ale ei.

După ce-a citit dosarul,
Judele a spus: „– Ascultă,
Între soţi, orice discuţii
Nu-i considerat insultă!

Pentru alt motiv, probabil,
Vrei divorţ imediat.“
„– Da! Menţiu! Insultă gravă!“
Urla Moişe, disperat.

A sărit ca o năucă
Şi c-o voce bătăuşe
Mi-a spus: – „Boule! Când intri,
Pentru ce nu baţi la uşe?“

„Nu permit la mine-n casă,
O asemenea dojană,
Mai ales c-a fost de faţă,
Şi ... pardon ... terţa persoană!“

SPUN ŞI ÎNGERII POVEŞTI ...

Scrie-n Biblie – sau poate
Sunt legende de-ale noastre –
Că în cer trăiesc şi îngeri,
Prin tăriile albastre.

Îngeri cu aripi de purpur,
Şi profilul diafan,
Cum sunt zugrăviţi de Rembrand,
De Van Gogh sau Tiţian.

Îşi mai spun o anecdotă,
Râd de pozna vre-unui sfânt,
Şi petrec ca-n vremea-n care,
Erau oameni pe pământ.

La o masă mică, de la
Barul „Îngerul Albastru”,
Discutau cu foc, doi îngeri,
La lumina unui astru:

„– Ia să-mi spui, Refuel, dragă,
Cum de-ajuns-ai heruvim?
Prin protecţii sau ai poate,
Rude la Ierusalim?“

„– Aş, de unde! – îi răspunse
Îngerul privind în zare: –
Sunt în ceruri, numai printr-o
Fericită întâmplare.

Într-o zi, fiind în viteză
Cu Şoşana mea-n maşină
Şi goneam de la Comarnic
Spre Sinaia-n serpentină.

– Îngeraşule! – îmi dai voie –
Mi-a spus ea cu glas perlat –
Să conduc şi eu maşina?
– Cum nu, scumpo? Şi i-am dat!“

După program de strip-tease
Alţi doi îngeri, cu sfială,
Bând şampanie, avură
O discuţie-amicală:

„– Povesteşte-mi Serafime –
Zise primul, plin de duh –
Cum ajuns-ai tu aicea,
Responsabil pe văzduh?“

„– Cum îţi spun, eu cu Elvira,
O duceam ca într-un vis,
Tocmai ca Adam şi Eva,
În sublimul paradis.

Aveam tot ce vream, o vilă,
Mobilă de lux, găteli,
O soţie delicioasă,
Dar aveam şi bănuieli.

Prea era ispititoare,
Prea avea de toate cele,
Ca să nu mă roadă gândul,
C-ar putea să mă înşele.

Da-ntr-o zi, o anonimă
Ce-am primit, m-a pus pe foc:
Că Elvira mă înşeală
Cu-un turist de prin Maroc.

Furios, iau o maşină,
Mă-înarmez c-un revolver,
Năvălesc nebun în casă,
Să-i surprind în adulter.

Sparg dulapul, Elvira ţipă,
Simt că sângele-mi înghiaţă:
– Unde ţi-ai ascuns amantul?
Vreau să ştiu cum e la faţă!

Caut în alcov şi-n baie,
Furios că-abia rezist,
Sub sofale, sub covoare,
Dar nici urmă de turist.

Cu-o putere uriaşă,
De Hercule furios,
Iau în braţe frigiderul
Şi-l arunc în stradă jos.

De emoţie mă prinde
Drept la inimă un şoc,
Îmi plezneşte-o venă-n creier,
Şi-am murit subit, pe loc!“

„– Dar matale, frate înger,
Cum de ai ajuns în cer?“
„– Eu? – răspunse heruvimul –
Eu eram în frigider!“

MADAM AVRAM

Plutește har divin prin casă,
S-aud versete din Talmud,
Și-n jeț, gătit ca o mireasă,
Șade rabinul Șoil din Lud.

Răsfoiește câte-o carte,
Ridică ochii-n sus, mereu,
Și murmură, gândind departe,
Parc-ar vorbi cu Dumnezeu.

Prin calmul zilei ce se-ncheie
În iz de ambră și gutui,
Deodată, intră o femeie
Și-îngenunchiază-n fața lui.

„– Ajută-mi, rabi, c-o povață,
Să sting cu foc ce dogorește,
Că soțul meu, Avram din piață,
De-o vreme nu mă mai iubește.

Sunt sigură că nu mă minte
Și cred precis că nu mă-nșală,
Dar nu-și mai face, ca-nainte,
Îndatorirea conjugală.

E sfiicios, ne-ndemânatec
Și viața i se pare grea
Mi-e cam rușine, rabi dragă,
Dar nu mai e precum era.

Eu nu cred în vrăjitorie,
Dar poate că e descântat,
Și vreau, cum eu îi sunt soție,
Să simt că-mi e și el bărbat!“

Reb Şoilik a privit spre Ţipra,
Şi pe Avram a pus să-l cheme,
Şi spuse: – Am să-ncerc, femeie,
Să te ajut, şi nu te teme!

Într-adevăr, în cinci minute,
Avram, s-a prezentat supus
Şi rabinul, plin de virtute,
I-a spus:

– Ascultă-Avrame! Domnul nostru
Care îţi preţuieşte munca,
Din turmă, te-a ales pe tine
Ca să-i îndeplineşti porunca.

Alături e-o femeie june
Şi sprintenă ca ciocârlia,
Care se plânge că-mpreună,
Cu ea, nu-ţi faci datoria!

Treci dincolo! Înfruntă munţii,
Sileşte-te, cu tot avântul,
Iubeşte-o ca în noaptea nunţii,
Cum e lăsat de'Nalt Prea Sfântul.

Avram, înţelegând morala
Din vorba-i plină de văpaie
Şi credincios misiunei date,
Trecu alăturea în odaie.

S-a scurs aproape-o oră. Zarea
A prins contururi de cenuşe,
Când rabinu' pierdu răbdarea
Şi îi întâmpină din uşe:

„– Nu e frumos – femeii-i zice,
Scurtând în ochii ei păcatul –
Să vii, madam Avram, aiceea,
Şi să-ţi vorbeşti de rău, bărbatul.

Ai spus că n-are voinicia
Şi-i slab, când colo eu constat,
Că-Avram îşi face datoria
Încă cu vârf şi îndesat!“

„– Să vezi ce s-a-ntâmplat, – exclamă
Femeia, respirând din greu –
Pe domnul, tot Avram îl cheamă,
Dar nu-i Avram, bărbatul meu!“

LEAC PENTRU TUSE

Când boarea mişcă frunzele pe ram
Şi colb de bronz pe pajişti risipeşte
La domnul doctor Blatt intră Avram
Şi i se plânge bietul că tuşeşte.

„– Îmi sparge pieptul doctore şi sudui
Mă înconvoi din mijloc şi m-aprind
Mă ţine câte-un ceas şi-atât mă zgudui
Că de m-apuc de-un pom, îl mişc, tuşind.

Mi-am pus ventuze şi comprese
Pahare şi grăsimi şi iod şi mac
Însă am spasme tot mereu mai dese
Şi nu ştiu singur ce să mă mai fac."

„– Uite, îţi prescriu, – îi spuse doctor Blatt
O singură reţină dimineaţa
Una la prânz şi alta pe înserat
Şi n-ai să mai tuşeşti în toată viaţa!"

„– Iertaţi, domnule doctor, eu ştiam
De la bunicul meu, ce-a stat la ţară,
Cum că reţina-i bună – a spus Avram –
Pardon, scuzaţi, pentru ieşire-afară!"

„– Da! dar Congresul marei Societăţi
Laringologe care-n Dresda fuse
A decretat reţinei calităţi
Cu efecte minunate pentru tuse!

Aşa că faci precum ţi-am spus! Şi lasă
Că orice leac e greu la început
Şi poimâine vii la mine, după masă,
Să te consult să văd de ţi-a trecut!“

A treia zi la opt de dimineaţă
Când nimeni nu gândea netam-nesam,
La doctor, pământiu şi tras la faţă
Ţinându-se de pântec intră Avram.

„– Ei, cum o duci cu tusea? Ţi-e mai bine?“
(întreabă domnul doctor, să glumească)
„– Vai doctore, răspunde Avram, – dar cine
Mai îndrăzneşte acum ca să tuşească?...“

JURIDICEŞTE

Şi veniră din Craiova
Şi din Iaşi, din Roşiori,
Toţi juriştii, toţi maeştri
Şi-ai dreptăţii slujitori
Unii slabi, cu favorite,
Alţii sluţi cu Tutankamen,
Toţi cu tomuri şi cu scripte
Să asiste la examen.

Sala-i plină de discipoli
Şi celebrităţi savante
Numai capete ilustre
Şi figuri interesante
Când deodată Domn Profesor
Chel şi cu priviri absente
Se-adresează cu prestanţă
Unei nostime studente:
„– Cum e termenul juridic –
Zise el zâmbind agale –
Dacă eu aş pune mâna
Sub rochia dumitale?“

Fata, roşie ca macul
După-o scurtă meditare
Îi răspunse:
„– Atentat la pudoare!“

„– Foarte bine! a spus maestrul, –
Însă fii bună şi spune:
Dacă dumneata, mi-ai face
Mie, – această chestiune,
Cum ar fi juridiceşte
Denumirea-n trei cuvinte?“

Şi răspunse domnişoara:
„– Profanare de morminte!“

LA MASA FALIMENTARĂ

Din senin
O nenorocire mare
A căzut vijelios
Peste vechiul magazin
„Chic Berlin
Herman Weiss et. David Gross“

Au venit toți creditorii
Procurorii,
Mărfurile-au răscolit
Catifele și dantele
Și diverse cifre grele
În registre au găsit.

Weiss se primbă agitat
Și din cap își smulge părul
Când constată adevărul
Că-n curând, imediat,
Fi-vor amândoi la fel
Gross și el
Declarați într-un moment
În stare de faliment.

– Nu-înțelegi de loc momentul
Bate-n uşe falimentul
Ne-ndoios!
(Zice Herman Weiss lui Gross)
Eu mă zbucium ca să scap
Și îmi smulg părul din cap
Și tu stai ca un baron
Și cu mâinile băgate-n buzunar
La pantaloni.

– Îți smulgi părul? Zice el –
Dar de unde știi matale
În acest moment de jale
Că nu fac și eu la fel?

1940

TREI DORINŢE

De la Houston în spre Kansas

Într-o zi de mai frumoasă
Tommy Bill cowboy din Texas
Vesel călărea spre casă.

Urâţel era băiatul
Şi înalt n-a fost deloc
De aceea el la fete
N-a avut nicicând noroc.

I-ar fi drag şi lui să fie
Fericit câteva clipe
Cu o fată şi s-o strângă
În grădina cu tulipe.

Dar cum din vecinătate
Fetele l-au ocolit
Fiindcă e ciupit la faţă
Şleampăt şi pipernicit,

Ce să facă bietul Tommy?
Deşi i-a venit cam greu
S-a lăsat în voia soartei
C-aşa a vrut Dumnezeu.

Şi cum străbătea şoseaua
Plină de nisip şi veche
Simte că ceva îl pişcă
Dinspre ceafă spre ureche.

Duce-o mână peste umăr
Şi prin boarea de lumină
Vede în juru-i cum se-nvârte
Şi cum bâzâie o albină.

L-a pişcat din nou, atunci
Tommy mâna a întins-o
Şi-aşteptând să-i zboare-aproape
Într-o clipă a şi prins-o.

Şi cum o ţinea în palmă –
Însă fără-a o închide
El aude o voce: – Tommy,
Fii uman, nu mă ucide.

Că eu nu-s albină care
Zboară din floare în floare
Ci o zână fermecată
De o ursită vrăjitoare.

Şi dacă mă laşi în pace
Vie, fără suferinţe
Îţi voi împlini prin vraje
Într-o oră, trei dorinţe.

– Bine! – spuse Tommy – bine!
Vreau să fiu, dacă-i pe alese,
Mai frumos ca Richard Burton
Şi la fete să-am succese.

Să mă vrea, să mă dorească
Şi să vie fericite
Mai cu seamă să se lase
Sărutate şi iubite.

– S-a făcut! A doua care-i?
– Cum sunt mic şi n-am fason
Să fiu zdravăn şi puternic
Ca şi biblicul Samson,

Să dărâm c-un pumn o casă
Şi de-o fi să lupt cu hoţi
Dintr-o singură scatoalcă
La pământ să-i culc pe toţi!

– Se va face – zise albina –
Dacă aşa ţi-a fost ideea
Dar să nu ne pierdem vremea
Spune-mi şi dorinţa a treia.

– Mi-e cam greu – răspunse Tom
Stai să mă gândesc mai bine…
Vreau să fiu viril întocmai
Ca şi calul de sub mine.

– Şi-asta ţi-oi îndeplini-o! –
Zise albina cu emfază –
Şi acum te du cu Domnul
Să te aibă el în pază.

Ajungând la han se uită
În vitrină şi se vede
Nalt, frumos ca un Adonis
Chipeş, că nu-i vine a crede.

Fetele îi dau târcoale
Cu-înţelesuri anumite
Toţi rivalii de odinioară
Vin spre el să-l felicite.

Va să zică, din dorinţe
Două i s-au împlinit
Repede aleargă-acasă
Se dezbracă gol, grăbit.

Şi uitându-se în oglindă
De necaz obrazu-i crapă
Fiindcă calul de sub Tommy
N-a fost armăsar, ci iapă.

CENZURAT

Prea onorabila Cenzură
Dintr-un exces de zel, fatal
Mi-a cenzurat „O aventură”
Fiindcă subiectu-i imoral.

Sunt intrigat peste măsură
Şi trist, de procedura-aceasta
Şi vreau alături de Cenzură
S-o judecaţi şi Dvs.

În actu-ntâi, sub luminiţe
Şi flori, e-un pat; un pat banal
Spuneţi-mi domni şi cuconiţe
Dacă un pat e imoral?

Ba pot susţine cu căldură
Că e moral cum sunt şi sfinţii
Fiindcă în paturi se născură
Strămoşii noştri şi părinţii.

Nu vreau să fac o glumă proastă
Nici disertaţie de clown
Însă, cunoaşteţi Dv.
Pe cineva născut pe scaun?

În pat, întins şi-n pielea goală
C-o plapumă acoperit
E un tânăr Nicu Mototoală
Ce meditează liniştit.

Dacă-i acoperit înseamnă
Că nu-s motive de scandal
Şi-apoi nici gândul nu te-ndeamnă
Să crezi că-i lucru imoral.

La recrutare-n clipe grele
La baia sau la doctor Droc
Nu te dezbraci până la piele?
Şi nu e imoral deloc!

Alături de pat, sfioasă,
Şi îmbrăcată-n şorţ deschis
Stă o femeie şi-i frumoasă
Ca un heruv din paradis.

Când o femeie şic, gingaşe,
Stă lângă un bărbat ideal
Şi-i spune vorbe drăgălaşe
Găsiţi că este imoral?

Deodată puica-ncântătoare
În glas cu-argint de clopoţei
Exclamă plină de mirare:
– Vai Nicule, tu eşti ovrei?

Şi-acum, spuneţi-mi doamnă
Şi domnilor în general,
Dacă a fi ovrei înseamnă
Un fapt atât de imoral?

1930

NAUFRAGIU

După un naufragiu groaznic
Ce i-a scufundat în ceață
Șase marinari nevolnici
Care au mai scăpat cu viață

Înotând și zi și noapte
Peste apa plumburie
Fură azvârliți de valuri
Pe o insulă pustie.

Trei luni s-au hrănit cu ierburi
Și cu pești găsiți la mal
Își făcură și-o colibă
Și trăiau original

Nu le mai lipsea nimic
Ba ades le prisosea
Aveau hrană, ierburi, apă,
Doar femeie le lipsea.

Rabdă omu-o lună, patru
Mai te-agiți, te consolezi,
Însă când te-ajunge jalea
Mai că-ți vine să turbezi.

Da-ntr-o zi, pe-un rest de barcă
Ce-a rămas numai crâmpeie
Peste malu-abrupt deodată
Fu azvârlită o femeie.

Una singură și goală
Și frumoasă, o ispită,
Care se-ndrepta în soare
Spre colibă, fericită.

Marinarii, toţi, văzând-o
Năvăliră-n goană mare
Care de care mai degrabă
S-o apuce la strâmtoare.

Ea, văzându-se-n pericol
Ridică un braţ în sus
Şi cu-un gest de curtezană
Marinarilor le-a spus:

– Ho, nebunilor, sălbateci
Nu vă repeziţi pe-alee
Ţineţi seamă de un lucru:
Nu sunt schweitzer, sunt femeie!

1937

ÎN ALCOV

Era flămând Timofte din Rotari
Iar Mimy avea plin de ispite trupul
Un spate alb, un tur ca cantalupul
Şi ţâţişoare roze, dulci şi tari.

Pe-un trepied cântă domol picup-ul
Plutea-n alcov mireasmă de Cotnari
Sofaua, te-mbia cu doruri, cari
Te-nflămânzeau mai lacom cum e lupul.

Când o văzu podoabă-vis, Timofte
S-a aruncat asupra-i plin de pofte
Şi fascinat de vraje-îi prinse bustul.

Cu gura-i sfâşia dantela pânzei
Până simţi aroma sfântă-a brânzei
Dar unii spun că i-a simţit şi gustul.

1929

MAC-MAC!

În tramvaiul care duce
Din Lipscani în Ghica Tei
Plin cu lume anonimă
De bărbaţi şi de femei,
La o staţie din centru
Sau de prin împrejurimi,
S-a urcat o cuconiţă
Cu superbe rotunjimi,
Trup felin, plin de ispite,
Dur, rotund şi voinicel
Parc-ar fi sculptat de dalta
Lui Rodin sau Praxitel.
După ea, se urcă-un tânăr –
Tip de donjuan sadea, –
Care nu ştiu din ce pricini
Se cam îndesa în ea.
Doamna foarte indignată
L-a privit cu mult temei
Însă tot mai mult măgarul
Se-ndesa în … viaţa ei.
Că deodată cuconiţa
Nu s-a mai putut abţine
Şi i-a spus:
– Ascultă june,
Nu te simţi sau nu ţi-e bine?
Ce te-ndeşi ca la pomană,
Când nici nu ştiu cine eşti
Cu metode de-astea brute
Crezi c-ai să mă cucereşti?
Află că sunt doctoriţă, –
Chiar de nu mi-arată faţa, –
Şi-ţi fac una s-o ţii minte

Toată viața, toată viața!
Că de mai m-atingi odată
Peste trup sau peste brațe
Ți-o tai jos, în bucățele
Imediat și-o dau la rațe!
Iar femeile – vreo zece –
Din tramvaiul cel sărac,
Începură toate odată:
– „Mac, mac, mac,
mac, mac, mac!"

1944

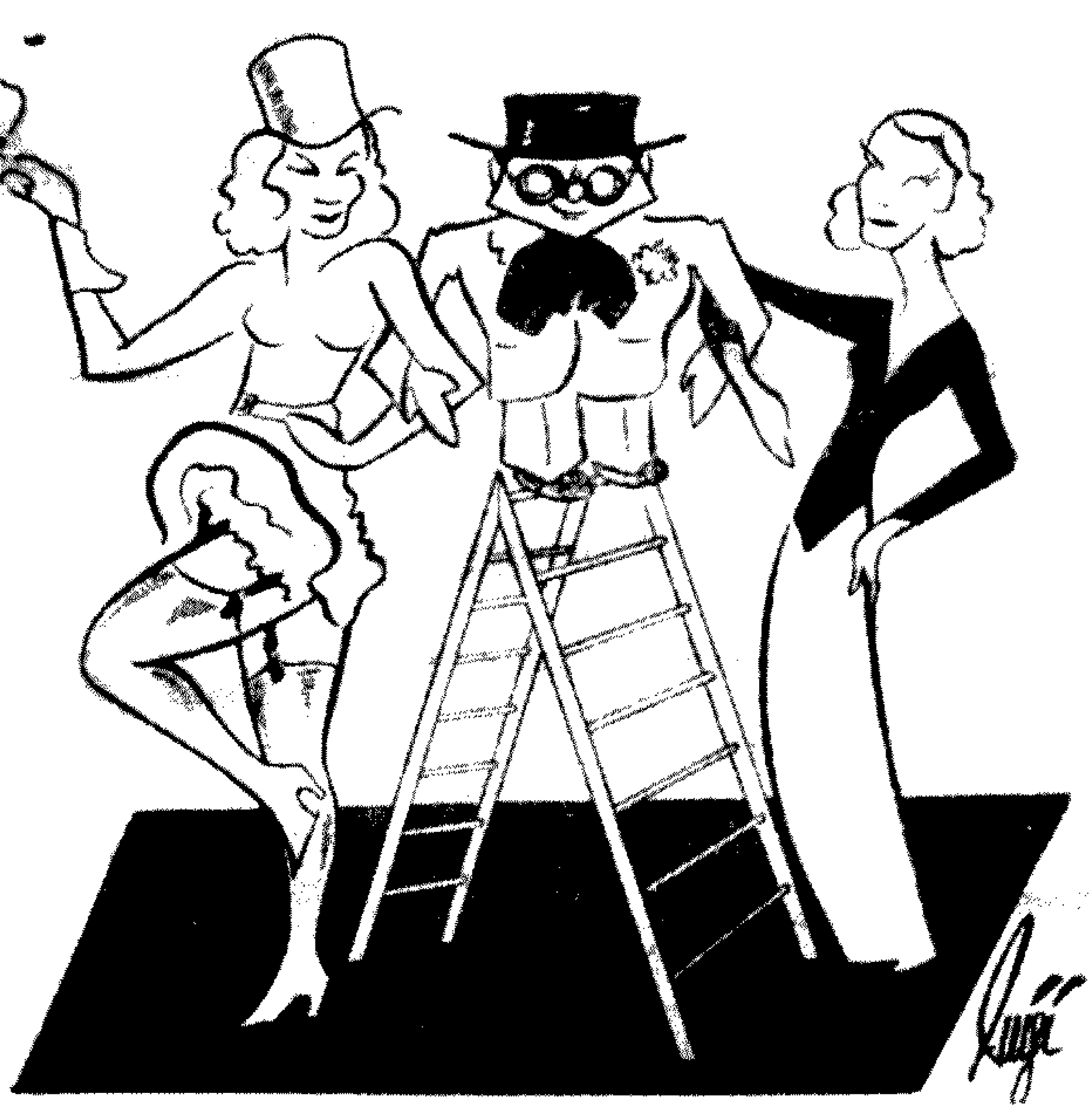

LECŢIE DE GRAMATICĂ

– Spuneţi o propoziţiune –
Zice profesorul amabil –
Care să cuprindă musai
Şi acest cuvânt: *probabil*.

Nicu emoţionat
A răspuns imediat:

– Ieri văzând noroasă vremea
Şi fiind cu haina nouă
Mi-am luat cu mine umbrela
Că *probabil* o să plouă.

– Foarte bine!
Tu Marine?

– Transpirat de alergătură
Deşi încă-n luna mai
Mi-am pus puloverul – *probabil*
Să nu capăt guturai.

– Hm, şi asta merge, zise,
Domn profesor şi clipi, –
Şi acum să spuie una,
Tu, de acolo, Bulă, zi!
Bulă stă şi se pătrunde
Şi apoi voios, răspunde:

– La vecinul nostru, care-i
Pianist, vine de-o lună
O elevă frumuşică
Şi fac muzică-mpreună.
Curios cum sunt din fire
Ieri, discret ca un strigoi
Am privit prin broasca uşei
Şi-am văzut cum amândoi,
El îşi lasă pantalonii
Fata fusta-n sus, spontan
Şi mi-am spus că vor *probabil*
Să se „uşureze”-n pian.

PANDELE

Bunicuța lui Pandele
De pe strada Ghica Tei
A băgat discret de seamă
Cum că nepoțelul ei
Când nu-i observat de nimeni
Nici de Țonc nici de Rodica
Se cam joacă cu puțica.

Și i-a spus: – Pandele dragă
Vai de mine, nu-i frumos
Vezi pe domnul cel de acolo
Ală grasu și burtos?
Tot așa o burtă mare –
I-a spus tainic bunicuța –
O să-ți crească, de vreodată
Ai să te mai joci cu puța!

S-a speriat grozav Pandele
Și ofta cu-nfrigurare
Când gândea că o să-i crească
Tot așa o burtă mare
Dar primind cadou o tobă
Și un cerc și-o muzicuță
De atuncea niciodată
N-a mai pus mâna pe puță.

Într-o zi, fiind la plimbare
Pe șoseaua-nourată
A văzut, șezând p-o bancă
O femei'nsărcinată
Drept la ea s-a dus și-i spuse
C-a roșit și bunicuța:
– Vezi ce ai pățit cucoană
Dacă te-ai jucat cu puța?

1937

BOUL ŞI MĂGARUL

Pe pajiştea scăldată-n bronz de soare
Pe drumul dintre Zlatna şi Cahul
Venea un bou, voinic şi gras şi mare
Şi gâfâia ferice şi sătul.

Dinspre hârtop, pe hăul de lumină,
Umbrind cu trupu-i schilav tot platoul,
Un biet măgar, venind înspre colină
Se întâlneşte nas în nas cu boul.

– Ce e cu tine, mutră pirpirie, –
Întreabă boul. Ce mai este nou?
Şi i-a răspuns măgarul: – ce să fie?
Deocamdată-i rău stimate Bou.

De când mă ştiu lupt cu disperarea
Întruna stors de vlagă fără rost,
Stăpânii mă tot bat de-mi rup spinarea
Şi-n urmă mai descoperă că-s prost.

Şi uite-aşa îmi târâi biata humă,
Şi-mi deapăn visul trudnic şi plăpând
De jalea mea toţi oamenii-îşi fac glumă
Şi rabd şi tac şi-s pururea flămând.

– Sărman măgar, ce soartă imbecilă …
Hai vino-ncoa, căci am porumb şi mei
Şi grâu – îngână boul plin de milă –
Hai vino şi mănâncă tot ce vrei!

Te va servi, pe-ntinsul de verdeaţă, –
Cu fin mirositor crescut pe creastă,
Cu apă de izvor, cu iarbă creaţă,
Chiar Vaca, drăgălaşa mea nevastă.

Într-adevăr în liniştea opacă
Măgarul s-a-ndopat cu frenezie,
Apoi privind cu ochi tâmpiţi la vacă,
Îşi spuse-n gând: – Ce vacă durdulie!

Ce languroşi sunt ochii ei … Cum zburdă
Cu coapsele şi sufletu-mi adapă
Ce fină e, ce nostimă şi dură
Încât parol că-mi lasă gura apă!

Şi-ntocmai ca un frate de Grenada
I-a sărutat copita să-i complacă,
Ea îi zâmbi făcându-şi vânt cu coada
Şi el ca un măgar, s-a dat la vacă.

Când se întoarse Boul pe coline,
Văzu şi el ce coarne mari purta.

MORALA:
Când eşti Bou, ia seama bine
Şi nu chema măgari la masa ta!

1950

AMICUL ION

La vestitul doctor Costea
Vine Ion de la Copou
– Bună ziua, dom'le doctor
Mi-a intrat o ţeapă-n ... ou.

Pacientul se dezbracă
Doctorul îl urcă-n pat
Şi cu mare atenţie
Cercetează-n lung şi-n lat

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate ţeapa
Pensulează
Pune vată
Bandajează
Pune faşe
Şi pansează
Scoală omul
Şi-l aşează.

Pacientu-achită taxa
Şi apoi satisfăcut
Îi dă doctorului mâna
– Bună ziua!
– Vă salut!

★

Peste-un timp, aproape-o lună
Vine amicul Ion din nou
– Uite dom'le doctor, iarăşi
Mi-a intrat o ţeapă-n ... ou.

Pacientul se dezbracă
Doctorul îl urcă-n pat
Şi cu mare atenţie
Cercetează-n lung şi-n lat

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate ţeapa
Pensulează
Pune vată
Bandajează
Pune faşe
Şi pansează
Scoală omul
Şi-l aşează.

Pacientul se îmbracă
Şi achită taxa-n grabă
Când deodată domnul doctor
Foarte curios întreabă:

– Ia să-mi spui, domnule dragă, –
Care vii de la Copou –
Cum se-ntâmplă că întruna
Îţi tot întră-o ţeapă-n ou?

– Mă iertaţi, domnule doctor, –
A răspuns omul, solemn, –
Dar nevastă-mea e şchioapă
Şi-are un picior de lemn!

1939

MOTIV SERIOS

Nu s-au văzut de-aproape o lună,
Ea în concediu-n Făurei
Iar el rămas în capitală
Setos de farmecele ei.

Că-avea Mimi ochii mari şi negri
Şi dinţii albi, mărgăritari,
Gurița dulce, o comoară
Şi sâni frumoşi şi braţe tari.

Cum nu aveau unde să meargă
Să-şi stingă focul ce-i ardea
Şi dornici unul de-altul, ambii
S-au îndreptat în spre şosea.

Aici, într-un tufiş sălbatic
De ori şi ce priviri ferit
În iarbă s-au întins cu sete
Şi s-au iubit şi s-au iubit.

Sfârşind împreunarea dragă,
Sorbită lung, cu mult nesaţ
S-au sărutat încă odată
Şi au pornit voioşi la braţ.

– Tu ştii că de trei ani, într-una
Ne îndrăgim, iubirea mea,
Dar azi ai fost un vis, un farmec,
Săltai în sus nu altceva.

– Cum să nu săr în sus iubite
Răspunse ea cu mult lipici
Dacă un ceas şi jumătate
Am stat cu fundul în urzici.

PATRIARHALĂ

Fâlfâiri de boare roze
Se strecoară în infinit
Când pe drumuri sure trece
Popa Neacşu obosit.

Nalt e popa. De departe
Ca un sfânt poţi să-l asemeni
Când cu dragoste împarte
Pilde bune între oameni.

Urcă popa spre colină
Resfirându-şi barba în vânt
Vesel ca împărţit lumină
Şi iubire pe pământ.

Când să intre în curticică
Preoteasa în trei cuvinte
Îl întâmpină smerită:
– Bine ai venit părinte!

– Să trăieşti! – îi spune dânsul
Luminat de-a Lunei rază
Şi trudit de atâtea slujbe
Popa în jeţul lui se-aşează.

– Ce zici coană preoteasă
Hai părerea să ne dăm:
Vrei să stăm întâi la masă
Şi apoi să ne culcăm?

– Ce pot eu să spun părinte? –
A răspuns în grabă ea –
Facem cum vrei tu preasfinte
Şi pe urmă vom mânca!

SCHIMB DE TELEGRAME

Având să plece grabnic în misiune
Costică-şi strânse actele în geantă
Şi îşi lăsă soţia-n poziţiune
Într-adevăr f.f. interesantă.

Ajuns în citadela ce-şi destramă
Şi-şi conturează-n aur schiţa
Costică a şi primit o telegramă
„Avut băiat! Sunt sănătoasă! Miţa".

D-atât noroc şi-n culmea bucuriei
A tras un chef la şambru cu-o amică
Şi-a doua zi, distrat a scris soţiei:
„Avut fetiţă. Sunt bolnav. Costică"

1935

LA FEL

Sus, pe Văcărești, pe dreapta
Lângă cârciuma lui State
Avea Șmil o prăvălie
Și vindea păsări tăiate.

Găinușe și rățuște
Câte-un puișor de-un kil
De voiai o gâscă grasă
N-o găseai decât la Șmil.

Cum stătea el într-o seară
Printre rațe și gânsaci
Intră Avram în prăvălie
Și-l întreabă: – Ce mai faci?

– Ce să fac? E criză mare
Și vânzare nu-i de loc
Chiar de-mi vine unul, după
Vreo găină, un boboc,

O ia-n mână, o întoarce
O aproprie de nas
O sucește, o miroase
Și mi-o pipăie un ceas.

Pleacă apoi, că-i pare scumpă
Și eu stau ca un tembel.
– Dragă, tocmai ca la tine
Și la mine e la fel …

– Cum, la fel e şi la tine –
Zice Şmil cu răutate –
Ai şi tu o prăvălie
Unde vinzi păsări tăiate?

– Nu, eu n-am păsări tăiate –
Spuse Avram îngândurat –
Însă, vezi, eu am în casă
Trei fete de măritat.

LA FUND

Marea spumegă în valuri
Dăruind privirii noastre
Stropi de-argint ce vin spre maluri
Când roz-albe când albastre.

Plin de farmec e peisajul
Când cuprinzi cu ochii zarea
Parcă-ntinsul cer albastru
S-a îmbrăţişat cu marea.

Cum se leagănă-într-o barcă
Prin talazuri ce se sparg
Samy şi cu nevestica
De vre-un ceas se plimbă-n larg.
Dar deodată-un val năprasnic
Smulge barca, o hurducă
O smuceşte-ncoace-ncolo
Şi o saltă ca p-o nucă
Vâslele sau rupt iar Samy
A-nghețat parcă-i un sloi
Dacă se răstoarnă barca
Se îneacă amândoi

– Vai de mine! – urlă dânsul
cu figura-ngălbenită –
Dac-ajung la fund, Raşela
Peştii or să mă înghită!

– N-avea grijă, dragă Samy
Pentru ce să ţi-o ascund
Cu ce ai tu, niciodată
Nu poți să ajungi la fund!

1935

APRECIERE

George-i negustor de firmă
Şi-are o prăvălie „chic”
Cumpără şi vinde mărfuri
Blănuri, stofe, mozaic,
Porţelanuri şi covoare
Chihlimbar şi abanos
Şi-orice marfă-o preţuieşte
După ochi, după miros.

Cum e logodit cu Lily,
O fetiţă lână-n lână,
Iar nunta-i hotărâtă
Musai peste-o săptămână,
George-a devenit vulcanic
Şi e plin de nerăbdare
Fiindcă Lily e-o păpuşă
Blondă şi fermecătoare.

Că gândindu-se la glasu-i
Ca un zvon divin de harpă
Îşi şopteşte-ncins de doruri:
– Fată marfă, bună marfă!
Sâni frumoşi şi braţe dure
Pulpe dulci, piciorul mic,
Cum să nu te-apuce dracii
Lângă ea, când stai un pic?

D-aia poate astăzi, George
Când a prins-o-n odăiţă
A pupat-o plin de pofte
Şi pe ochi şi pe guriţă
Şi strângând-i trupu-n braţe
Plin de voluptăţi nebune
A alunecat cu mâna …
Unde nu se poate spune.

– Vai Georgică, – spuse Lily –
Ştiu ce lungă orice clipă-i
Stăpâneşte-te, mă turburi,
Prea mă strângi şi prea mă pipăi.
Fii cuminte! Ai răbdare
Mai ales şi nu uita
Că peste o săptămână
Toată, toată e a ta!

George îşi miroase palma
Şi apoi discret îngână:
– Asta-i marfă care poate
Să mai stea o săptămână?

IAR VIRGINA

Tot high-life-ul Capitalei
Şi grand-mind-ul din palate
Toţi ştiam că doctor Bimbo
Are-o specialitate:

Vreo duduie din elită
De-a greşit în fapt de seară
Doctor Bimbo o „tratează"
Şi o face iar fecioară.

Multe fete de familie
Ce-şi pierdură-n joacă floarea
Au venit la el şi gata
El le-a refăcut „onoarea".

Şi-a venit la el şi Tanţa
Blondă, dulce şi suavă:
– Ce mă fac? De află mama
E dezastru! Iau otravă!

– N-o să afle nimeni, nimeni,
Vii aicea – pe la trei
Eu te „fac" la loc, cu grijă,
Şi dai zece mii de lei.

Şi-a plătit frumoasa Tanţa
A plătit cu'nfiorare
Ce nu face-o fată bună
Să mai fie „fată mare"?

După trei luni, iarăşi Tanţa
Tot aşa, plină de graţii:
– Doctore, sunt disperată,
Ticăloşi mai sunt bărbaţii!

Dar acuma chestiunea
Este foarte serioasă:
Mă cunun c-un om de lume
Şi vreau iar să fiu mireasă!

– Da, dar locu-i mai sensibil, –
Zice doctorul, – să ştii
Ca să fii din nou virgină
Costă douăzeci de mii!

Ş-a plătit de două ori, câte
Zece mii de leuşcani
Fiindcă viaţa-i tare dulce
Când ai douăzeci de ani.

După patru luni sau şase
Tanţa cea fermecătoare
Iar greşeşte, iarăşi plânge
Şi la doctor iar apare.

– Cred că-i cea din urmă oară –
Zice foarte fermă Tanţa –
Fiindcă-ndată după nuntă
Plec cu soţul meu în Franţa.

– Foarte greu, – răspunde Bimbo –
Drept, – privind în ochii ei
Foarte dificil, şi costă
Patruzeci de mii de lei.

– Patruzeci? Dar ce-mi faci oare?
– O! îţi fac un lucru rar
Fiindc-acuma, duduiţă
Îţi fixez un fermoar.

1936

NU E DE LA NOI

Într-un sat pe-o cărăruie
Lângă cârciuma lui State
Trei femei stăteau de vorbă, –
Trei lelițe, trei surate,
Și uitându-se-n țărână
Cu pătrundere destulă,
Măsurau un boț de carne,
Care semăna cu-o sulă.

– Fă Marie, – zice Safta –
Să tot fie a lui Tanasă?
– Nu e lele, o ştiu eu bine
Are cerc şi-i noduroasă.
– Poate a lui Drăgan?
– Da de unde, zice Tinca cu-nfocare –
Căci a lui Drăgan e groasă
Ş-are o dungă pe spinare !
– Poate este a lui Hîncu?
– Nu se poate! – sare Lina –
A lui Hîncu-i năzdrăvană
Şi vânjoasă ca prăjina
Şi-apoi Hîncu, de vreo lună
E la Vidra, la moşie…
– Dar, a cui să fie oare?
Doamne, Doamne – a cui să fie?

Cum stăteau nedumerite
Cercetând cu anevoie
A trecut plocon pe-acolo,
Primăreasa, lelea Zoe.

– Ce faceți p-aicea?
– Uite, stăm cu mintea răvășită
Și nu știm a cui să fie
Sula asta oropsită?
– Nu e nici a lui Vasile!
– Nici a lui Marin Cucui!
– Nici a lui Grigore Zgaibă!
– Nici a lui Mihalcea nu-i!

Primăreasa o privește
Și răspunde răspicat:
– Sula asta, fă lelițe,
Nu e de la noi din sat!

1935

DISPUTA RELIGIOASĂ

Deşi port o mare stimă
Şi-am respectat mereu
Şi pe popă şi pe pastor
Şi pe rabinul evreu.

Totuşi eu am o remarcă
Deşi nu-i un paradox,
Însă cel mai vesel Popă
Este Popa ortodox.

Fie praznic, nunţi, botezuri,
Sau la orice slujbă sfântă,
Chiar şi la înmormântare
Popa cântă, popa cântă.

Dar cel mai deştept dintr-înşii
Mai dibaci, mai diabolic
Este fără îndoială
Bruder, pastorul catolic.

Auziţi iubiţi prieteni
Ce abil, ce diplomat,
Pe toţi tineri-i însoară,
El rămâne ne-nsurat.

Cel mai crud însă-i Rabinul,
Asta merge-n contra Firei,
Vrea morţiş ca să distrugă
Fericirea omenirei.

Auziţi, ce barbarie,
Zău, că merită bătaie,
Unde trebuie s-adauge,
Rabinul de-acolo taie!

1940

CALMARE

A venit la doctor Şmilik
Doamna Sprinţa Rosenstock:
– Doctore, de două zile,
Nu mă simt bine de loc.
Simt în corp o-nfrigurare
Ce mă trece tam-nisam
De la cap până la picioare
Ia vezi, doctore, ce am?

Doctorul îşi ia o lupă
Şi se uită în ochii drept
O palmează pe spinare
Apoi delicat la piept,
O ascultă cum respiră
O mai ciocăneşte-un pic
Şi satisfăcut îi spune:
– Doamna mea, nu ai nimic!

Tensiunea e normală.
Pulsu-i iarăşi regulat…
– Da, dar nu dorm toată noaptea
Şi mă zvârcolesc în pat!
– Eh, la vârsta dumitale
Şi zglobie, şi frumoasă,
Se strecoară câteodată
O afecţiune curioasă.

De aceea, scumpă doamnă
Nu e caz de-ngrijorare
Dumitale-ţi trebuie
Un remediu de calmare!

– Asta este! De cal mare! –
Sare doamna radioasă,
Un remediu de cal mare
Că de cal mic, am şi-acasă!

LEIBU ZICE

La un doctor vine Natan
Cu o mină foarte rea:
– Doctore, chestiunea aceea
Nu mai merge, cum aşi vrea!
Am luat şi cantaridă
Şi pilule de muştar,
Icre negre, Viagra
Însă totul e-n zadar!

– Câți ani ai?
– Şaptezeci ş'unu!
– Apăi gata! Ce mai vrei?
Gata! Ai iubit atâtea
Zeci şi sute de femei,
Cuconițe apetisante,
Văduve încântătoare,
Dame de chantan, studente,
Picolițe, servitoare,
Şi în chambre şi pe iarbă
Şi la Cluj şi la Sovata
Şi-n cabine la Mamaia,
Ce mai vrei? de-acum, gata!

– Da, dar eu am un prieten
Leibu, Leibu din Lipscani
Care-a împlinit acum
Şaptezeci şi opt de ani
Şi el zice că mai … face
(şi adăugă zâmbind)
Chiar de două ori la rând.
– Zice? – întreabă domnul doctor –
Şi un gând îl străbătu:
Dacă zici că Leibu zice,
N-ai decât să zici şi tu!

FAKIRUL

Un fakir – un fel de Bosco
Hipnotizator de rasă
Voiaja-n expres c-o doamnă
Tare dulce şi frumoasă.

Profitând că-n ora-aceia
Nimeni n-o să-i deranjeze
Încearcă pe doamna dulce
S-o hipnotizeze.

O fixează adânc în ochii
Gata gândul să i-l sfarme
Că frumoasa-nchide ochii
Fără voie şi … adoarme

„– Eşti sub magica-mi putere, –
Zise el cu glas drăcesc, –
Şi-ai să execuţi cu vrere
Tot ce am să-ţi poruncesc!“

„– Da!“ răspunse adormita
Iar el, cu gesturi iuţi
A-ntrebat: „– Ce fac acuma?“
„– Ah, pe gură mă săruţi!“

„– Şi acum, ce fac scumpo?“ –
A-ntrebat-o el sedus –
„– Ah, răspunse ea’n deliru-i
Imi ridici rochiţa-n sus.“

„–Şi acum, ce fac păpuşo?“ –
Iar frumoasa-n letargie –
A şoptit. „– Acum te umpli
Straşnic de blenoragie!“

DE-AŞ AVEA EU CE ARE EL

De când m-a născut pe lume
Eu am un păcat şi-anume
Vai ce lucru curios
Sunt foarte invidios.
Jinduesc la ori şi care
Orice lucru care-l are
Şi-mi şoptesc încetinel
„De-aş avea eu, ce are el."

Într-o zi de vâlvătaie
Eu m-am dus să fac o baie
Şi sub duşuri iată, poc,
Eu zăresc pe Rozenştoc,
El se zbenguia cu apa
Şi eu stam prostit ca ţoapa
Şi-mi spuneam în gând rebel
„De-aş avea eu, ce are el."

Într-o mică grădiniţă
Am văzut o cuconiţă
Ce şedea în mod gingaş
Şi-alăpta un copilaş
Admirându-i sânul tare
Plin de lapte cu ardoare
Eu mi-am spus în gând aşa:
– De-aş avea eu, ce are ea!

Ieri când traversam Lipscanu
L-am văzut pe Burileanu
Vicele guvernator
Peste banii tuturor
Şi cum se urca cu fală
Sus la banca Naţională
Mi-am şoptit blând ca un miel
„De-aş avea eu ce are el."

Pe strada Rumeoară
Urmăream o domnişoară
Cu profil imaculat
Şi cu părul blond bronzat
Picioruşele ei faine
Ascundeau comori şi taine
Că mi-am zis în gând aşa:
„De-aş avea eu ce are ea."

Sâmbătă fiind sărbătoare
Eu m-am dus la alergare
Cu nevastă-mea Mimy
Să-l vedem pe „Zori de zi"
Şi cum ne-arăta grăjdarul
Ce solid e armăsarul
Ea mi-a spus încetinel:
„De-ai avea tu ce are el..."

1932

DEOSEBIRE

Moritz, un elev cuminte
La liceul din Buzău,
Într-o zi pe negândite
L-a-ntrebat pe tatăl său:
„– Papalicule, ia spune-mi
Dar să nu fii supărat
Ce deosebire-i între
O femeie şi-un bărbat.“

„– Vai de mie şi de mine
Moritz, nu mă enerva
Cum se poate tocmai tu,
Să mă-ntrebi aşa ceva.
Un băiat ca tine-nvaţă
Şi nu-ntreabă aşa, hai-hui,
Chestiuni neruşinate
Cari nu-s de vârsta lui.“

Moritz însă nu se lasă
Şi aşa cum şi-a propus
Plin de nevinovăţie
La mămica lui s-a dus.
„– Mămiţico, nu te superi
Dar aş vrea să am idee
Ce deosebire-i între
Un bărbat şi o femeie?“

„– Asta e obrăznicie
Vai de mine şi de mine
Stau şi mă întreb într-una
Cum de nu-ţi este ruşine?
Tu model în toată clasa
Şi în tot liceul chiar
Să vorbeşti aşa cu mama?
Piei din ochii mei! Măgar!“

Moritz – dezolat de-atâtea
Observaţiuni amare
Profesorului îi pune
Tot aceeaşi întrebare.
Dascălul, atunci, pe Moritz
Îl întreabă rugător:
„– Ia să-mi spui, te rog, ce număr
Poartă mama la picior?“

„– Mama? 37 poartă“
„– Dar tăticul?“
„– Tata? 41. Cert!“
„– Deci mămica 37,
Tata 41 are,
Precum vezi, deosebirea
Este numai-între picioare.“

1932

CĂPRIŢA SFÂNTULUI PETRU

Sfântul Petre, Mare Praznic

Peste-a Raiului Fântână,
Plictisit de-atâtea veacuri
Să tot stea cu cheia-n mână,
Într-o zi s-a dus la Domnul
Prea supus şi prea smerit
Şi înghenunchind în faţa-I
Petre astfel I-a grăit:

„– Doamne, din străfund de vremuri
Te slujesc fără prihană,
Am şi eu o rugăminte
Fie-ţi milă şi pomană,
Dă-mi concediu de odihnă
Doamne, pururi lăudat,
Doar o lună Nalt Prea Sfinte,
Căci sunt om şi sunt bărbat!“

„– Bine, Petre! Se aprobă!
Ce nu fac eu pentru tine
Treci la cadre, ia-ţi cartelă
Şi te du! Te du cu bine!...“

Ajungând în Capitală
Fercheş, tânăr şi cu bani
Că puteai să-i dai ca vârstă
Douăzeci şi opt de ani,
S-a-ncurcat cu-o femeiuşcă
Nostimă şi dolofană

O invită el la „Inter“
Bea „Segarca” şi „Crăcană”.
Toata luna a ţinut-o
Numai-n chefuri şi antren,
Vizitând seară de seară

„Pescăruș" și „Mon jardin",
Că-mbătat de-atâta farmec
Și de patimi juvenile
Și-a întârziat concediul
Cu vreo trei sau patru zile.

„– Bine Petre, nu știi oare
Că după regulament
Orice-ntrârziere-nseamnă
Cum că n-ai fost vigilent?"

„– Ba am fost Înalt Prea Sfinte, –
Zise Petre fericit, –
Însă-n timpii morți, Părinte
Uite, m-am îmbolnăvit.

Două nopți și patru zile
Am zăcut în odăiță
Și mă tot hrăneam cu lapte
Doar cu lapte de căpriță
Dacă n-ar fi fost căprița
Să mă vindece de toate,
Zău, muream, muream de tuse,
Doamne Sfinte și-ndurate!"

★

A trecut o vreme lungă
Petre Sfântul, cum vă spui
Se topea de dor săracul
După dulcineia lui
O vedea frumoasă durdă
Gură roșie, ochi adânci
Trup de nimfă care zburdă
S-o tot sorbi, s-o tot mănânci…

Drept la Dumnezeu se duse
Și îi zise rugător:
„– Doamne, nu mai pot de tuse,
Dă-mi concediu, c-am să mor!

Şi dacă mă sting, cu mine
Piere ultima mlădiță…
Să mă vindec, leacul este
Numai lapte de căpriță!“

„– Bine-ți dau o lună, – zise
Domnul zărilor senine –
Dar când vii, aduci şi capra
Ca să fie aici cu tine!“

„– O aduc Înalt Prea Sfinte
O aduc numaidecât
Cum o ştii, în patru labe
Şi c-o funie de gât.“

Şi mâhnit, gata să-i spargă
Inimioara-i pătimaşă
Se-ntreba: „– Ş-acum Petrache
Spune, pe-unde scoți cămaşa?“

★

A pornit cu ascensorul
Din eter, azur şi nea,
Într-o clipă nea Petrică
Sprinten, fercheş, fu la ea.
Nopți şi zile delirante
De iubire nesfârşită
Petrecut-a Sfântul Petre
Cu căpriţa lui iubită.

★

Când să se termine luna
Petre îşi aduse aminte
De făgăduiala dată
Prea Eternului Părinte.

Şi îi spuse: „– Fată dragă
Eu socot că-i foarte bine
Ca să nu-mi pierd slujba-n ceruri
Trebuie să mergi cu mine.

Dumnezeu nici nu prea vede
Te strecori încet şi-atât
Goală şi în patru labe
Şi cu funia de gât.“

Ce să facă biata fată?
A primit cu mult curaj
Şi de ce să nu profite
De-un asemenea voiaj?

Dezbrăcată, e-o minune
Trup de nimfă, ca-n poveşti
Nea Petrică, nea Petrică,
Ce pramatie îmi eşti …!
S-a urcat în cer cu dânsa
Şi o îndemna mereu:
„– Hai căpriţă, hai cu nenea
Să te vadă Dumnezeu!“

★

Cum ajunseră-n zenituri
Şi-au deschis spre Tron portiţa
Dumnezeu luă ochianul
Şi-ndelung privi căpriţa.
A privit-o înc-odată,
Dinapoi şi dinainte
Şi a izbucnit năvalnic:
„– Ia ascultă Petre Sfinte!

Eu când zămislit-am capra
Printre vite consacrate
Avea-n faţă ţăcălia
Şi-avea ţâţele în spate,
Dar cu capra ta Petrache
O brodişi ca Eremia,
C-are ţâţele în faţă
Şi-are-n spate ţăcălia!“

1941

OM CINSTIT

În expres, un tânăr, Ianis
Mai acum o săptămână –
Voiaja cu-o cuconiță
Mai frumoasă ca o zână.

Grecul admirându-i, chipul
Feciorelnic şi cosița
N-a răbdat ca să nu-i spuie:
– Ce frumoasă eşti coniță!

Lei o mie-aş da acum
Dacă m-ai lăsa agale
Să pui mâna doar o clipă
Pe pulpița dumitale.

Zâna, roşie ca focul
Şi cu buzele-nsângerate
A răspuns: „– Nu ți-e ruşine?
Vai de mine, nu se poate"

„– Nu e nimeni cuconiță
să te vadă, să te ştie
cum ai ridicat rochița
Şi-am pus mâna, iei o mie!"

Zâna, strânsă-n faldul rochii
Se mlădie ştrengăreşte
Şi îi face semn cu ochii
Că primeşte, că primeşte.

Grecul e robit de farmec
Iar zâna foarte fin
A săltat în sus rochița
Puțintel, câte puțin …

Pulpe roze, vede Ianis
Cum în lume, multe nu-s
Durde, dulci şi dolofane:
Ah, puţin mai sus, mai sus!

Se ruga mieros şi lacom
Şi-o sorbea cu ochii duşi:
Încă pucintel, conicea
Pucintel mai şuş, mai şuş!

„– Gata! – îi vorbeşte zâna
Rochia-i peste sânii mei
Hai degrabă, pune mâna
Pune mâna unde vrei!“

„– Nu, nu, nu! – răspunse Ianis –
Că-a rămas perplexă zâna –
Grecul, om cinstit rămâne
N-are bani, nu pune mâna!“

1942

REMEDIU

În Bar-Wagon, în partea stângă
Venind dinspre Oradea-Mare
Şedea un domn în vârstă, lângă
O duduiţă-ncântătoare.

În faţa lor, pe o banchetă
Pudrat şi cu obraji livizi,
Şedea citind într-o gazetă
Un donjuan cu ochi perfizi.

Duduia, plină de ispită
Şi ochi ca două peruzele,
Gemea-n răstimpuri, chinuită
De o durere la măsele.

Iar tânărul sorbind-o toată
Smerit, ca-n faţa unui sfânt
Murea de dor, numai să poată
Să-i adreseze un cuvânt.

„– Mă scuzi! – i-a spus cu ezitare –
Am un remediu minunat,
Dacă îţi dau o sărutare
Durerea-ţi trece imediat."

Dar moşul a-ntrebat agale
Pe domnul cu obraji livizi:
„– Mă ierţi, dar leacul dumitale
E bun şi la hemoroizi?"

CHITANŢA

Tanța, domnișoara Tanța
E-o duduie, foarte șic,
Zveltă, cu ochi mari și negri
Cap superb, năsucul mic,
Picioruşe dulci și faine
Și, când trece ea prin Tei
Toți bărbații o admiră:
– Mă, halal de mama ei!

Ce profesie – are Tanța?
Uite, n-aș putea să spun;
Nici nu mă interesează
Chiar, dacă o presupun
Dar cum Tanța-i delicioasă
Și-are maniere fine
Nici nu vreau să știu ce face
Nici cu ce și nici cu cine.

Ca vecini de bloc, se-ntâmplă
Ca să-i cer un ac sau ață
Sau îmi cere ea o carte
Până mâine dimineață
O vecinătate dragă
Ne-a prins zilele-n cătușe
Că adese intru la Tanța
Fără să mai bat la uşe.

Tot aşa-ntr-o seară, intru
Era iarnă grea și ger
Și-o găsesc în pielea goală
Stând lângă calorifer.

Năucit de frumusețea-i
Dau să mă retrag un pic,
Iar Tanța-mi spune: „– Intră,
Intră dragă, nu-i nimic!“

Am intrat şi beat de farmec
O-ntreba-i plin de mister:
„– Pentru ce stai goală scumpo
Tot lângă calorifer?“
„– Fiindc-a fost proprietarul, –
Mi-a răspuns şăgalnic Tanța, –
Şi-uite-acum usuc chitanța!“

LA ŞCOALĂ

Zvon şi ciripiri de glasuri
Joc de mingi şi de săgeți.
Toate astea se întâmplă
La o şcoală de băieți.

Într-o pauză profesoara
Pune câte o întrebare:
„– Ce-ai vrea tu să ai Naftule
Când ai să te faci mai mare?“

„– Eu aş vrea o bicicletă. “
„– Dar tu Şmil? “
„– Un avion! “
„- Dar ăl mic de-acolo
Ia răspunde, Natansohn? “

„– Eu …? Răspunde ăla micu –
Cu privirile hai-hui –
Mă iertați acuma, însă
Mi-e ruşine să vă spui…“

„– Ce-nseamnează „Mi-e ruşine”?
Spune-mi dragă că te pup. “
„– Eu, când o să fiu mai mare
Vreau să-mi crească păr pe trup! “

„– Păr pe trup? Cum vine asta?
Mie spune-mi momentan!
Vrei ca să trăieşti în peşteri
Sau în junglă ca Tarzan? “
„– Nu vreau să trăiesc în peşteri
Sau în codru în Guyana
Ci aşa precum trăieşte
Verişoara mea Şoşana. “

„– Da! Frumosă şi isteață
Ce mai? Straşnică muiere
Are-un smoc de păr pe față
Şi câştigă o avere! “

LA BODEGĂ...

Nae a intrat de grabă
În bodega „La trei poame”
Şi pe chelner îl întreabă:
„– Ce-ai pe listă? Că mi-e foame.“

Chelnerul c-o reverenţă
Spre client privirea-şi plimbă
Şi răspunde cu prudenţă:
„– Am o limbă! Dar ce limbă!...“

„– Limbă nu mănânc! Răspunse
Nae acru la figură,
Nu pot să mănânc un lucru
Ce-i la animale-n gură!“

„– Bine, a răspunsul garsonul, –
Vesel c-o idee nouă:
– Nu mâncaţi ce au în gură?
Să vă fac vreo două ouă?“

1930

NE-OM CĂUTA

De la Năsăud din vale
Şi ţinându-se de mână
Au venit Ion cu Leana
Căpăţână.

El cu coşul plin cu ouă
Iar Leana lui cea dragă
Avea lână de ţigaie
În desagă.

Cum ajunseră-n piaţă
El s-a dus la poarta nouă
Unde stau ăia cu păsări
Şi cu ouă.

Iar Leana lui frumoasă
S-a oprit lângă fântână
Unde stau femei cu scoarţe
Şi cu lână.

„– Stai Ioane, stai o ţâră, –
Zice draga lui mireasă, –
Cum ne întâlnim să merem
Către casă?“

„– No, că ghine, spuse dânsul, –
Când va bate ceasul două,
Eu te-oi căuta la lână
Tu la oauă!“

1939

CEL CU DOUĂ...

Se zvonise-n orăşelul
De pe deal, Chilia Nouă
Cum că Ghiţă Stratulat
Zice-se că are două.
Nimeni nu ştia ce-s alea
Dacă-s albe sau gălbui
Doar atât, că el le are
Şi-amândouă-s ale lui.

Poate are două case?
Două vaci, două oiţe?
Două găinuşi moţate?
Poate două porumbiţe?
Nu, niciuna dintr-acestea
Dar fiind sigur că le ştiţi
Vă comunic că sunt alea
Chiar la care vă gândiţi.

Însă fetele-ntre ale
Ruşinoase cum sunt toate
Îşi spuneau cu preciziune:
– Nu se poate! Nu se poate!
Zău, suntem nişte văcuţe!
Cum ne intră-n creer nouă
Toată lumea s-aibă una
Numai Ghiţă s-aibă două?

Numai Ziţa, prinsă
De-al amorului jeratic
Şi la gândul c-are două
Şi e şi băiat simpatic,
S-a îndrăgostit de dânsul
De la prima scăpărare
Şi mai mult să se convingă
Dacă-ntr-adevăr le are.

Îl pândea la ştrand să-l vadă
Dezbrăcându-se pe chei –
Ce nu face-o fată cultă

Pentru viitorul ei? –
Zi aşa şi mâine iarăşi
A jucat în aşa fel
Până când la urma urmei
Ea s-a măritat cu el.

Însă vai, în noaptea nunţii
După ce-a trecut furtuna,
Ziţa-a observat că Ghiţă
A lucrat numai cu una.
Foarte indignată fata,
De metodele aceste,
L-a-ntrebat: „– Ascultă Ghiţă
Dar cealaltă unde este?“

„– Unde vrei să fie, scumpo?
E la popa, dragă fată!
Nimeni astăzi nu lucrează
Cu-amândouă deodată
Doar când una oboseşte
Şi tu eşti încă în vervă,
Este bine totdeauna
Să ai piesa de rezervă.“

„– Poate-aşa e ritualul? –
S-a gândit şi Ziţa noastră –
Şi-n familia lui Ghiţă
Cele sfinte-s cu şurub?
Şi plângea sărmana Ziţa
Vărsând lacrimi mari cât roua
Fiindcă Ghiţă niciodată
N-a întrebuinţat pe-a doua!

A trecut o lună două
Şi-ntr-o seară fără lună
În alcovu-ndrăgostirei
Giugiulindu-se-mpreună
Ea i-a spus: „– Ascultă Ghiţă
Ce-i în mână nu-i minciună,
Aia de la popa, dragă
E cu mult, cu mult mai bună!

ALTERNATIVA

În deşertul din Sahara
De nisip şi soare plin
Umblă – abia târându-şi paşii
Ars de sete un beduin.

Umblă, umblă fără preget
Cum Alah poruncă-i dete,
Arşiţa-l doboară-l arde
Dar mai mult e ars de sete.

Cade în genunchi, se roagă:
– Doamne, setea să mi-o sting,
Dă-mi un bulgăre de gheaţă
Ca să-l ling Doamne, să-l ling.

Sau de nu-mi poţi da un bulgăr
Doamne, a toate îndurător,
Un pistol să-mi dai Părinte,
Ca să trag să mă omor!

Nici nu-şi terminase ruga
Şi-i apare din senin,
O fecioară ca din basme
Albă, albă ca un crin.

Trup superb, contur de spumă
Blondă şi cu pieptul gol
Cu un sloi de gheată-n mână
Şi-n cealaltă c-un pistol.

Stă Mahmud şi o contemplă
Mistuit de dor nespus
Ş-apoi în genunchi se roagă
Lui Alah din ceruri, sus.

– Ce să fac? Alah, ajută
Unui beduin pribeag
Şi învaţă-mă Prea sfinte:
Să ling Doamne sau să trag?

POVESTEŞTE DOCTORUL

Nu ştiu dacă îl cunoaşteţi:
Delicat şi subţiratic
Doctorul Braşcu de la „Şuţu”
Ne era la toţi simpatic.

Avea hazul lui, probabil
Moştenit de la străbuni –
Şi în plus era şi doctor
La spitalul de nebuni.

„– Într-o zi vine la mine –
Povesteşte el stilat –
La spital, în deal, la Şuţu,
Un domn bine îmbrăcat.

După înfăţişare, pare
Funcţionar superior,
Poate inginer hotarnic
Sau, un mare negustor.

Şi îmi spuse: – Domnu Doctor
Uite aşa precum mă vezi,
Sunt în stare disperată
Ş-am venit să mă salvezi.

Ştiu că eşti psihiatru
Om de ştiinţă cu renume
Şi de arta dumitale
S-a dus vestea în larga lume.

Fiul meu cel mare, Lică
Care stă cu mine în Basna
Om cu mintea în toată firea
De o vreme o ia razna:

Sare sus peste cotețe
Se ascunde în grădină
Umblă numai între păsări
Şi se crede că-i găină.

Ba mai mult! Parcă un blestem
Din infern mă urmăreşte,
Că în loc să ne vorbească
El mai mult cotcodăceşte.

Dau oricât, numai să scape
Martor mi-este Dumnezeu
De nenorocirea asta
Ce-a căzut pe capul meu.“

„– Şi de mult are aceste
Manifestaţiuni ciudate?“
„– Cred, dacă mi-aduc aminte
De un an şi jumătate.“

„– De un an şi jumătate?
Asta-i nemaipomenit!
Şi de ce cu el aicea
Până-acum n-ai venit?“

„– Păi, să vezi, domnule doctor,
M-am obişnuit cu viaţa
Şi-mi plac ouăle care
Mi le pune dimineaţa.“

TOCMAI PE DOS

Sami Quater, bogătaşul,
De pe strada Albatros
A venit să se consulte
Cu bancherul David Gross:

– Dragă David, vin la tine
Să mă sfătuieşti nițel
Vreau şi eu să joc la Bursă
Dar nu mă pricep de fel.

– Dacă vrei să faci parale –
Zice Gross, – s-asculți de mine:
Lira se menține fermă
Cumpără lire sterline.

Sami se-ntâlneşte-n Bursă
Cu remizierii mari
Şi în loc să ieie lire
Sami cumpără dolari.

Peste trei ore dolarul
Scade-n mod vertiginos
Sami, plin de disperare
Vine iar la David Gross:

„– Vai de mine Davidică
Sunt definitiv pierdut."
„– Apăi deh! Eu ți-a spus una
Şi tu alta ai făcut.

Du-te repede la Bursă
Nu sta moale ca o curcă
Şi să nu te prinzi-n cursă,
Ia „Petrol-Blok" că se urcă."

Sami, nu ştiu cum se face –
Parcă l-a lovit năpasta –
Ia „Motor-Petrol" şi gata
Pierde şi de data asta.

„– Vai de mine, vai de mine
Sunt un bou, un păcătos."
„– Ce să-ţi fac măi Sami, dacă
Tu le faci tocmai pe dos?"

„– Înc-odată, Davidică
Dă-mi un sfat, să am temei,
Am să fac, tot ce mi-oi spune
Am să fac aşa cum vrei."

„– Vrei un sfat? Ţi-l dau, măi Sami,
Dar urgent că vremea-i scurtă
Dacă vrei să-ţi meargă bine
Vino să mă pupi pe burtă!

Dacă-ţi spun: „Pupă-mă-n burtă"
Nici un gând n-am să-ţi ascund
Cum le faci pe dos pe toate
Ştiu c-ai să mă pupi în fund."

ACESTA ZIC ŞI EU NOROC!

Într-atât ne îmbată viaţa
Cu iluzii şi strădanii
Că nici nu băgăm de seamă
Cât de repede trec anii.

Cred că nu importă urbea,
Dacă-i Râmnic sau Focşani,
Totul e că eu pe-atunci
Aveam optsprezece ani.

Şi-n oraşul plin de crâşme
Şi cu centrul plin de praf
Nu era nici un teatru
Şi nici cinematograf.

Numai prăvălii cu stămburi
Haine, plapumi şi ulcele
Pompieri, oborul, gara
Şi vre-o două cafenele.

Singurul local mai vesel –
Al oraşului stindard –
Era varieteul Filip
Un şantan pe bulevard.

Fiindcă aducea patronul
Numere de-atracţie noi,
Baletiste apetisante
Cum şi cântăreţi de soi.

Cum sosea vreo vampă „bine”
Năvălea protipendada
Conu Bubi, conu Nicu
Şi luau cu-asalt naiada.

Şi după programul artistic
Chefuiau cu curtezana
La conac sau la moşia
Monteoru sau Grăjdana.

Pe când noi, făuritorii
De poeme şi himere,
O priveam cu jind, sorbind-o
C-o cafea sau cu o bere.

★

Într-o seară, tot la Filip
Debutase-o actoriţă
Cu trup zvelt şi ochi şăgalnici
Şi c-o fragă pe guriţă.

Fermeca în potop de-aplauze
Pe bărbaţii toţi, în grupe
Şi ne ameţea c-un cântec:
„Vin la Tanţi să te pupe!"

Avea părul spic de aur
Braţe albe subţirele
Picioruşe crisanteme
Care te chemau spre ele.

Noi, ştrengari voioşi şi tineri –
Nici o taină nu ne scapă –
O doream şi tuturora
Ne lăsase gura apă.

Şi se cam zvonise-o şoaptă,
Pe la Kraus la cafenea,
Că de-i dai o sută în mână
Poţi ca să petreci cu ea.

Însă cine dintr-ai noştri
Din pleiada cunoscută
Îşi putea permite luxul
Ca să-i dea divei o sută?

★

Şi-atunci Aurel propuse
O idee salvatoare:
Să putem strânge o sută
Punem 5 lei fiecare

Şi jucăm la loterie
Înnodăm frumos batista
Şi cine câştigă suta
Ăla merge cu artista.

Zis-făcut. Nici astăzi nu ştiu
Nici când a trecut minuta
Nici cum m-a bătut norocul
Ca să-mi iasă mie suta.

Ştiu atât, că înălţat-am
Mulţumiri lui Dumnezeu
Pentru marea fericire
Ce-a căzut pe capul meu.

C-un buchet de violete
Şi-n ţinută elegantă
I-am palmat în mână suta
Şi ea, a depus-o în geantă.

Restul: cuib de poezie
Vis şi voluptăţi divine
Care le-au descris şi alţii
Mult mai bine decât mine.

Pot s-adaug amănuntul
Că înrăurit de stele,
I-am compus în versuri tandre
Un sonet şi trei rondele.

Într-atât a înduioşat-o
Versul meu înaripat.
Că frumoasa Mesalină
Cu glas dulce m-a întrebat:

– Spune-mi, dragul meu prieten,
Cum, pentru o desfătare
Că ai petrecut cu mine
Dai o sumă atât de mare?

Eşti agricultor? Ai rente?
Sau bancher cu sucursale?
Fiindcă ştiu din auzite
Că poeţii n-au parale?

Îmbătat de accentu-i sincer
Ca să nu stric feeria
I-am destăinuit de-a capo
Cum a fost cu loteria.

– Vai – a spus ea drăgăstoasă:
Nu se poate, nu se poate!
Şi strângându-mă în braţe
Mi-a şoptit cu voluptate:

– Tu, că eşti cel mai simpatic
Dintre ceilalţi curtezani,
Mai ales că scrii şi versuri
De la tine nu iau bani.

Când văzui că umblă în geantă
Am simţit în vine foc,
Şi mi-am zis: – Slăvit fii Doamne!
Asta zic şi eu noroc!

Şi cu graţie felină
Ş-un surâs descris de zei
Iar m-a îmbrăţişat cu patos
Şi mi-a-napoiat … 5 lei.

CĂRŢILE SFINTE

Vestitul Rabi Ben Işmuel,
Vestit în Mişna şi Cabală,
Venise într-o zi să vadă
Pe Rebe Leib din Capitală.

Voia s-audă cum slujeşte,
Să-i soarbă cântecul şi voga
Pe credincioşi cum păstoreşte
Şi cum slujeşte sinagoga.

Şi-ai stat în stradă Ben Işmuel,
Smerit cu inima voioasă
Că Leiba bucuros de oaspe
Pe Rabi l-a poftit la masă.

Când fu să intre, musafirul
În casă, întâlni pe uşe
O faţă mândră ca zefirul,
Cu chipul alb ca de păpuşă.

Işmuel Ben privi pe Rebe
Clipind din ochi să-l înţeleagă,
Apoi zâmbind a prins să-ntrebe:
– Dar ce e asta Rebe dragă?

Reb Leib, roşind de modestie
Văzând că Rabi se-nfierbântă
Răspunse tainic: „– Ce să fie?
O carte Rabi, cartea sfântă!

– O carte-i sfântă întotdeauna
Că-n ea-i lumina şi căldura
De aceea s-o iubim într-una
C-aşa ne-a învăţat Scriptura.“

Spălându-se pe mâini Prea Sfântul
Slăvi pe Dumnezeu Divinul
Că ne-a dat Cerul şi Pământul,
Lumina, apele şi vinul.

Dar o surpriză mai tirană
L-a ţintuit, fiindcă la masă
Servea o altă fetişcană
Mai nostimă şi mai frumoasă.

– Dar asta ce e?“ întreabă Rabi –
C-un gest ascuns ce nu cuvântă –
– O altă carte Ben Işmuel
Şi tot ca cea dintâi de sfântă.“

– Nu s-ar putea, Reb Leib părinte,
Cum spune Biblia străbuna,
Din cele două cărţi prea sfinte
Să-mi împrumuţi şi mie una?

– Mi-e greu! A spus Reb Leib, că-întâia
Acum o citesc Profete,
Iar celeilalte până acum
Nu îi sunt foile tăiate!

SFAT PRACTIC

Trăia în Braşov o tânără pereche
Cum alta nu-i pe întregul continent
Ea – fată de familie străveche
El – blond, frumos şi-n plus locotenent.

El năzuia ca-în urbea asta mică
Să-ajungă cât mai grabnic căpitan
Şi ea, pe cât era de frumuşică,
Pe atât era geloasă pe Adrian.

Îl urmărea în grădină, pe-alee
Dacă-admira conturul unei rochii,
Şi dacă se uita dup-o femeie,
Mimi îl fulgera să-i scoată ochii.

Îl controla ades şi la cazarmă,
Îl suspecta la fiecare pas,
Că n-avea omul timp nici cât să doarmă
Şi n-avea libertate nici un ceas.

Dar iată că într-o zi, o zi fatală,
Sosi un ordin confidenţial,
Ca Adrian să plece în Capitală
Cu un mesaj secret la general.

Îi piere bietei Mimi tot elanul,
Suspină şi se vaită neîncetat,
Iar Adrian îşi face geamantanul,
Se urcă în tren şi gata! A plecat.
În Capitala plină cu vedete,
Şi varieteuri care-ţi dau îndemn
Amicul nostru stete el cât stete,
Dar nici locotenentul nu-i de lemn.

Şi deodată prins ca într-o poveste
De-un vis ce ţesea nopţilor năframă
Primi din partea scumpei lui neveste – Mimi, –
Urgent această telegramă:

„Cu gândurile tot spre dorurile tale,
Îţi dau un sfat de-aicea din alcov:
Nu cheltui în Bucureşti parale
Pe ceea ce ai gratis la Braşov”.

ŞI CĂŢELUŞU' STA ÎN PAT

Mimy era o fată blondă
Avea ochii mari şi păr buclat
Un sân superb, pulpa rotundă
Şi-avea şi o fire vagabondă
Şi ca oricare demimondă
Avea un cățeluş buclat.

Şi cățelușul sta în pat.

Sprințară ca o căprioară
Mimy, iubise un băiat
Şi-ntr-un amurg de primăvară
Simțind că focul o-nfioară
I-a dat tot visu-i de fecioară
Dar el se vede c-a uitat…

Şi cățelușul sta în pat.

În negre nopți de insomnie
Mimy cu suflet tulburat
Să uite dorul ce-o sfâşie
Şi dragostea-i atât de vie
În camera-i trandafirie
Privea portretul lui, pictat

Şi cățelușul sta în pat.

A vrut un moş cam reumatic
S-o ia cu el într-un palat
Şi s-o iubească, singuratic;
Dar ea, cu ochii de jeratic
Gândind la tipul ei, simpatic
Dintr-un cuvânt l-a refuzat.

Şi cățelușul sta în pat.

Adesea, cu toane de regină
Mimy, cu chipu'mbujorat
Smulgea cămaşa-i de muslină
Şi-apoi învinsă şi felină
Se zvârcolea în perna fină
Cu trupul gol imaculat.
Şi căţelușul sta în pat.

Când somnul încerca s-o prindă
Mimy, cu corpu'nvăpăiat
Privindu-şi formele-n oglindă
Ofta cu jale, suferindă
Că nu e nimeni s-o cuprindă
Şi s-o iubească însetat…
Şi căţelușul sta în pat.

Şi-n cuibul ei de curtezană
Veneau prieteni pe-nnoptat
Şi beau vermuth, cointreau, tizană,
Şezând pe sofa egipteană
Sau pe divanul fermecat
Şi căţelușul sta în pat.

Veneau fecioare şi cucoane
În buduaru-i parfumat
Şi ca să uite de canoane
Fumau haşiş, fumau havane
Şi-apoi moderne băietane
Cădeau lascive în păcat
Şi căţelușul sta în pat.

Amurgul depăna-n tăcere
Al vremei caer, argintat,
Şi trandafiri mureau în sere
Iar Azorel visa-n tăcere
Şi îi plăcea să lingă miere
În salonaşul crenelat.
Şi zi şi noapte sta în pat…

DIN FLORI SĂ-ŢI ÎMPLETESC CUNUNĂ

Aş vrea din flori să-ţi fac
Cunună
Pe strat de crini să mă inspiri
Să-ţi când în nopţile cu Lună
Pe-o pajişte
De trandafiri.

Din mirt să-ţi cânt
Romanţa vieţei
Şi ochii tăi senini şi mari
Să sorb nectarul tinereţei
Sub streaşini
De mărgăritari.

Ţi-oi pune dalii
În cosiţă
Şi orhidee înrourate,
Pe frunte flori de lămâiţă
Pe umeri
Şi pe sâni muşcate.

Pe braţe de nuferi albe
Înfiripata-voi
Hiacint
Bujori şi stânjenei
Şi nalbe
Şi chiparoase de argint.

Ţi-oi atârna pe şold
Lalele
Hortensii şi „Nu-mă-uita”
Ca toate gândurile mele
Să guste har
Din gura ta.

În prag
Voi presăra din vreme
În ritmul versului sărac
Imaculate crizanteme
Şi sângerânde
Flori de mac.

Din siclamene şi cicoare
Ţi-oi împleti un cuib
Boem
Să-adormi pe pat
De lăcrămioare
Cu gândul la acest poem.

Uitând de doruri şi regrete
Şi prinşi de-ai dragostei fiori
Avea-vom crini
Şi violete
Şi poate şi-un copil
Din flori…

ODALISCA DIN HAREM

În oraşul unde cerul
Cu Bosforul se cunună
Şi c-o gardă de luceferi
Trece mândra semilună,

Într-un parc văzut în visul
Unui rege anonim,
Se înalţă în slăvi palatul
Lui Mahmet Cadâr Selim.

Prin desişuri de-azalee,
Chiparoşi şi palmieri
Şi înconjurat de-o strajă
De eunuci şi ieniceri,

Prin firman trimis din ceruri
Şi-al lui Mahomed hatâr,
Stă ascuns în flori haremul
Lui Hehmet Selim Cadâr.

Şi era păzit haremul
Şi piscina cea rotundă
Ca prin zid nici o privire
De ghiaur să nu pătrundă,

Fiindcă pe divanuri roşii
De Caşmir şi Ispahan,
Odihneau, cu trupuri goale,
Nimfe din Belucistan.

Hetaire din Galata
Şi naiade din Ankara,
Andaluze şi cadâne
Ce-au venit din toată ţara,

Ca, dansând, să satisfacă,
Fără nici un marafet,
Orice doruri sau capricii
Ale lui Cadâr Mahmet.

Răpitoare e Zuleika,
Sprintenă ca o panteră,
Şi Suleima, odalisca
Ce-are chip de baiaderă,

Floare de Şiraz e Konia,
Baclava e Nazimé
Şi sirenă-i Bulaira,
Când dansează „Turka bre!”.

Zămislită de surâsuri
De-aureoră şi senin
Şi scăldată în stropi de soare,
Era Fatmé Aleimin.

În şalvari şi fesuri roşii
Au venit, buluc, cadiii,
Toţi vizirii şi califii
Geanabeţii şi muftiii

Şi s-au aşezat turceşte
Ronţăind pistil, fistic,
Ca să vadă pe Aleimina
Cum dansează din buric.

Iat-o! cum se frânge, goală
Prinsă în vraja unui cântec
Şi cum tremură cu sânii,
Şi din umeri şi din pântec.

Toţi efendi-îşi dau din coate,
Cu privirea spre coltuc
Şi şoptesc tăcuţi, în barbă:
– Aferim ghiuzel giugiuc!

Nimeni n-a băgat de seamă,
Prin al patimei zăduf,
Ce privi de foc azvârle
Către un efeb, Iusuf.

Pe acesta şi-l alese
Şi-l vroia în nopţi, intim,
Că făcea parte din garda
Personală a lui Selim.

S-a sfârşit tot zaiafetul
Şi-n haremul cu-eunuci,
Muezinii dorm în corturi,
În turbane şi papuci.

Noaptea şi-a întins năframa
Ş'a cuprins tot mapamondul,
Iar Iusuf se plimbă-afară,
Pe asfalt, şi-şi face rondul,

Numai Fatmé se strecoară,
Şi cu braţele de puf,
În iatacul ei îl trage
Înăuntru, pe Iusuf.

– Vino, vino lângă mine,
Taina visului să-ţi culci,
Că mi-e sete de îndrăgire
Şi mi-e dor de clipe dulci.

Îţi voi da să guşti din rodii,
Să culegi de unde vrei,
Struguri şi căpşuni din gura-mi
Şi nectar din sânii mei.

– Ioc! – răspunse Iusuf, vesel
Şi cu glas de mameluc –
Fiindcă eu, din fericire,
Ca şi tata, sunt eunuc.

Pot să stau aici cu tine,
Dacă-ţi place, şi o oră,
Dar să-mi dai şi o dovadă
De-afecţiune, ca o soră.

Zorile azvârl prin geamuri
Avalanşe verzi de fire,
Pe când Fatmé-şi zvârcoleşte
Trupul dornic de iubire.

Iar Iusuf, lipsit de vlagă,
Pe divanul cu efigii
Îi priveşte, lung, conturul
Şi mănâncă bigi-bigi.

CLASIC SAU MODERN?

Blauşpitz, fabricant de nasturi

Şi cu sucursale în ţară,
Avea tender ş-o soţie
De o frumuseţe rară.

Pe când Şulimzon Naftule
Un om simplu şi-în etate
Era lucrător cu ziua
Pe la electricitate.

Nu-şi vorbiră niciodată
Nici în zori şi nici pe seară
Ci-şi spuneau doar „bună-ziua"
Când se-încrucişau pe scară.

Lunile-au trecut în goană
Mai cu soare, mai cu vânt
Şi în toată vremea asta
N-au schimbat nici un cuvânt.

Da-ntr-o zi, o zi măreaţă
Sub albastrul policrom
Se întâlniră jos în piaţă
Ş-amândoi ş-au spus: – Şalom!

„– N-ai idee, domnu' Blauşpitz,
cât de mult îmi pare bine
Şi nici nu ştii cât mă bucur
Că te-am întâlnit, vecine!

Mi-ar fi drag să stăm de vorbă
Să ne spunem câte un dor
Că la urma urmei, suntem
Fii aceluiaşi popor!

Mai o glumă, o butadă
Una caldă, una rece
Ce se-aude nou în lume
Şi uităm că vremea trece."

„– Nu te superi, domn Naftule
Dar vreau numai să-ţi explic
Că pe noi socialmente
Nu ne aproprie nimic!

Eu am altfel de cultură
Dumneata, meşteşugar,
De-aia nu ştiu ce anume
Am putea vorbi măcar!

Am să-ţi dau numai o pildă
Că deşi sunt fabricant,
Însă-îl ştiu pe Schopenhauer
Pe Sofocle şi pe Kant.

Dumneata îl ştii pe Dante?
Pe Gounod, pe Titzian?
Îl cunoşti pe Euripide
Platon sau Aristofan?"

„– Drept e, cu savanţi şi genii
Nu pot cot la cot să merg,
Pe-ăştia nu-i ştiu, dar matale
Ştii pe unul Goldenberg?"

„– Goldenberg? Modern sau clasic?
Nici n-am auzit de el!"
„– Nu ştiu de-i modern sau clasic,
Însă ştiu că-i tinerel,

Care vine în orice miercuri
Când eşti dus la sucursale,
Şi se giugiuleşte straşnic
Cu soţia dumitale!"

ÎNVĂŢĂCELUL HANANI

Într-un cartier din Lemberg
Cu grădini scăldate în soare
Pripăşindu-s-a într-o vreme
O femeie încântătoare.

Nimeni nu ştia de unde-i
Din ce ţări îndepărtate
Însă se şoptea că-n casa-i
Se petrec lucruri ciudate.

Stăruia un zvon: că chipu-i
Plin de patimi şi dorinţi
A înnebunit bărbaţii
Şi i-a scos pe toţi din minţi.

Că deseori în noapte
Uşi ascunse se deschid
Şi câte-un bărbat de seamă
Lunecă discret prin zid.

Încât grupul de neveste
Caste dar înspăimântate
Adunatu-s-au în grabă
Şi s-au dus la rabin, toate:

– Înţeleptule prea vrednic
Tu al Celui Veşnic sol
Peste cartierul nostru
A căzut foc şi pârjol!

C-a venit o vrăjitoare
Chip de drac, ispită în gene
Şi ne-ademeneşte soţii
Cu privirile-i viclene.

Scapă-ne de ea, goneşte-o
Că-i primejdie tuturora
Şi ne-ameninţă pedeapsa
Din Sodoma şi Gomora.

Rabinul şi-a pus caftanul
S-a încins peste veşminte
Şi şi-a luat şi învăţăcelul:
– Mergi?, Hanani?
– Merg, Prea Sfinte.

Cum ajunseră la stratul
Care împodobea grădina
I-a întâmpinat la uşă
Chiar femeia cu pricina.

Au intrat la ea în casă
Cu miresme în toate cele
„– Bucuroasă sunt de cinstea
Care-o faceţi casei mele."

„– Află, doamnă, – a spus Rabi
Şi îndoiala nu încape –
Că în oraş circulă zvonuri
Care te privesc de-aproape.

Şi supus Celui din ceruri –
Fie-i prea slăvit cuvântu-I –
Am venit să stăm de vorbă,
Şi de schismă să te mântui."

„– Cu smerenie asculta-voi –
A răspuns ea drăgălaş –
Şi vă rog, poftiţi alături
Şi luaţi loc în salonaş…"

„– Tu Hanani – zice Rabi
Către învăţăcelul său –
Ai să stai la uşă strajă
Să nu intre duhul rău!"

★

Şi a stat, a stat Hanani
Dus de gânduri, neînţelese
De aşteptare îi ies ochii
Însă Rabi nu mai iese.

Şi-a mai stat un ceas Hanani
Ba mai mult, a stat cu drag
În sfârşit să crapă uşa
Şi apare Rabi în prag.

Emoţionat e sfântul
Şi zburlit şi-aprins la faţă:
„– Dumnezeu să ne păzească
Pururi de năpastă în viaţă!“

„– Ei, ce-ai hotărât cu dânsa? –
A întrebat învăţăcelul –
O gonim de aici cu pietre?
Sau s-o judece orăşelul?“

„– Vai de mine! – exclamă Rabi –
După al legii legământ,
E-o femeie minunată
Cu credinţă în Domnul Sfânt.

Are o inimă de aur
Care pe învăţaţi încântă,
Darnică şi cuvioasă
Ca o sfântă, ca o sfântă!“

„– Rabi, dacă zici că-i sfântă
Tu cunoşti mai bine slova
Şi lumina ta e harul
Din scriptura lui Iehova!“

„– Doamne iartă –spuse Rabi –
Fiind cinstită şi virtuoasă,
S-o lăsăm cu Domnu-n pace
Şi să mergem către casă.“

„– Mergem! A răspuns Hanani
Da, înainte dacă vrei,
Să-ţi închei prohabul Rabi,
Că-ai uitat să ţi-l închei!“

IŢIC BUN ŢINTAŞ

Iţic a venit la Rabi
Şi plângând amar, i-a spus:
„– Rabi, dă-mi un sfat, că altfel,
Altfel, sunt un om distrus.“

„– Ce-i cu tine? – întreabă Rabi,
Cu privirea dilatată –
Ţi-a ars casa, sau la poker
Ţi-ai pierdut averea toată?“

– Nu! O altă catastrofă
A dat crâncen peste mine,
Că îmi vine să-mi iau viaţa
Şi să urlu de ruşine.

Şase luni abia trecură
De când tu ne-ai cununat,
Şi-uite, Rifca mea, frumoasa,
Mi-a născut ieri un băiat!“

„– Mazal tov! – a spus rabinul,
Scărpindându-se-n perciuni.
Şi mirat: – Cum se poate,
Un copil la şase luni?“

Slavă Cerule! – vorbit-a
Rebe, peste ochelari,
Dumnezeu Cel Bun şi Veşnic,
A făcut minuni mai mari!

De pe munte, în flăcări, Moise
N-a adus credinţa nouă?
Şi în fuga din Egiptet
N-a spart Marea Roşie-n două?

Noe-n plin potop, cu-o arcă,
N-a ajuns la Ararat?
David n-a învins prin knock-aut
Uriaşul Goliat?

Mergi la sinagogă, Iţic
Şi te roagă la amvon,
Ca feciorul tău s-ajungă
Înţelept ca Solomon.“

„– Bine Rabi, toate-s bune,
Zice Iţic pătimaş –
Eu, în Zahal, în armată,
Am fost cel mai bun ţintaş.

Într-o zi, într-o pădure
Plină toată de mister,
Am văzut zburând un uliu
Care se-nvârtea pe cer.

L-am luat la ochi, şi-n clipa
Când să trag vertiginos,
Văd că uliul se prăvale,
De un glonţ, şi cade jos.

Ştiu c-am tras cu-ndemânare,
Drept în el, şi asta ştiu,
Totuşi, parcă-am tras, îmi pare,
Cu-o secundă mai târziu.

De-aia vreau să spun, că oricât
De ciudat ţi s-ar părea,
Tot nu-mi scoţi din cap, că altul
A tras înaintea mea!“

NESIGURANŢA

Pe blajinul Natan Beric,
Om cu cinste şi morală,
Îl cam chinuia ideia,
Că nevastă-sa-l înşală.

Nu avea nici o dovadă,
Doar, că prea era frumoasă,
Prea spontană, prea ştrengară
Şi prea des lipsea de-acasă.

Ca să-şi liniştească mintea
Şi să aibă un motiv,
S decis ca să trimită
După ea un detectiv.

A citit el în gazete,
De un detectiv faimos,
«Zero-zero şaizecişase»
Şi discret şi conştiincios.

L-a chemat, i-a spus povestea,
Condiţionând aportul,
Discreţiunea absolută
Şi amănunţit raportul:

„– Când, cu cine, cum şi unde,
Într-o vilă sau bordei,
Tot ce află-în legătură
Cu vreo aventură a ei.

Am primit şi anonime,
Numai vorbe de ocară
Însă vezi, nesiguranţa,
Asta-i tot ce mă omoară!“

„– Nici o grijă! Am avut eu
cazuri mai misterioase
Şi le-am dezlegat, că unu-i
«Zero-zero şaizecişase»!“

Şi exact la două zile,
După cum s-au aranjat,
«Zero-zero şaizecişase»
A venit ş-a raportat:

„– Ieri la trei şi cinci minute,
Stam în Fordul meu agale
Şi priveam cu ochii ţintă,
Spre balconul dumitale.

Trece-un domn în haine fresco,
Nalt, frumos, mustaţa brună,
Şi fredonând o melodie
Cu mult elan la uşe sună.

În balcon apare doamna,
C-un ghiveci în mâna dreaptă,
Care-i face-un semn cu mâna,
Ca şi când i-ar spune: – Aşteaptă!

Şi coboară, elegantă,
Blondă, cu obraji de nea
El o ia de braţ şi ambii,
Urcă în maşina sa.

A urmat o îmbrăţişare,
Sărutări vreo cinci sau şapte
El i-a spus: – Maimuţă dulce!
Şi ea lui: – Purcel de lapte!

S-au oprit la cinema
După colţ, clădire-a patra,
Ca să vadă „Casablanca”
Sau „James Bond” sau „Cleopatra”.

M-am fixat şi eu în spate,
Mai aproape de cadâna,
Ca să pot vedea şi filmul
Şi ce face el cu mâna.

Când s-a luminat în sală –
Mă iertați dacă vă spui –
Rujul din gurița doamnei
Era tot, pe-obrajii lui.“

„– Și pe urmă?“ „– Din viteză,
S-au oprit la un castel,
Parcă-al unui prinț din basme,
Însă cred c-a fost hotel…

Au intrat, eu după dânșii,
Cu-o sistemă studiată,
Am convins să-mi dea madama
Camera alăturată…

I-am văzut prin borta cheii
În buduarul plin de șic,
Ca doi porumbei pe-o cracă,
Dar nu s-a-ntâmplat nimic!

După ce-au băut șampanie,
El i-a spus: – De mă iubești,
Scoate-ți scumpo mini-fusta,
Să văd ce superbă ești!

Ce s-a întâmplat pe urmă,
Nu mai știu domnule Beric,
Fiindcă brusc s-a stins lumina,
Și-au rămas în întuneric.

Și pe simple presupuneri,
Ce nu văd cu ochii mei,
Nu afirm cu siguranță,
Că a fost ceva-ntre ei.“

„– S-ar putea să ai dreptate! –
Zice Beric într-o doară –
Vezi, nesiguranța asta
Mă distruge, mă omoară!“

CASĂ CINSTITĂ

Când m-am mutat, Madam Popic,
Proprietară-n Pitar Moşu,
O femeiuşcă cu mult şic
Şi dată pe obraji cu roşu,
Prinzându-şi bucla de pe frunte
Şi celelalte amănunte,

Mi-a spus: „– Să nu care cumva
Să-aduci femei în casa mea!
Nu sunt eu damă de elită
Dar casa mea este cinstită!“

E greu s-o duci după tipic
Când n-ai venit de la moşie,
De-aceia şi Madam Popic
Trăieşte numai din chirie.

Mai o odaie mobilată,
Mai o intrare separată
Aşa că nu se ştie-adese
Cine-a intrat şi cine iese
Şi toată lumea-i mulţumită
Încolo, casa e cinstită!

Independentă şi majoră
Ca orişice femeie bine
Are-un iubit care-o adoră
Şi-un colonel ce-o întreţine.

Fiindcă-i o vorbă ce grăieşte:
„Unde sunt doi puterea creşte”
Când nu vine domn Colonel
Atunci domnul Bombonel
Vine şi-o face fericită…
Încolo, casa e cinstită!

În faţă şade o artistă
Care trăieşte cu-un bancher
În stânga jos, un ofiţer
Şi drept la mijloc o modistă.

În fund mai stau vre-o trei familii
În dreapta domnişoara Lilly
Un domn cu cioc, o croitoreasă
Care primeşte doar acasă
Şi este foarte renumită…
Încolo, casa e cinstită!

Cu glasul dăruit de zei
Actriţa, tânără, frumoasă
Când nu vine bancherul ei
Nu prea întârzie pe-acasă.

Aşa că-n camera Elvirii
Primeşte gazda musafirii
Doar pentru luni şi pentru vineri
Odaia-i dată la doi tineri
Ce-şi spun povestea într-o clipită…
Încolo, casa e cinstită!

Când îi soseşte de la ţară
Vreo rudă, atunci e vâlvătaie
Că trebuie pentru o seară
Să-i pregătească o odaie.
Şi trece-artista la mijloc
Modista la domnul cu cioc
Bancheru-acceptă croitoreasa
Ionică cu bucătăreasa.

Elevul, librăreasa grasă,
Gigel, Speranţa cea frumoasă
Domn Colonel trece-n familii
Domn Bombonel trece la Lilly
Şi toată lumea-i mulţumită…
Încolo, casa e cinstită…

EI ŞI CE...?

La un rabin oarecare
De pe strada Mămulari
Au venit într-o pe seară
Zece coreligionari.

„– Rabi, se vorbeşte-în urbe
Şi-n Comunitatea toată
Că servanta dumitale
Şlima, e însărcinată!“

Rabi, netezindu-şi părul
Şi bărbuţa ca de nea
A răspuns cu inocenţă:
„– Ei, şi ce e treaba mea?“

„– Da, dar nu te superi rabi
C-a aflat şi Rabinatul
Şi tot Sanhedrinul ştie
Că mata eşti cu păcatul!“

Rabinu-a răspuns sfielnic
Cu pricepere măiastră:
„– Dacă eu sunt cu păcatul
Ei, şi ce e treaba voastră?“

CE MILOASĂ E ŞOŞANA

Şloimă, gospodar de seamă,
Cum nu-s mulţi în Naharia,
Într-o zi, venind acasă,
Şi-a surprins puţin soţia,
Pe Şoşana lui cea dulce,
Şi cu trup ispititor,
Goală, sau aproape goală,
Şi-n budoar cu-un cerşetor.

„– Mizerabilo, te spintec! –“
Bietul Şloime a răcnit –
… Şi în vremea asta, tipul,
Pe fereastră a fugit…

„– Cum de ai putut, mîrşavo,
Când aveai şi lux şi bani,
Să-mi faci casa de ruşine,
După doisprezece ani?
Te ucid în clipa asta!
Nu mai vreau să ştiu nimic!“
„– Stai puţin, Şloimică dragă,
Stai o clipă să-ţi explic!“

„– Ce să-mi mai explici?
Te-am găsit în decolteu,
Într-o poză indecentă,
Şi în pat cu-un derbedeu?!“

„– Nu te supăra, Şloimică,
Nu-ţi ascund nimic, parol,
Cum citeam în pat, deodată,
Bate cineva în hall.

M-am dat jos, deschid, şi-n uşe,
Am văzut un cerşetor,
Ce stătea cu mâna-ntinsă,
Implorând un ajutor.

Cum mă ştii că sunt miloasă,
Spune-mi, ce puteam să fac,
Am scos cinci lire de geantă,
Şi i-am dat, că-i om sărac!

„Mi-este foame!" A spus străinul,
Cum mă ştii că sunt miloasă,
Ş'am o inimă de mamă,
L-am poftit frumos în casă.

I-am dat pâine, unt şi brânză,
Şi văzându-l că-i plăpând,
I-am mai dat jambon şi bere,
Şi-a mâncat, c-a fost flămând.

„Mulţumesc, frumoasă doamnă",
Mi-a spus el prieteneşte –
„Dar n-aveţi ceva, de care,
Soţul nu se mai serveşte?"

Cum să nu? – i-am spus degrabă
Şi pe loc mi-am amintit,
Că aşa ceva există…
Şi pe dată l-am servit!

Spune tu, Şloimică dragă,
Suflet bun, şi-ocrotitor,
Poţi să laşi un om în chinuri,
Şi să nu-i dai ajutor?"

CALUL LUI GUŢĂ

Într-o crâşmă-n Tătăraşi,
Doi geambaşi,
Ion şi Guţă
Stau de vorbă cum vă spun,
Şi pe masă-i o sticluţă
Cu vin bun.

– „Măi, a zis Ion din greu, –
Dacă vrei
Îţi vând calul meu.
Şi căruţa poţi s-o iei
Are roţi din lemn din tei
Şi-mi dai zece mii de lei
Vrei?

– Uite banii! S-a făcut! –
Zise foarte vesel Guţă –
Iar Ion satisfăcut
Îi iabraş,
A mai dat înc-o sticluţă
Aldămaş.

... A trecut ce-a mai trecut ...
– Mă Ioane, întreabă Guţă, –
Calul ce mi-l-ai vândut
Cela sur,
Spune-mi n-are vre-un cusur?
– „Ce cusur să aibe frate?
E un cal şi jumătate
Sânge pur."

– Dar când e să urce dealul –
A-ntrebat Guţă banal –
Urcă dealul domnul cal?

– Urcă! Însă dealu-i deal
'Nalt şi drept,
De-aia-i bine dragă Guţă
Să te dai jos din căruţă
Înţelept
Şi ţinându-l de dârloagă
Uşurel,
Tragi de el,
Şi urcă dealul ziua-ntreagă!

Dar la vale, merge?
– Zboară!
Zice Ion privind afară –
Nici nu-l vezi în zbor când vine
Şi se-aţine
Pe coline
Însă vezi tot e mai bine
Dragă Guţă
Să te dai jos din căruţă
Să-i apuci tu sfoarele,
Ţii şi roata o lecuţa
Ca să nu vie căruţa
Să-i rupă picioarele!

– Dar la şes?
– E o grozăvie!
Fuge parcă o stafie!
Parcă e o arătare
Uite-o mică, uite-o mare
Ce se pierde-n depărtare...
Dar mai bine-i, cum să-ţi spui
Dragă Guţă,
Să te dai jos din căruţă
Să mergi tu-naintea lui
Cu grăunţele-n desagă
Că atuncea uţa-uţa,
Vin şi calul şi căruţa
După tine
Fără şagă ...

– Văd că nu ne-am înţeles –
Zice melancolic Guţă –
Dacă e cum zici matale
Că mă dau jos din căruţă
Şi la deal şi la vale
Dar şi mai ales
La şes?
Atunci, pentru Dumnezeu
În căruţă când stau eu?

– Eşti o mare găgăuţă! –
A răspuns Ion cu grabă
Păi, când stă calu-n grajd măi Guţă
Te aşezi tu în căruţă
Şi cum nu ai altă treabă
Stai acolo ziua-ntreagă
Guţă dragă, fără şagă!

BALADA VINULUI

Te cânt amice Vin, de-apururi
Şi-n faţa ta sfios mă-nchin.
Te cânt în sticlă şi în ploscă
Şi în clondir, amice Vin
Te sorb, când eşti Bordeaux sau Cipru
Te vreau, Fetească sau Cotnar
Şi te sărut cu frenezie
Când îmi zâmbeşti dintr-un pahar.

De-altfel Tu-mi cunoşti povestea
Şi-i inutil s-o mai îndrug:
De când văzui lumina zilei
De-atunci am început să sug.
Am supt întâi la sânul mamei,
Setos de viaţă şi belşug.
Am supt apoi, din ţoi, din ceaşcă
Şi de atunci într-una sug.

Noi ne cunoaştem foarte bine
De multe ori răpus de chin
Îţi povestesc tot ce mă doare
Şi te consult, amice Vin.
Tăcut eşti la-nceput cu mine,
Apoi când cerul mi-ai deschis
Mă duci cu şoalda să-ţi spun glume
Şi-mi pui pe gene stropi de vis...

Ades eşti cam poznaş amice
Ştiind c-am pofte ce mă sap'
Mă-nveseleşti peste măsură
Şi-n taină mi-te urci la cap.
Te las, fiindcă-mi cunosc cărarea
Învăluită-n desmierdări
Dar nu ştiu cum, când sunt cu Tine
Noi doi, pornim pe trei cărări.

Să nu beau vin, o zi? Mai ține
Îmi tai un deget de la mână
Car piatră și nisip, tai lemne,
Sau trag la jug o săptămână;
Mă plimb prin centru-n patru labe
Fac tumbe-n săli şi-n magazii,
Mă las bătut la tălpi, mai bine
De cât să nu beau vin o zi.

Mă je m'en fiche, ce zice lumea
Când viața e atât de acră,
Când proprietarul vrea chiria
Şi Domnul ți-a mai dat și-o soacră.
Când perceptoru-ți bate toba,
Că-ți vine să plesneşti, de chin
Nu-i cea mai sfântă alinare
Să bei un păhărel cu vin?

De-aceea te ridic în slavă
Şi-n inimă-mi, îți torn statuie
Licoare ce-mi sădeşti în gânduri
Un vis frumos cum altul nu e
De aceia te iubesc cu patos
Că-mi risipeşti fiori în trup
Pinot, Vârtos sau Dealul-Mare,
Îmi placi amice, şi te pup!

Aşa că-n săptămâna aceasta
Precum cei mari poruncă dete
Te-oi bea, cu drag, cu voluptate
Şi mai ales te-ai bea cu sete
Te voi cinsti cum se cuvine
Şi-aşa cum scrie în Scriptură
Usuce mi-se mâna dreaptă
De-oi pune-un pic de apă-n gură

TAINA PROVERBELOR

Soacră-mea aseară
Cum şedea proţap
Din perete ceasul,
I-a căzut în cap,
Eu, privind pendula,
Ce-i strivise nasul:
„Nu aduce anul"
Ce aduce ceasul!"

*

La discotecă Mitzi
Sare -n sus ca ţapul
Şi dansează-atâta
Până -şi pierde capul.
Bine mai grăeşte,
Vechia zicătoare:
„Când nu-i cap atuncea,
E vai de picioare!"

*

Când a părăsit-o,
Pe micuţa lui,
Ea simţi că-i intră-n
Inimă un cui,
Dar s-a dus cu altul,
Care-i dă de toate,
Repetând zicala:
„Cui pe cui se scoate!"

*

S-a certat Didina
Cu al ei bărbat
Şi s-a dus degrabă
Drept la avocat,
El văzând-o jună
A vrut să se -nfigă
„Când se ceartă doi
Al treilea câştigă!"

S-a luat Lenuţa
Cu Marin Gilort
Ea e tinerică,
El aproape mort,
În zadar el cată
Dorul să-şi descarce,
„Mortul dela groapă,
Nu se mai întoarce."

*

Nicu care-n viaţă,
A fost un berbant.
Într-o zi îşi prinde
Soaţa în fragrant,
Cu necazul însă,
Lesne te împaci
„Ce ţie nu-ţi place,
Altui să nu faci."

*

Dumitrache care-i
Negru ca un drac
S-a-nsurat cu Miţa
Lui Ion Dovleac,
Miţa spune astăzi,
Fetelor nebune:
„Dracu nu-i atât
De negru cum se spune".

*

Domnul Ramolică,
Ce-l cunoşti şi tu,
Se grăbea să meargă
La un randes-vous.
Se grăbea săracul,
Ca să intre -n pâine,
„Ce poţi face astăzi,
Nu lăsa pe mâine."

UN MOMENT DE RĂTĂCIRE

Domnul State Istrătescu
Cunoscut în toată ţara
Este voiajor la „Steaua”
Şi însurat cu Marioara.

Ea e nostimă şi blondă
Trup de zână, ochi de jar,
Silueta Sophia Loren,
Iar el funcţionar.

Cum se întâmplă, el cu slujba
Foarte adeseori lipsea,
Şi frumoasa Marioara
Foarte ades se plictisea.

Îi dădea el telefoane
Ba că pleacă în Călăraşi,
Poate că soseşte mâine,
Cu rapidul de la Iaşi.

Că o să-i aducă miercuri
Din Oradea un covor,
O cămaşă de la Tuşnad
Şi o iie din Bihor.

Dar ea, tânără, focoasă
Precum soarta hotărât-a
Nu se mulţumea sărmana
Numai numai cu atâta.

Nu putea – cu foc în vine –
Dornică şi voluptoasă,
Patru nopţi şi patru zile
Să stea singurică în casă.

D-aia – poate întâmplarea –
A făcut în aşa fel –
Că s-a cunoscut cu Sandu
Şi s-a încurcat cu el.

Şi fără ca să ştie nimeni
Nici ce sentimente o mână,
Se ducea la el acasă
De trei ori pe săptămână.

Până când la direcţiune
Domnu State umblăreţ,
A primit o anonimă
În care scria citeţ:

„Dacă vrei să-ţi prinzi soţia
Unde vine foarte-adese,
O aştepţi în Colţei 4
Ori când intră ori când iese.

Fii atent, clădirea are
Între chioşc şi între gard
Şi-o intrare separată,
Care dă în bulevard.“

În asemenea situaţii,
Cred că sfatul cel mai bun,
Este ca să ai răbdare
Şi răbdare şi tutun.

Însă cum să ai răbdare,
Cum povăţuieşte psaltul,
Când acum pe Marioara
O îmbrăţişează altul?

A citit din nou scrisoarea
A trecut prin clipe grele,
Nu se poate, nu se poate
Marioara să-l înşele!

Primul gând ce-i sparse mintea,
Ca unui carabinier,
Fu, că a fugit în centru
Şi şi-a luat un revolver.

Nu pentru-aşi ucide soaţa
Prinsă-n infidelitate,
Ci să-l aibă acolo pentru
Orice eventualitate.

Fix la şase a fost la Colţea
Cu ochi ageri de vulpoi
Şi-a făcut un ceas naveta,
De la gard şi înapoi.

Pe la şapte parcă-o umbră
Înspre gard se-înghesuia,
Însă n-are siguranţa
De-a fost ea sau n-a fost ea?

Vremea trece cu încordare
Gându-i colcăie sălbatic,
Nu mai ştie ce să facă
Stă, dar stă ca pe jeratic.

A trecut şi 8 şi 9,
State umblă înnebunit,
Dar din bloc şi poartă, nimeni
N-a intrat, nici n-a ieşit.

Dar deodată cine credeţi
Că discret coboară scara,
Veselă şi zâmbitoare?
Ea-n persoană, Marioara.

Cum îl vede scoate-un țipăt
Și abia își vine în fire:
„– Iartă-mă! Nu mi-am dat seama
Un moment de rătăcire!“

„– Ce moment? Ce rătăcire? –
Strigă State violent –
Eu pândesc de patru ceasuri,
Asta înseamnă un moment?“

CUPRINS

PREFAȚA EDITORULUI 3
BINE V-AM GĂSIT 7
AUTOBIOGRAFIE 11
DOINA SĂRBĂTORILOR 15
AUTOPORTRET 19
BALADA INVITAȚILOR CARE NU MAI PLEACĂ 21
DOINA PĂCĂTOSULUI 24
CHESTIUNI FAMILIARE 27
ALOO, TELEFOANELE! 31
BALADA CHIRIAŞULUI 34
DOINA OMULUI ÎNSURAT 37
ÎNTOARCEREA DIN VILEGIATURĂ 41
CURCANII LUI CADÂR 45
O AVENTURĂ GALANTĂ 49
ÎNDRĂZNEŞTE! 51
ASCULTĂ ISRAEL! 54
VERIŞOARA 56
POVESTE SPANIOLĂ 59
REVERII DE ALTĂ DATĂ 61
AM DEJA 65
SUNT PĂCĂTOS, PĂRINTE! 68
FASOLE 70
SCANDAL ÎN FAMILIE 72
GARDA ÎMPĂRATULUI 75
NICI ACUM NU ŞTIU MISTERUL! 78
CU BANII MEI? 80
SĂ MĂ-NSOR?... SĂ NU MĂ-NSOR? 81
EFECT NEAŞTEPTAT 84
TESTAMENT 87
PUTEA SĂ FIE ŞI MAI RĂU! 89
UNDE DAI ŞI UNDE CRAPĂ 91
EVOCĂRI DESPRE MAMA 94
NOI DOI 97
PENTRU CE SĂ TE-OMORI? 99

AGENTUL DE ASIGURARE.....101
DOUĂ RESTAURANTE CUSER.....104
3 + 3 + 3.....107
NU MAI SFORĂIE DELOC.....110
CE PĂRERE AI DE EL?.....113
METODA LUI SMIL.....116
INOCENTA PERSONIFICATĂ.....118
DE ZIUA MEA.....120
MĂRTURISIRI RECIPROCE.....122
FISCUL.....124
AMINTIRI.....125
EXAMEN DE ACAR.....128
CÂND CLĂRUȚA-I INDISPUSĂ.....131
ÎNȚELEPCIUNE RABINICĂ.....134
TATĂL ŞI FIII SĂI IUBIȚI.....137
SMILICĂ.....140
GABE SE ÎMPOTRIVEŞTE!.....142
INSULTE GRAVE.....145
SPUN ŞI ÎNGERII POVEŞTI.....147
MADAM AVRAM.....150
LEAC PENTRU TUSE.....153
JURIDICEŞTE.....155
LA MASA FALIMENTARĂ.....156
TREI DORINȚE.....157
CENZURAT.....160
NAUFRAGIU.....162
ÎN ALCOV.....164
MAC-MAC!.....165
LECȚIE DE GRAMATICĂ.....167
PANDELE.....168
BOUL ŞI MĂGARUL.....169
AMICUL ION.....171
MOTIV SERIOS.....173
PATRIARHALĂ.....174
SCHIMB DE TELEGRAME.....175
LA FEL.....176
LA FUND.....178
APRECIERE.....179
IAR VIRGINA.....181

NU E DE LA NOI 183
DISPUTA RELIGIOASĂ 185
CALMARE 186
LEIBU ZICE 187
FAKIRUL 188
DE-AŞ AVEA EU CE ARE EL 189
DEOSEBIRE 191
CĂPRIŢA SFÂNTULUI PETRU 193
OM CINSTIT 197
REMEDIU 199
CHITANŢA 200
LA ŞCOALĂ 202
LA BODEGĂ 203
NE-OM CĂUTA 204
CEL CU DOUĂ 205
ALTERNATIVA 207
POVESTEŞTE DOCTORUL 208
TOCMAI PE DOS 210
ACESTA ZIC ŞI EU NOROC! 212
CĂRŢILE SFINTE 216
SFAT PRACTIC 218
ŞI CĂŢELUŞU' STA ÎN PAT 220
DIN FLORI SĂ-ŢI ÎMPLETESC CUNUNĂ 222
ODALISCA DIN HAREM 224
CLASIC SAU MODERN? 228
ÎNVĂŢĂCELUL HANANI 230
IŢIC BUN ŢINTAŞ 233
NESIGURANŢA 235
CASĂ CINSTITĂ 238
EI ŞI CE...? 240
CE MILOASĂ E ŞOŞANA 241
CALUL LUI GUŢĂ 243
BALADA VINULUI 246
TAINA PROVERBELOR 248
UN MOMENT DE RĂTĂCIRE 249

Un rege al umorului românesc şi evreiesc, deopotrivă, a fost şi rămâne Ion Pribeagu.

Cel care s-a născut Isac Lazarovici la 27 octombrie 1887, în Sulița Moldovei, într-o familie de evrei săraci, avea să schimbe multe nume ca să ajungă la semnificativul Ion Pribeagu. Avea umorul în sânge. Spiritul său prolifera gluma cu o asemenea teribilă forță încât de foarte tânăr îl întâlnim fandând, cu spada umorului în ziarele şi teatrele prestigioase ale Bucureştiului.

Îi plăcea când i se spunea „*Mic şi-al dracului*".

Dacă comicul e o probă de sensibilitate, atunci Ion Pribeagu a ştiut să fie mereu proaspăt, aducând în lumea noastră cotidiană, standardizată, neurastenizată de plictis, banalitate şi aburi de benzină, bucuriile zâmbetului.

Teşu Solomovici